

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

**ÇOK
ŞEKERLİ
KAHVE**

**Umut
Kalaycı**

Dillerinde haklılığım vardı herkesin. Aşkın kendisi bile üzgündü, düşün. Kadehler az mı kalktı senin için Angel, hayatımdan hayatını alıp diğer hayata başlayan iki hayatın üzerine böyle yapmak zorunda mıydın? Güçsüzüm Angel, son damlasına, son kuruşuna kadar tükendi bedenim, ruhum ve tüm benliğim. Ara sıra görüyorum seni Angel, inan ki seni orada bulabileceğim için geliyorum. Lanet olsun Angel, senin olmayan sevgine, benimse olduğu güne, bitmediği her saniyeye lanet ettiğim sevgime. Keşke böyle yapmasaydın Angel, keşke adını, tüm kinimi p harfine katarak, çok şekerli kahpe koydurmasaydın...

ISBN 978-605-173-015-8

9 786051 730158

₺17

[instagram.com/EpsilonYayinevi](https://www.instagram.com/EpsilonYayinevi)

[facebook.com/EpsilonYayinevi](https://www.facebook.com/EpsilonYayinevi)

[twitter.com/EpsilonYayinevi](https://www.twitter.com/EpsilonYayinevi)

www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: kitap365.com

Çok Şekerli Kahpe

ÇOK ŞEKERLİ KAHPİ

Yazarı: Umut Kalaycı

Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen

Düzenleme: Gülen Işık

Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

Kapak Görseli: www.trevillion.com/

1. Baskı: Haziran 2015

ISBN: 978-605-173-015-8

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı-Cilt: İlhan Ergül Matbaası

Davutpaşa ciftehavuzlar yolu

No, 8/A-Zeytinburnu- İstanbul

Tel 544 22 72

Sertifika no 29030

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No: 18 / 4-5 Taksim-İstanbul

Tel: (0212) 252 38 21 Faks: 252 63 98

İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com

e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Çok Şekerli Kahpe

Umut Kalaycı

Sevgili Pera'ya, dostlarımın da dahil olduğu aileme ve
büyük fikirler tartıştığım Yiğit Özen'e
desteklerinden dolayı teşekkür ederim.

Kadıköy'ün, adını değiştirdiğim ve değiştirmediğim;
bahsettiğim ve bahsetmediğim bi'acayip insanlarına...

Keşke anlattığım her şey benim oluşturduğum
bir kurgudan ibaret olsaydı..

Bu, Tanrı'nın kurgusu...

Giden Var!

Özgürlük; vazgeçilmezimiz, en değerlimiz. Çoğu zaman sahip olduğumuz bu müthiş şeyin aslında hayatımızın tümüne etki ettiğinden, hatta etki edebileceği bir hayatımızın olmasının bile onun sayesinde olduğundan bihaberiz. Ya da şöyle diyelim, haberimiz var fakat düşünmüyoruz... Hiçbir aşk, hiçbir acı yani hiçbir dert ondan daha önemli değil. Tabii derdiniz, yitirdiğiniz veya yitirmek üzere olduğunuz özgürlük ise ve o özgürlük yeni fark ettiğiniz durmamak ve dönmemek üzere kalkan bir trene doğru koşuyorsa:

A) Özgürlüğüm gidiyor, içelim arkadaş!

B) Bırak içmeyi, bu tren geri gelmez bir daha, haydi yakalayalım!

mı demeli?

İki seçenek arasından sizin için doğru olanı bulmak zor değil, elbette B'yi seçeceksiniz, üşenmezseniz ve seçim yapmanıza bile imkân sağlayanın o giden özgürlüğünüz olduğunu anlarsanız tabii...

Aklı başında her insan, kendini ve hayallerini seven, onlara sahip çıkmak isteyen her birey o trene koşmalı değil mi? Fakat burada dikkat edilmesi gereken, ya da şöyle diyelim, ‘ilk bakışta göremeyeceğiniz’ şey ise ikinci seçenekteki iki seçenek ve ayrıca bir özgürlüğün bazen fark etmeden de sizi terk ediyor olabileceği gerçeğidir. Şimdilik oyunu duraklatalım ve hafiften olayın derinlerine, içimdeki kuyuya, ilk bölümden ne kadar dalınırsa dalalım. Fazla bir şey beklemeyin lakin, sadece bir kova su alacağız, şimdilik...

2 Dolar

Durgun bir gece, durgun bir/birkaç kadeh... Evdeki on kuruşların toplanıp birleştirildiği ve en ucuz sigaraya verildiği gece, bir 216 gecesi...

Bar masasında bir fincan kahve ve bir de ellilik... İki kişiydik, yanımda bana kardeşimden daha yakın olan bir insan vardı. Her gece olduğu gibi o gece de aynı yerde oturuyorduk. Başlarda barın ortasında kahve içme modası sağlık problemlerinden ötürüydü onun için. Suç bizde tabii, insan gibi içmiyoruz ki. Fakat sohbet sohbete uçtukça ve kanat çırpışları sona yaklaştıkça işin renginin bu gece farklı olduğunu anlamıştım. Cebimde sadece bira içecek para olması ayrıca canımı sıkıyordu tabii, işe işe dur, içe içe kudurama...

Geliş amacımız biraz sohbet etmektir, sohbetin bu kadar iç gıcıklayıcı ve rahatsız edici olacağını tahmin edemezdim. Kim laflarla tokat yemekten hoşlanır, gerçekler acıdır arkadaşlar, günde elli kez duyuyorum bu sözü. Bu arada, sinirim kendimedir, alınmayın...

Konu hiç dönmeden dolaşmadan sert, hızlı ve dik biçimde geleceğimize, hayallerimize, yaptıklarımız ve yapa-

caklarımıza ve daha çok da yapabileceğimiz halde yapmak için çaba göstermediğimiz tüm ilgi alanlarımıza gelmişti. Yarı dinler, yarı dinlemez haldeydim, sınırlı paramla biraz kafam kırılсын istediğim için sadece içmeye odaklamıştım kendimi, sözler bir kulağımdan giriyordu, diğerinden de çıkmıyordu. Evet, dediğim gibi, arkadaşımın her söylediğini anlıyor, düşünüyor, fakat bir şekilde baskılıyordum.

Daha önemli bir işim vardı çünkü (!) çok şekerli kahpedeydi aklım. Küçük bir oyun alanı kurmuş, gereksiz bir tiyatroyu oynuyordum son zamanlarda. Yazdığım iki kitabı, karakterlerimi, yüzü aşkın tebrikli şiirimi ve de en önemlisi hayallerimi fırlatıp atmıştım bir köşeye. Yanımdaki arkadaşım demekten de sıkıldım, adı Talha, yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmez, yaz kış postal giyer kendisi, tip olarak da çok benzeriz, kardeş misiniz diyenler çoktur...

Alkolle hayal satın alabileceğimi düşündüğüm o gecenin devamında bir sigara daha yaktım, Talha'nın sözlerinin altında kalmıştı sanki ruhum. Dediğim gibi, söylediği her şey aklımdaydı, duyuyor, düşünüyor ve değerlendiriyor, aynı zamanda birazdan vereceğim karara yaklaşıyordum. Son paramla da bir ellilik almıştım, az önce yaktığım sigara eşliğinde hızlıca mideye kargoladım mazotu. Daha fazla içmek istiyordum, haliyle çözüm aramaya başladım. Cüzdanımda sakladığım, biri 1993, diğeri 2003 tarihli iki birlik dolar geldi aklıma, kartların limiti doluydu. Mekânın tanıdık olmasına ve para vermeden de içebileceğimi bilmeme rağmen bok yiyen prensiplerim yüzünden teklifim şuydu, 2 dolar 1 tane bira!

Talha sesini çıkarmadı, yanındaki ben olduğum için susuyor ve gözlerindeki 'yenildin' ifadesiyle beni süzüyordu. Göğe yükselen Gamze'den kalan tek hatıralardı onlar.

Değdi mi peki, değdi elbette ! Ben o gece 2 dolara bir elliliğin yanında unuttuğum, terk ettiğim, yarım bıraktığım ne varsa hepsini geri aldım. 2 dolarlık sermayeyle bir anda dev bir yol inşa ettim. Bakın bu satırları yazıyorum, biraz önce bahsettiğim kararı o an çoktan vermiş olduğumu anlayın, kılıcım kınından çıkmış halde bağırdım içimden, hüüü!!!

Gece benim için yalnızlık çanlarını çalmaya başlamıştı. Talha'ya beni yalnız bırakmasını söyledim. İtiraz etmedi, sigarasını bitirdi ve ayaklanarak parçalı kare camlı kırmızı demir kapıya yöneldi. Arkasından gittim kapının dışına kadar, sakın bir vedalaşmayla uğurladım onu. Birkaç adım ilerleyip durdu ve bana doğru dönerek şu anlamlı birkaç cümleciği söyledi.

-Tren yarın kalkıyor kardeşim. Asla durmayacak ve dönmeyecek, yetişmelisin, ben trene gidiyorum...

Bu sözleri verdiğim kararların farkında olmadan söylemişti elbet, korkuyordu, bataktan çıkamayacağını düşünüyordu; çünkü bilmiyordu tüm gece ettiği sözlerin bilincimi uyandırdığını. Yüzümde tatlı bir tebessümle geri döndüm bar masasına, Talha da kendi yoluna koyulmuştu. Yüksek sandalyemi çekip oturdum ve Yusuf Abi'nin -sanırım paramın kalmadığını anlayarak- ikram ettiği birayı yudumlamaya başladım. Mutluydum, bu gece büyük bir değişimin ve dönüşümün başlangıcı olmuştu çünkü...

Şimdi en başa dönelim. Devamlı bahsettiğim bir tren ve iki seçenekli B şıkkı vardı. Benim hangisini seçtiğime gelelim, her ne kadar belli olsa da biraz açıklayayım.

Sabah kalkacak trene gecedten binmeye ne lüzum?

Daha o tren gelmemiş bile olmaya?

Giden özgürlük senin özgürlükse dur ulan eşoğlueşek
neden denmeye?

Beyiti gazeli bir kenara bırakırsak, lafı uzatmaktan da
artık vazgeçersek, bu satırları yazdığımı göre o trende ol-
duğumdan emin olun. İki dolara kontrolünü ele aldığım
bu trende siz de varsınız, birlikte gidiyoruz. Ne yapacak-
sak birlikte yapacağız, geçmişten bahsedersem de olaylara
sanki oradaymışsınız gibi bakacaksınız..

Şu Bahsettiğim Özgürlük, Evet, Benim Bahsettiğim Özgürlük Acaba Ne?

Sayfalarca özgürlüğü anlatacak değilim. Benim bahsettiğim özgürlük koca ağacın küçük bir yaprağıydı sadece. O yaprağın adı hayal kurabilmektir. Hayal edebildiğin ve de bunları bir hedef doğrultusunda kurarak hareket halinde olduğun, boş durmadığın sürece, başarı, başarıya giden süreçteki zevk ve birikim her daim seni beklemektedir. Aslında burada beklememesi gereken sadece sizsinizdir. Bazen biraz sizden kaçıp kovalanmak isteyebilir hedef noktalarınız, nazlıdır onlar biraz.

Peki siz ne yapacaksınız, onların istediğini yaparak kovalayacak, ciddiyetinizi gösterecek ve gerekirse tırmalayacaksınız...!

Kaybın tahammülü zaten kaybolanlarda kaldı, artık kayba müsamaha yok.

Özgürlüğüm hayallerimdir...!!!

Sabahki Coşkuma Ne Oldu?

İçimden geleni yaptığım, hislerimin hareketlerime yansımaya izin verdiğim güzel bir geceydi, dün gece. Uzun zamandır yapmayı düşündüğüm bir telefon konuşması her ne kadar şu an kız arkadaşı olan bir adam için yanlış olsa da yapıldı, dün gece. Artık cümle kuruşlarım bile değişmiş, işimiz bu değil mi zaten, cambazlık yapıyoruz kelimelerle. Yapıyoruz ki siz okuyucular, yani onların deyişiyle okuyucu olanlar, - ki benim için hepiniz birer yoldaşsınız- yorulmadan keyif alarak okuyun. Neyse konumuza dönelim, eve döndüğümde mutlu bir şekilde koydum başımı yastığa ve sabah da aynı mutluluk daha da artmış bir vaziyette kaldırdım. Boynuma bir ağrı saplanmış olsa da gayet iyiydim gece yaptığım telefon görüşmesi, görüşmede geçen şahsa duyduğum özlem ve artık özlem duymama gerek olmayışı sebebiyle.

Kalbim güçlüdür, beş aşkı birden götürebilir, ya da ben götürdüğünü zannederim. Aslında bu tür konularda biraz ayran gönüllüyümdür fakat bir döngüm vardır, bu döngü değerlilerimden oluşur ve asla vazgeçemem. Belki de ha-

yatımın bu denli sıkıcı ve kısır geçmesi o yüzdendir. Belki de o döngü benim kısır döngümdür.

Kismetse her şeyi birlikte çözeceğiz, içinizden sövüşlerinize, benim için üzülmelerinize, yani her tepkiye, eleştiriye hazırım, gözleriniz yeter ki bu satırlarda dolaşsın...

Yataktan coşkuyla attım kendimi odanın dışına. Aceleyle hazırlandım, arkadaşlarla kahvaltıya gidecektik. Son durağım mutfaktı, boyun ağrım için kas gevşetici ve ağrı kesici almam gerektiğini düşündüm. Suyu doldurdum, ilaçlarımın olduğu mutfak masasına yöneldim ve o ne! Ahmet abimiz yine kitap çıkartmış, yine Beyoğlu, yine düşkün yaşamlar...

Biraz göz gezdirip ilaçlarımı içtim ve ardından evden çıktım. Fakat içimde bir şeyler kopmuştu çoktan. Millet yürüyordu aga! Düşündüm, benim yaşımdaki genç bir yazarın Türkiye pazarında yeri yok mu diye. İlla cinayet romanı mı yazmalıyım, polisiye mi yazmam lazım dedim. Sonra zaten ilk kitabımın bu kategorilerin tamamını kapsadığını hatırladım. Benim kitabım da iyiydi, yazarı 19 yaşında olan bir kitap için en azından... Ama okumayı seven bir ülke değiliz. Hele şans arayan gençler için hiç mi hiç uygun değiliz. Bizleri kaybolmaya mecbur bırakıyorlar, biz de kayboluruz, tam istedikleri gibi. Tabii üzerinden uzun zaman geçti, artık o kadar da genç sayılmam. Hayata atıldık, bakın çırpınıyorum burada, neden peki, bilmiyorum...

İşte coşkumu, heyecanımı kaybetme sebebim, o kitabı görmemle birlikte aklıma tüm bunların ışık hızıyla saplanması ve çaktırmadan moralimi sıfıra indirmesiydi. Ama yine de, her şeye rağmen, vazgeçmek yok, bizim için parlak şafaklar hiç tükenmeyecek...

-Uraaaaa !!!

Ben bir süper kahramanım. Kapıdan çıktığımda beni titreten kasım soğuşunu ısıtabilirim. Bütün iş önünüzü iliklerken veya fermuarınızı çekerken donmak üzere olan ellerle, gökyüzüne bakmak gülerek, bırakın ağzınızdan çıkan beyaz buhar gri bulutlara meydan okusun. Sizi ve sizi düşünenleri düşünün. Her şey güzel, gidecek bir eviniz varsa eğer.

Eğer eşiniz dostunuz, hâlâ hayatta olan tek bir seveniniz bile kalmışsa, hayat hâlâ yaşamaya değer. Moral bozup sinme köşeye, bir şarkı söyle çirkin sesinle!

Her ne kadar geride bıraktıklarımı geride bırakmak istemesem de, aynı zamanda koluma takma yanlısı olmasam da, geride bıraktığım yerde geride bıraktığım bir “çok şekerli kahpe’nin varlığı, kalbimle beynim arası, hatta ruhumu da içine katan bir oyunla beni rahatsız etse de kahPe değil de kahve içmenin kendim için en iyisi olduğuna karar verdiğim günden beri, şu ufak tefek, tatlı, sarışın tutkumun eseri olan kız arkadaşım ile birlikteyim. Tanışacaksınız her ikisiyle de, fakat can sıkın her zaman daha fazla anlatılır. Sayfası gelecek, aşk-ı memnuya dönen olaylara tanık olacaksınız. Ama şimdi değil, sayfası geldiğinde...

Bir Karakterin Gerçek Dünyaya Geçişi

Böyle bir şeyin mümkün olmayacağı, gerçekleşecek bir hayal olmadığı hepimizin malumu. Fakat bir istisna varsa o da 501 yaşındaki yaşayan son vampir Nicola'dır. Talha'nın da bulunduğu eğlenceli ve yıllanmış bir Beyoğlu gecesinde karar mekanizmamızın zayıfladığını anlayan üç puştun oyununa gelmiştik. Sabah altı suları, kafalarımız ise su altıydı. Biten paramız, sigara bulmak için bizi sinyal yapmaya, yani caddeden geçenlerden sigara istemeye yöneltmişti. Ne olduysa da bu sırada oldu zaten. Birden kendimizi ellerimizde üçer dörder dal sigarayla üç kişinin peşinde bulduk. Kafamız her ne kadar güzel olsa da kendimizce önlemimizi almış, tanışırken isimlerimizi değiştirmiştik ve boş olan ellerimize de litrelik Marmara şişelerimizi almıştık. Sohbet muhabbet derken Atlas'ın arka taraflarındaki merdivenlere götleri koymuş haldeydik. Biz dört kişiydik, onlarsa üç. O günü her ne kadar hatırlamak istemesem de anlatacağım şeylere destek için az da olsa hatırlamak ve yazmak zorundayım.

Sigaralar içilmiş, muhabbet koyulaşmış, hava da mevsimin etkisiyle iyice açılmıştı. Açılmayan tek şey, hatta

birazdan kararacak olan tek şey, bizim kafalarımızdı. Otu tanırım, birkaç kere de içmişliğim vardır. Bir duman iki duman, ama sevmem, kontrolüm dışında işler çevirten hiçbir şeyi sevmem. İşte o gün nasıl olduysa işin boyutu değişmişti. Bir duman iki duman derken bir sarmayı neredeyse tek başıma bitirmiştim. Kullanmayan bir adam için bu gerçekten ağır bir doz, hele içtiğiniz, tabii ben sonradan öğrendim, Jamaika Bonzai dedikleri bok ise. Hepimizin kafalar uçmuştu ve artık gitmemiz gerektiğinin farkındaydık. Çünkü biraz daha durursak bilincimizi tamamen kaybedecektik. İşeme bahanesiyle biraz uzaklaştım, baktım ki ağacın altında işeme pozisyonunda duruyor Talha, o daha az içmişti ama o da gidikti dediğim gibi. Fakat farkındaydık, geç de olsa. Talha'nın yanına ulaştığımda kendimi kaybetmek üzereydim, sertçe koluna vurdum ve kaçmasını söyledim. Diğerlerini alıp geleceğim, yukarda köşede bekle, diye karşılık verdi. Başımla onaylayıp yokuşu tırmanmaya başladım arkama bakmadan. Şimdi dikkatli olun ve yokuşun ortasında hayali bir çizgi düşünün. İşte o çizgiyi geçtiğim an dünya benim için disko küreli, rengarenk ışıklı bir yer olmuştu. Tron Efsanesi filmini bilirsiniz, aynen öyleydi etraf ve artık hiçbir şey hatırlamıyordum...

Ahh Gençlik...

Talha anlatırdı bazen, yokuşu bitirip düzlükte nasıl da bilinçsiz halde yürüdüğümü. Kendimi, kendimi kaybetmeden önce nasıl bir savunma pozisyonuna sokmuşsam, eli tespihli dayılar gibi yürüyormuşum. O an Nicola'nın peşinden gidiyordum aslında, tüm gücümle ona doğru ilerliyordum. Kendi yarattığım karakter bana doğru yolu gösteriyordu o anlar. Sadece onun ışığı vardı, kamera modları gibi moddan moda geçen beynim etrafı simsiyah görüyordu o esnada. Talha'nın seslenişlerini duyuyordum ama öldüğümü düşündüğüm için önemsemiyor, bedenini arayan bir ruh gibi bilinçsizce ilerliyordum Nicola'ya doğru. Bad trip dedikleri şeyin etkisi buymuş, kötü trip, ölüm tribi, berbat bir duygu...

Talha'nın tüm seslenişlerine rağmen durmadan yürüyordum, ta ki "Ailen için dur!" diye bağırana kadar. O an durdum işte, bu kesin benim arkadaşım olan Talha'dır dedim. Onun kafası da ayrıydı tabii, koluma girdiğinde söylediği ilk şey, "Organ mafyasına denk geldik kanka, diğerleri arkadaşlar, gitmemiz lazım"dı. Gülsem mi ağlasam mı halimize.

Ben ayrı uçmuşum, o ayrı uçmuş. Ama benden daha iyi durumdaydı az içmenin de etkisiyle, sadece kalbi çok hızlı atıyordu. İşin o anki en komik tarafıysa, koluma girdiği ilk an düşündüğüm şeyin, “Vay amına koyim, bu dünyada da birbirimizi bulduk be!” oluşuydu. Emin olun, şu an yazarken gülüyorum, başka ne yapabilirim ki...

Tabii benim iç sesimin komiklikleri biter mi, herifler çaldırdıkları telefonun çalındığını fark ettiklerinde içimden yükselen ses aynen şuydu: “Bu dünyada da mı telefon var lan?”

Nicola önde biz arkada, sadece bir telefon kaybıyla atlatmıştık olayı, iyi de bir ders almıştık, içecekseniz güvenli bi yerde için len! Ya da içmeyin, ne işimiz olur ki değil mi?

İşte o gün, taksiye bindiğimizde ancak hayatta olduğumu anladığım günden beri Nicola’yı görmekteyim gerçek dünyada. Fazla içerken dur diyen, bir şeyi yaparken iki kere düşündüren, beynimin bir tarafında yaşayan ve öğütler veren bir Nicola oldu; bir dostum, bir kardeşim daha var artık anlayacağınız. Bazen onu sokakta yürürken görüyorum, anlamsızca yüzüme bakıp gidiyor. Bana tavsiyeler veren Nicola, benim hayal ürünümse, sokaktakinin beni tanımaması normal.

Hatırlarım da bir gün bir bölümü yazarken satırların arasından başını kaldırıp benden yardım istemişti. Ben de kırmayıp onu kovalayanları biraz oyalamıştım. Bir düşünün, Tanrı’ya dua ederken biz de başımızı kaldırırız. Bakarız gökyüzüne öylece ama biliriz, biliriz ki o bizi görür. Bizim gördüğümüz ise gökyüzü, bulutlar ve belki de yıldızlardır sadece. İşte Nicola’nın o gün yaptığı da buydu, onu gördüğümü biliyordu. Beni göremeyeceğini bildiği halde gözlerini görmediği üzerime dikmişti.

Şimdi anladınız mı neden beni tanımadığını? Adamın neye benzediğimle ilgili en ufak bir fikri yok. Hem belki gerçek Tanrı da aramızda dolaşıyordur, neden olmasın...?

İyi bir çocuk olup Şirinleri görebileceksek, -ki bu vaat hiçbir zaman yeterli olmamıştır benim için, ne yapacağım ki Şirinleri diye sormuşumdur hep. Aranızdan birileri tutup bi yerine sokacaksın diye içinden geçirmiyordur umarım, belki deyip sayfayı kapatıyorum- belki iyi birer insan olursak, farklı şeyler olabilir...

Tanrı'nın İsteddiği Gibi Olmak

Hayır, dostum hayır. Tanrı'nın istediği insan olmak diye bir şey yok. Tanrı'nın bizden tek istediği insan olmamız. İnsan olabilen insanlar zaten Tanrı'nın istediği gibi insanlardır. Kitapları boşver, dinim emrediyor diye değil, insanlık böyle emrediyor diye uy evrensel kurallara. İnsanlık doğuştan gelir, dinle bağlantısı yoktur. Tabii içinde insanlığa dair ufak bir kısıntı bile yoksa koyver gitsin, bir tane hayatın var, yaşa dilediğince...

Onun Orospuluğu Bulaşıcıdır

Alkol tek başına etkisizdir, alkolün bir yeri olmalı. Ya sokakta ya da bir mekânda. Eğer tercihin sokaksa, seni genellikle doğa dinleyecektir. Rüzgâr, bulutlar, yıldızlar, karıncalar, yağmur, çamur, deniz, gece ve daha birçok yaratılmış. Belki de yaşlı bir ağaç, hem yağmurdan da korur...

Mekânda içmeyi seçerseniz ve yalnız bir adamsanız ve de konuşmak, hiç tanımadığım birisine içimi dökmek istiyorum kafasındaysanız normal masalara değil, bara yönelin . Yönelin ki çok şekerli kahpenin namı dörtbir yana yayılsın, sizi ve onu destekleyenler çıksın. Bazıları onu haklı bulsun, bazıları da sizi. Ve şunu da unutmayın, dert anlatan, dert dinler genelde, kendinizi hazırlayın. Öğüt veren öğüt isteyebiliyor bazen, tıpkı benim gibi...

Ahşap bara koyun dirseklerinizi, sağ elinizde viski kahve, sol elinizde de bir sigara olsun. Yüksek sandalyeye yerleştirin kalçayı, pantolonunuz sıktıysa da açın ilk düğmesini. Işıltılı içki şişelerinden çekin gözlerinizi ve sola çevirin başınızı, merdivenlere bakın, vücuduna hâkim olmaya çalışarak aşağı inenlere. İzleyin biraz, izleyin ki bir insanın kontrol altında tutabileceği kadar içtiğinde

daha dikkatli yürüdüğünü görün, daha candan, daha kibar olduğunu fark edin. Kadınları izlemek daha keyifli oluyor, yürüyüşleri normalde de garip olduğu için, daha da garipleşiyorlar, ama yine de gayet tatlılar.

Tatlılardan söz açılmışken, sevgili dünlüğün sayfalarını da açalım. Eskiyle yeninin bir arada olduğu iki tatlı, dün çok şekerli kahpeyle tanıştılar. Bir başka yazar arkadaşın tanıştırmasıyla laf lafı açarken, bir şey anlatabilir miyim deyişimle birlikte, çok şekerli kahpe ile tokalaşmak üzere olduklarını gördüm bir an. Güzel özet geçerim, çok değil üç dakika sonra her ikisinin de dudaklarından, seslerinden, tüm mimiklerinden yıkık hayatımı daha çok yıkan hatun dökülüyordu. İşin garip tarafıysa realist yorumlar yapan esmerin eski sevgilimin, kıvrıcık saçlının konumuz olan kızın, benimse o kıvrıcık saçlının eski sevgilisinin isimlerini taşıyor olmamızdı. Aslında ben isim vermeyecektim fakat konuyu anlatırken ağzımdan kaçırmış bulunmuştum işte. Bu sefer ikisi de bana hak vermişti, garipsedim, genelde iki arkadaş ayrı düşer böyle konularda, farklı yaklaşırlar olaya. Ama öyle olmadı, üstüne bir de gayet güzel tavsiyeler aldım, mesela şimdiki sevgilimle mutlu olmak, hayatımı düzene sokmak gibi benim hiç düşünemeyeceğim tavsiyeler...

Adını unuttum, yaşlı, yaşının karizmasını taşıyan, çok yollardan geçtim duruşlu bir abi vardı bir ara yan sandalyede. Kulak misafirliğiyle başlayan konu ortaklığını, iki kelimelik, tek nefeste söylenen bir yorumla da kapatmıştı; siktir et! Kızların laf kalabalığından o abi kurtarmıştı bu yorumuyla beni. Beynim dolmuştu artık zaten, Tanrı'nın beni duymadığını düşünüyordum, sanki konuştuğum her

şey boşa gidiyordu, onun da duyması lazımdı, içtiğim portakal likörünün kokusunu o da almalıydı.

Hemen akabinde onun zaten her şeyi duyup gördüğünü hatırlayarak rahatlattım kendimi. Bu sırada kızlar ve diğer herkes basit muhabbetler içindeydiler, günlük ve sıradan yani. Başımı kaldırıp yüzümü aydınlattım yeşil cübeleri sarı bar lambasının altında. Yine aynı şeyi yapıyordu beynim, onu anlattığım her kızda ondan bir parça görmeye başlıyordum her seferinde. Bu olay sadece o günle sınırlı kalıyor, yarına yansımıyordu. Ama bir kızda bile ondan ufak bir parça görmem o kızı öldürmem için yeterli bir sebepti zaten. Tabii bu biraz abartısı işin, öldürmek çok gereksiz, canlı olanı cansızlaştırmak ne kadar gerekli ki hem?

Bakın şimdi hikâyemi bilen üç kişi daha vardı artık, onu bir bar masasına aşağılayıcı bir şekilde meze yapmıştım hem de, daha ne istiyordum ki, bir erkeğin isteyebileceği her şeyi de almıştım oysa ondan. Derdim neydi, neyin acısını çıkarıyordum? Yattığım her kadın neden onun maskesini takıyordu ve neden ben yüzü, saçları yetmezmiş gibi her yerde ismiyle karşılaşıyordum? Daha kaç insana anlatmalı, kaç geceye zincirlemeliydim ki, unutmak denen şey onca insan göçüp gitmişken bir kahpe konu olduğunda neden bu kadar zorlaşmıştı? Sırf içimde kuduran özlemi bastırabilmek için eski sevgilimle olmaması gereken bir konuşma yapan da bendim, benim kalbim salak ya, böyle oyunlarla unuttur diye düşünmüştüm heralde. Asıl salağın ben olduğum, hep sonradan aklıma gelir. Benim yaşadıklarım da kolay değil ki, göçüp gidenlere baktım hep, işim hep izlemek oldu, bazen de toprak atmak...

Kendimi sakinleştirdiğimde saat sabahın beşiydi, omu-

zuma dokunup gidenlerin sayısı hızla artıyordu. Geri itilen sandalye sesleri de kulağımı tırmalıyordu bir yandan.

İçimi söken ses, gereksiz ses...

Kızlar sorduğunda keşke doğru söyleyip, yalnız yaşıyorum, hem de iki sokak ötede, kilise sokağında deseydim. Ya da yalan söyleyerek iyi yapmıştım, iki çok şekerli kahpeyle aynı evde olmak, onlar için bu gece zararlı olabilirdi. İnsanlığım hâlâ yerinde, hâlâ birilerini düşünebiliyorum, ya da birilerini düşünmek bahanesiyle kendim için iyi olanı yapıyorum. Kare camlı kırmızı kapıyı açıp zili öttürerek taşlı demir kazıklı sokaklardan eve süzülmenin vaktiydi artık, artık kapanan gözkapaklarıma direnmeyi bırakma ve bir de tuvalete girme vaktiydi. Artık portakal kokulu boku sıçma vaktiydi...

Gece, Mekân ve İçki

Geceler güzeldir Kadiköy’de. Daha güzel olansa herhangi bir yerde başlamış geceyi, Kadiköy’de noktalamaktır. Şimdi sizinle bir yolculuk yapalım güzel Kadiköy’ümüze, yolculuğumuzun yolculuk kısmı da hemen hemen her gece uğradığım Revolte’de bitsin. Sonra yine birlikte oturup farklı kafaların farklı hayatlarından bazen bomboş muhabbetler, bazense ibretlik hikâyeler çalalım. Kimi kulağın misafirliğiyle olacak, kimiye başrol oyuncularından dinlenecek hikâyeler.

İşlerim sebebiyle bulunduğum Üsküdar’dan ayrılma vakti gelmişti. Çarşı durağından bindiğim 12-A tıngır mıngır beni evime götürüyordu. Evim dediğime bakmayın, yirmi sene Üsküdar’da ikamet ettim ailemle, asıl yuvam o otobüse bindiğim yerdir aslında.

Hafif kapanmış gözlerim, burun deliklerimin enfes bok kokusunu alarak genişlemesiyle açıldı. Ön kapıyı açmayan şoför anlık yığılmaya sebep olmuştu orta kapıda. Biraz karıştıktan sonra ancak inebilmişim otobüsten. Koyuldum yola, düzlüğü bitirip, tramvay yolundan çıkıp, boğanın oradan Bahariye Caddesi’ne, oradan da eve uğramadan

doğruca Reks Sineması yakınlarındaki Revolte'ye gidecektim. Huyum değildir caddeyi kullanmak, ara sokaklardan salınırım genelde fakat bugün canım böyle istemişti, hem birkaç sarhoş görür gülerim diye düşünüyordum ki, sarışın bir kızı boğanın taşaklarına doğru eğilmiş vaziyette gördüm. Yanında sevgilisi olup olmadığını anlamadığım bir çocuk, omuzlarından tutuyordu kızın emanetçe. Hönkürme sesiyle boğanın taşaklarına doğru duran fiskiyeden şeffaf kusmuklar döküldü. Uzun süredir böyle kusan birini görmemiştım, inanın otubüsün bulandırdığı midem bile rahatlamıştı. Onları oldukları yerde bırakıp devam ettim yoluma, ileride bir gitarıcı çarptı gözüme, *Tutamıyorum Zamanı* şarkısını söylüyordu. Sevdığım bir şarkıydı, ayrıca özel de bir yeri vardı bende. Çok şekerli kahpeyle bizim şarkımızdı. Bitene kadar dinledim, cebimdeki bozukluklara attım elimi, 1 lira 75 kuruşum vardı. Tam gitar kutusuna bırakacakken bozuklukları, dur dedim kendime, hep bozuk para mı vereceksin, hem bu şarkı bu parayı mı hak ediyor?

Şarkının bitişiyle birbirlerine sarılıp öpüşen çiftlerin arasında cüzdanıma attım elimi, metal çıtını açıp o bulmakta zorluk çektiğimiz kâğıt paraların arasından 5 lira çıkarttım ve gitar kutusuna bıraktım. Ardından da bir türkü söyledim içimden, kahpelere duyulan aşk beş paralıktır diye. Tam oturtamasam da namelerini, üzerinde çalışıyorum, bir gün tamamlayacağım umarım.

Vize haftasının yorgunluğu üzerimde olsa da hâlâ, adımlarımı seri tutuyordum. Yavaş yürüyemezdim, olmaz, yavaş yürürsem hayallerim ağır çekim filmler gibi olurdu o zaman, hayır kesinlikle olmaz, kabul edilemez!

Gözünüzle seçiniz simitçisinin sağından sağa kıvrıldım, ardından ikinci soldan da sola. Dümdüz devam ederek mekânın önüne geldim. Tam kapıyı itiyordum ki sigara takviyesi yapmam gerektiğini hatırladım. Üşüdüğüm için ellerimi hiç cebimden çıkarmamıştım neredeyse, bir sonraki bir sonraki diye diye de sigarayı alamadan mekâna gelmiştim.

Kapıyı itmek üzere olan sağ elimi sıcak yuvasına, kapüşonlu deri ceketimin cebine soktum tekrar. Yolun sonlarındaki Tekel bayiine girdiğimde bütün cinslikleri çektiğimi bir daha anlamış oldum. Jack Daniels tişörtlü, siyah düz saçlı bir kızın 70 cc'lik Jack Daniels şişesinin kapak kısmını kasada duran herife bakarak ağzına sokup çıkartması ister istemez hızlı girişimi yavaşlatmış, suratıma da 'noluyo lan' ifadesi yerleştirmişti sinsice. Hemen kendimi normale çevirip mavi Chesterfield'imı istedim. Paket masaya konduğunda ikisinin de yüzünde tebessüm vardı. İçimden adama da demek istemiştım aslında, abi bu kız iyi yalar diye de zaten gördüğüm sahne bana had sınırlarımı zorladığımı anımsatmıştı. Benim ne suçum var ki, kapının karşısında yapılacak iş mi kızım o, neyse. Yüzümde, gördüm ama görmezlikten geliyorum'un büyüklük kattığı ifadeyle para üstünü alıp paketi cebe atarak çıktım dışarı. Yirmi metrelik mesafeyi geri yürüdüm. Bu sefer diğer taraftan geldiğim için sol elimle parçalı kare camlı kırmızı demir kapıyı iterek içeri girdim. Sağ ayağımı karşılayan koyu laminantı, sola kıvrılmama sebep olan, laminantla aynı renk, siyah demirli yüksek bar sandalyelerini, gri Efes tüplerini ve köşe takımı gibi L şeklinde kıvrılan koyu renk ahşap barı görün önce.

Sonra barın loş ışıklı sıcak havasını, bar masasının te-

pesindeki yeşil cübbeli ipli dört lambayı ve artlarındaki içkileri. Ardından koyu kırmızı, araları siyah çizgili tuğla şekilli köpük duvarı ve üzerine asılı olan birçok tabloyu. Bob Marley'e ve özlü sözlerine göz atın, cigara tütüren Kızılderili abimizi de unutmayın, ne zaman fotoğraf çektirsem o küçük tablo ve abimizin eşsiz ifadesi hep arkamda olur çünkü. Krem rengi tavanı da unutmayalım, kafamız güzel olduğunda veya sıkıldığımızda onunla bakışacağız.

Biraz ileri gidelim geniş ve uzun bir oda şeklindeki mekânda. Tek basamağı çıkıp, sağımızda kalacak kırmızı siyahlı göbekli ekranlı Street Fighter makinesine selam verelim ve siyah eski demirlerde sol elimizi kaydırarak aşağı inelim yavaş yavaş. Basamaklar bitince gözümüze beyaz pimapen pencere ve hemen yanındaki beyaz kapı çarpacak. Yazlık bahçe orası, zaten kimse de yok, biz hemen sola kıvrılalım ve devam edelim yürümeye. Birkaç adım sonra gözümüze ilişecek sağ ve soldaki, masa olarak kullanılan büyük Beck's varillerini iki tokatlayalım, bu da biz geldik mesajı olsun. Sonra önümüzdeki biraz yüksek tek basamaktan zıplayalım. Dikkat, ayağımız kaymasın, alt katın tabanı açık renk parçalı mermerden oluşuyor ve sebep-siz bir şekilde ıslak, haliyle de kaygandır çünkü. İki adım daha atıp daralmış koridorda solumuzda kalan iki cinsiyet ayrımsız tuvaletten yine soldakine girelim. İnsanları sona bıraktım çünkü çişimiz geldi. Kapıyı kapatıp bir güzel çişimizi yapalım. Ardından da sifonu çeker, elleri yıkar, yukarı çıkarız.

İşimiz bittiyse artık hazırız. Geldiğimiz yoldan geri dönelim ve barda boş bulduğumuz bir sandalyeye çökelim. Yusuf Abi ile tokalaşalım, sonra da tanıdığımız kim varsa.

Genelde bu mekânda yüzler hep aynıdır, onun için her girdiğimde oturmadan veya oturduktan sonraki bir dakikam uzağımdakine kaldırdığım elle selam vermek, yakınımdaki ile tokalaşmak, bana arkadaşlık anlamında yakın olanlarla da tokalaşıp öpüşmekle geçiyor. Üşenmeyelim, solumdaki dökülmüş saçlı, hafif uzun sakallı, sol kulağı siyah halka küpeli, güler yüzlü, fakat kafası hep güzel Burak ile kafa tokuşturalım. Bugün getirdiği kadınla da merhabalaştıysak, bir diğer dökülmüş saçlı Serdar'a, sonra da kalan her kim varsa işte onlara selam verelim. N'oldu abi, hışım la aşağı indin, diyenlere de kibarca sıkışmıştım diyerek konuyu kapatıp bir içki söyleyelim. Talha gelene kadar biz bize takılalım biraz. Ne içmek istersiniz, alkollü mü alkolsüz mü, sert mi hafif mi? Ben tercihim i tadını soğuk kahveye benzettiğim Malibu, Bailey's, Kahlua ve tabii ki Jack'ten oluşan dör t lü karışım dan yana kullanıyorum. Siz de ne isterseniz söyleyin, bugün hesaplar benden!

Seni Barın Ortasında Yatırır!

Mekânla tanışıp, içindeki insanları az çok tahmin edebildiğinize göre, gecenin ilerleyen saatlerinde diye girebilirim söze. Talha'yla yazarlık hakkında muhabbet ederken -ki muhabbetten çıkan yazıyı birazdan sizinle paylaşacağım- kulağım solumdaki seslere misafir oldu. Sizi birkaç saat önce tanıştırdığım değerli insanlardan biri yanında getirdiği kızla kavga ediyordu. Çocuk kafanla, seni barın ortasında yatırır sikerler, lafı kıza tokat gibi çarpmıştı. Gözlerinden düşen damlalar, beyaz tenini okşarken, seni ben sikerim orospu çocuğu, güzelim kızı ağlatıyorsun, demeyi çok istemiştim. Fakat ara sıra gizli kaçak kesiştiğim beyaz tene ulaşmak zor değildi, akıllı davranıp sakin olmalı ve doğru zamanı beklemeliydim. Tecrübemden ötürü kızın birazdan mekânı terk edeceğini kestirebiliyordum. Tabii yanındaki lavuğun peşinden gitmeyecek bir karakterde olduğunu da. En fazla beş dakikaları vardı ve zamanı iyi ayarlamam lazımdı. Talha'ya planımı anlatıp vedalaşarak kapının önüne çıktım ve soldaki apartmanın soğuk betonuna koydum kışımı. Bir sigara yaktım ve beklemeye başladım avımı. Kesişmelerden anladığım kadarıyla başa-

rı oranım yüksekti. Üç dört dakika sonra demir kapının açılış sesini duydum. Oturmaya devam etmeliydim, çıkmanın o olduğundan ve de lavuğun peşinden gelmediğinden emin olmalıyım. Ayağa kalktığımda kırmızı elbisesinin üzerine giymeye çalıştığı siyah pardösüsüyle onu gördüm. Kısa saçları rüzgârla dans ediyordu. Reks tarafına doğru yönelmişti, mekânın içine kapıyı açmadan bir bakış attım, lavuk oturuyor, Talha da piç ifadeyle gözlerimin içine bakıyordu. Güldüm ve kızın arkasından yürümeye devam ettim hızlıca, taşlı demir kazıklı eğimsiz sokakta. O kadar hızlı gidiyordu ki köşedeki pilavcının orada ancak sesimi duyurabilecek kadar yaklaşabildim ve Melek, Melek ya-vaşla, diye seslendim. Sesimi ayırt edebilmiş olmalıydı ki durdu birden ve bana döndü. Beyaz teni beni aşırı derecede cezbediyordu. Sen, dedi, sen nereden çıktın? Doğruca boynuma atlamayacaktı tabii. Boşver nereden çıktığımı, anlaşılan canın sıkkın, hem saat geç oldu, sana eşlik edeyim, dertleşiriz biraz, diye karşılık verdim. Kahverengi gözlerinden akan gözyaşı karışıklı siyah kalemi sildi kırmızı ojeli elleriyle ve de hafifçe burnunu çekti, her ağlayan insan gibi. Tabii, iyi olur aslında, yürüyelim...

Sıra onu kendi evimin yoluna çevirmekteydi, zaten her şeyin belli olduğu kısım buradaydı. Nereye doğru gideceksin, nerede kalıyorsun, diye sordum. “Şehir dışından geldim, onunla da kavga ettiğime göre bir otele geçerim artık, burada arkadaşım yok...”

Bu müthiş bir cevaptı, işler kolaylaşıyordu gitgide. “Yanlış anlama desem de aldırma, her erkeğin giriş sözüdür ama iki sokak ötede evim varken seni otele göndermek de hiç içimden gelmiyor, ne dersin?” Gülümsedi hafiften,

başını çevirip gözlerimin içine baktı tatlı bir ifadeyle. “Ben de pek otele gitme yanlısı değilim zaten” lafı bana derin bir olley bee çektirmiş, üçe vurduğum saçlarımla karizmamdan pek de bir şey kaybetmediğimi göstermişti.

“O zaman sola dönelim, hemen şuradaki apartman!”

Edebiyat, Yazar ve Zaman Hakkında

Edebiyat bir ahenktir. Nasıl ki müzik dediğin sanat, müzik aletlerinin birlikte oluşturdukları ahenk ile ses olmaktan çıkıp müzik oluyor, edebiyat da sözlerin ve hatta harflerin beyaz bir kâğıt üzerinde sevişmelerinin ahengi tutkusu ve sıcaklığıyla edebi metin oluyor. Aslında insanların edebi dedikleri bu metin tamamı ile edepsizliğin bir ürünü. Bu dünyadaki en edepsiz insan yazan insandır. Yazar erotik bir filmin yönetmenidir, o düşünen kimsedir. Koyunların dünyasında gördüğü tüm olayları kendi tutku süzgecinden geçirir. Harfler ve sözcükler onun tutkusuyla edepsiz bir dansa başlar gecenin bir vakti. Böylece ortaya temelinde edepsizlik yatan edebi metin ve onun oluşturduğu bir edepsizlik deryası olan edebiyat çıkar. Nasıl ki  n sevişme olmadan, kendini dudakların kırmızısında kaybetmeden, kara gözlerde arzusunun kor kızılını görmeden, insan pornografik zarafetten uzak, elde etmeye dayalı zorlama bir sevişme yaşıyorsa, yazar için de eserini layıkıyla oluşturmak için zamana ihtiyaç vardır.

Yazar zamanla dost olduğunda, hatta zaman onun için delice sevişen bir yatak arkadaşına dönüştüğünde, edebi metin olması gerektiği gibi edepten yoksun bir cehennem hurisi olacaktır...

Sokağım güzeldir, etraftaki elemanları pek tanımasam da bira içen gençliğin kaldırımları doldurması sokağa canlılık katıyor. Gerçi alkol satış saatinin 10'a düşmesi eski heyecanı bırakmadı, millet artık kızılı erkekli içemez oldu, çok ilginç...

Köşeden gelen taze sidik kokusu eşliğinde Cevizbağı apartmanının emektar bordo demir kapısını araladım ve sonra da ardına kadar açtım. Sağ elimle Melek'i içeriye davet ettikten sonra ikinci katın solundaki evime çıktık. Sensörlü lambaların icadı gerçekten iyi olmuş, tuvalet taşına benzeyen merdivenlerde her düşüşümde tuvalette düşmüşüm hissi doğardı içimde bu lambalardan önce. Sarhoş kafayla düğmeyi bulmak zordur bilirsiniz, hele ki o kapıyı açma çabaları, aman sabahlar olduysa da olmasın, şaşı şaşı baktırır insanı bir küçük demir anahtar parçasına.

Melek biraz çekingen duruyordu, bunu anlamıştım, rahatlaması için kapıdan ilk adımı attığında ışığı yaktım ve girişteki kirişte asılı duran annem ve babamın fotoğrafını gösterdim. "Ara sıra gelirler, annem birkaç yemek yaptıktan sonra da giderler, bazen de evde yapar getirir, her neyse, kendi evinmiş gibi davran, lütfen rahat ol..."

Dağınık bir adam olmayışım işime yarıyordu, evim gerçekten derli topludur. Öyle yerde bira şişeleri, etrafta çoraplar, avizede tanga, çöpte prezervatif bulamazsınız.

Camı açmadan da sigara içmem, içerken değil de içtikten sonra rahatsız ediyor koku, hele ki uyurken. Yalnız yaşamama rağmen bir düzenim var, zaten genelde de arkadaşlarım gelir, ufak temizlikler yaparlar, onlar olmazsa da Melek gibi evimde misafir ettiklerime ve genelde de iyi bir gece yaşattıklarım yaptıırırım işleri. Eksik kısımları da kendim hallederim.

Melek kırmızı pardösüsünün düğmelerini çözerken kombiye doğru hızlı adımlar attım, ev aralık bıraktığım camdan giren rüzgârın da etkisiyle serindi. Hemen geri dönüp pardösüyü elinden alarak ailemin evinden getirdiğim sarı ahşap vestiyere astım. Üç odalı evimin Amerikan mutfaklı minimal oturma odasını gösterdim ona. “Evdeki zamanımın çoğu burada geçiyor, lavabo ihtiyacın yoksa uğraman gereken ilk yer burası.”

“Güzel dizayn etmişsin, sadelikten yanasın heralde?”

“Renk cümbüşünü sevmem, beyaz ve tonları idealimdir. Şekil A’da gördüğün gibi işte.”

“Beğendim!” diyerek krem rengi köşe takımına kendini atmasıyla içimde bir şeyler oluştu, sanki eski bir arkadaşla görüşüyor gibi hissettim kendimi o an, o an kırmızı rujlu kalın dudaklarına, beyaz tenine olan ilgim uçup gitmişti. Bir kadın olarak niyetimi biliyor olduğu için de utanmıştım bir anda kendimden.

“Beğenmene sevindim, kadınların fikirlerine önem veririm. Ne içersin, sıcak soğuk, alkollü alkolsüz?”

Mekânda aldığı alkolün etkisiyle biraz şey konuşuyordu, şey işte anlayın, ama o şey tatlılığına tatlılık katıyordu.

“Yeterince alkol aldım, sade bir neskafeni içerim varsa, sonra da yatağa geçmek istiyorum.”

İstediği ve söylediği şey biraz düşündürmüştü beni.

Uyumak değil yatağa geçmek, sade bir kahve içmek. Ulan ne ilginç bir hikâye oluyordu bu gitgide, erkekliğimi unut-turmuştı zaten bana, ne niyetle getirip ne düşüncelerle boğulmuştum. Düşüncelerimi bastırıp, beynimdeki sesle-ri susturarak hay hay edasıyla gülümsedim ve neşeli bir şekilde mutfağa geçtim. Isıtıcıya koyduğum su kaynarken, fincanlarla uğraşıyordum ve bir yandan da artık sor diyor-dum kendime. Arkan da dönük, yüzünü şekilden şekle sokmana da gerek yok. Evet, şimdi tam vakti, sor bakalım.

“Sevgilinle neden kavga ettin, problem ne?”

Gülümsediğini duydum önce, ardından da “Ne sevgili-si?” deyişini. “Biraz önce olanlar...” diyerek dönüp dirsek-lerimi Amerikan mutfağın penceresine koydum. Gevele-memi bir anda kesip gereken cevabı verdi.

“Abim o benim, şehir dışından ziyarete gelmiştim, gel-diğim ilk günden de kavga ettik.”

Göt oluşumu yüzüme yansıtmamam çok zordu. “Özür dilerim, ben şey...” dememe kalmadan sözü geri aldı.

“Kim olsa öyle zannederdi, önemli değil.”

Kollarımı iki yana açıp ellerimi dua pozisyonuna evi-rerek saçmasapan bir hareket yapmıştım ki o sırada hayat kurtarıcı gibi yetişen, ısıtıcının çıt sesiyle arkamı dönüp kahveleri hazırladım. İçeri geçerek cam sehpaye bardakları bırakıp koltuğa, Melek’in hemen yanına oturdum.

Birbirimize gülümseyerek bakarak, kahve fincanlarını havaya kaldırdık, şerefe!

İlginti benim için, gözümde dönen tilkiler yok olmuş-tu ona bakarken, sanki gözlerimi başka gözlerle görmüş-tüm, onun gözlerinde hem de.

“Eğer konuşmak istersen dinlerim, yok ben kahvemi

“İçip yatayım diyorsan da lafım yok, misafirin istediği olur. Adımı hatırlıyor musun bu arada?”

“Umut olmadan, hayal kurmadan yaşanmaz diyordu sanki birileri mekânda, yanlış mı hatırlıyorum?”

“Mesajı aldım, taşıdığım isim gerçekten güzel, şikâyetim yok.”

“Bence de. Konuşma kısmına gelirsek, ne zaman soracaksın diye bekliyordum zaten, özet geçsem kabul eder misin?”

“Elbette, nasıl istersen...”

“Öyle garip bir hikâyem yok,” diye başladı konuşmaya sürmeli gözlerini kısarak. “Abim uzun zamandır İstanbul’da kalıyor. Ben ailemle Ankara’dayım. Ara sıra gelmiyorum değil, gelip birkaç gün takılıp dönüyorum işte. Ama şu son bir yılda abim çok değişti, umursamaz tavırları, kendini dünyanın en akıllı adamı sanması falan derken kız kardeşini gecenin bir vakti ortada bırakan ve hâlâ aramayan alkolik bir adam oldu işte. Sonuç olarak da senin evinde, senin yanındayım. Ankara’da çevrem geniş ama burada abim dışında bir tanıdığım yok.”

“Artık ben varım,” diye karşılık verdim tüm sözlerine ve küçük birkaç şey daha ekledim: “Abini az çok bilirim, her gün başka kadınla gelir, kadınların hesabını öder, bazısıyla beraber, bazısıyla da ayrı şekilde çıkarlar mekândan. Seni sevgilisi sanmamın sebebi de bu zaten.”

“Kadınlara düşkündür biraz.”

“Biraz,” dedim gülümseyerek ve durdum. “Her neyse, yaşın kaç, okuyor musun, bahsetsene biraz?”

“Kimya mezunuyum, geçen sene bitirdim. Bir üniversite mezunu ortalama kaç yaşındaysa o yaşıyım işte.”

Elinin aşağı yukarı dercesine kapı açar gibi sallanması çok hoştu bu lafı söylerken, daha hoş olansa gülümseyen ifadesiydi. Evet, gerçekten güzel bir kızdı. Âşık olmak isteyebileceğim türdendi fakat aşka dair içimde ne varsa yok olmuştu çoktan. Birinden sadece hoşlanabiliyordum ve hiçbir hoşlantım derin bir tutkuya, müthiş bir aşka dönüşmüyordu uzun zamandır. Âşık olmak nedir iyi bilirim, olsam veya olacak olsam bunu kolayca ayırt edebilecek tecrübedeyim. Çok şekerli kahpe sağolsun, yavaş yavaş öğrenmem gereken ne varsa, acemi askerin bir günde işleri kavraması misali şipşak öğretmişti. Melek gibi bir arkadaş, daha çok az tanımama rağmen hayatıma lazımdı aslında, bazen sevişsek de kötü olmazdı ya neyse. Şu kahvelerin son yudumlarından sonra, işler şipşak! belli olacak zaten.

03:30

Kahvelerin son yudumları, ışıkların kapanması ve holde yan yana bulunan odalara kadar kısa bir yürüyüş. Bir aslanın avlamaya gittiği ceylanla dost olması gibiydi bu durum. Nefesi nefesimdeyken hem de, hem de birbirlerine karıştırabilecekken...

Açık kapıdan içeriyi gösterip, tek kişilik yatağı çarşaf-
ların temizliğini önemle belirterek işaret ettikten sonra dolapta kendine uygun bir şeyler bulabileceğini söyledim. Sol el parmak uçlarım iyi geceler sözcüğü eşliğinde ışığı kapatmak için düğmenin üzerinde beklerlerken durdum bir an, itiraf etmeden kapatamazdım o ışığı!

Şairane ses tonumla sert bir biçimde atıldım söze, tam arkasını dönmüşken. Seni buraya ne amaçla çağırdığımı

ikimiz de biliyoruz, normalde Şu dış kapıdan öpüŐerek girmeliydik içeri, belki de apartmanda başlayacaktı bu. Sonra üstümüzdekileri çılgınca çıkartmalıydık, duvarlara çarparak bedenlerimizi. “Evet Melek, aklımda sadece müthiş güzelliliğine sahip olma isteği vardı. Ta ki o kapıdan normal girip kanepeme oturduğun ana kadar. Özür dilerim Melek, her kadını bu amaçla evime davet ettiğim için. Ve teşekkür ederim, uzun zamandır kaybettiğim insanlığımı güzel yüzünle hatırlattığın için. Gitmek isteyebilirsin fakat hâlâ kalmak istersen, dediğim gibi, yatak senin...”

Bunları itiraf ederken, tüm mimiklerim utangaçtı. Eğdiğim başım söylediklerimi haliya anlatıyordu sanki. Tüm itiraflarımın ardından ıŐıėa dokunmayıp sessiz bir iyi gecelerle odama dönüyordum ki, “Dursana!” diye seslendi ardımdan titreyen bir tonla. Durdum ve yüzümü tekrar ona çevirdim. Gözleri dolmuştu, çenesi titriyordu. Hızlı adımlarla boynuma atladı ve sıkıca sarıldı. “Biliyorum, yaptığım Şey çok saçma ama sana sarılmak istiyorum, sadece sarılmak...”

Okkalı bir tokat beklerken aldığım bu karşılık beni ziyadesiyle ŐaŐırtmıŐtı. Bir Şey diyememiŐtim, sarılmıŐtım sıkıca. Birkaç saniye sonra, boynu hâlâ omzumdayken yine hafifçe burnunu çekti ve aldığım en ilginç tekliflerden birinde bulundu. “Beraber uyuyalım mı, burada, bu küçük yatakta, olur mu?”

Sesi o kadar masum, o kadar içten geliyordu ki, gerçekten bunu yapmak istediğini düşündüm. Kırmak çok zordu, hem kırmak istediğimi kim söylemişti ki. “Emin misin?” diye sordum yine de. “Yastığını al ve gel” cevabının ardından da o müthiş kokusuyla kollarımın arasında

uyurken buldum onu. Kendimi şu anki kendimden çıkarp öz benliğime kavuşmuş gibiydim, sanki yorgun sevgilim saçlarını okşarken sızıvermişti...

Keşke Böyle Yapmasaydın Angel

Dillerinde haklılığım vardı herkesin. Aşkın kendisi bile üzgündü, düşün. Kadehler az mı kalktı senin için Angel, Angel hayatımdan hayatını alıp diğer hayata başlayan iki hayatın üzerine böyle yapmak zorunda mıydın? Güçsüzüm Angel, son damlasına, son kuruşuna kadar tükendi bedenim, ruhum ve tüm benliğim. Ara sıra görüyorum seni Angel, inan ki seni orada bulabileceğim için geliyorum. Lanet olsun Angel, senin olmayan sevgine, benimse olduğu güne, bitmediği her saniyeye lanet ettiğim sevgime. Keşke böyle yapmasaydın Angel, keşke adını, tüm kinimi p harfine katarak, çok şekerli kahpe koydurmasaydın...

10:05

Perdenin arasından sızan güneş öğleni hatırlatırken, elimde bir EGO kart ve üzerine yazılmış notla hayal kırıklığı ve şaşkınlık içerisinde yatakta oturuyordum. "Daha bitmedi" cümlesi uyku sersemi beynimde ihtimalleri döndürüyordu. Acaba ne demek bu, bitmeyen ne, tekrar gelecek mi, peki ne zaman gelecek, dün gece çok garipti, ne

oldulan öyle, âşık mı oluyorsun amına koyim, ya kız ne zaman gelecek, hem gelecek mi ki, çok iyiydi ya...

En son düşüncem, yani kararım, telefonumu bıraktığım şekilde bulmamamla biçimlenmişti. Numaramı almış olmalıydı, akla gelen tek mantıklı sebep de buydu zaten. Heyecanla arama kaydına baktım fakat bir şey bulamadım. Tüm bunlarla uğraşırken, artık bir kızın beni böyle saçma hallere getiremeyeceğinin sözünü verdiğimi hatırladım kendime; siktir et ulan, gelirse gelir, kalk bir duşa gir, kendine gel. Sana kızı tamamen göm diyen de yok zaten...

Bu kıza duyduğum şey aşk olamaz, aşk böyle değil, eksik bir şey var. Belki de ben kendimi o kadar kısıtladım ki hissettiğim şeyi bile hissedemiyorum. Bana gem vuran ne olabilir ki? Sosyal hayatım mı, kız arkadaşım varken yediğim haltların etkisiyle hayattaki ciddiyetimi kaybedişim mi? Yoksa bir kahpenin bir yazarı aşka düşman edişi mi? Korku mu yoksa, gece altıma aldığım kıızı sabah gönderişlerim korku yüzünden mi, bu düzensizlik, kimseye bağlanmama, kız arkadaşım dediğim kıızı haftada bir görmem bu yüzden mi? Korkuyorum, evet, evet, hem de çok. En çok da bir kızın bir dostumu daha kaybettireceğinden.

Peki sen ne dersin Nicola, bu kıızı yanımda bulamadığım için üzülmem neden olabilir? İyi değilim Nicola, biliyorsun. Çok yıprandım, ruh halim beni bile korkutuyor bazen. Korkularla yaşıyorum aslında, bak bir Melek'ten bile korkuyorum. Neyse Nicola boşver, bir kahvaltı hazırlayıp, uzun zamandır ektiğim arkadaşlarımla pazar keyfi yapalım, en iyisi bu, normalleşelim birkaç saat...

Bir Bavul Kitap

Yazmıyordu fakat okuyordu, ömrüm boyunca yazsam okuduklarına ulaşamazdım. Benden daha bilgiliydi ama benim gibi düşünemiyordu. Tek tesellim, ben yazarım o okur lafıydı.

Aslında en önemli nokta, esir ve sahip ilişkisinin yüz-yıllardır böyle işlemesiydi. O, yazılanlarla hayatını şekillendirmiş bir esir, ben ise onun gelecekteki efendisiydim...

Yağmur damlaları okşuyor yüzümü. Ilık bir sonbahar gecesi bu. Her damlada ne kadar eksik olduğumu, görmediğim, yaşamadığım, tecrübe etmediğim duyguların varlığını hatırlıyorum. Onlar yaşamda bir yerdeler, tıpkı yağmur damlaları gibi. Gün gece olmuşken, gece sabahı beklerken, köşe başında aklı karışık bir yazar gökyüzünü izliyor gözbebekleri ıslanma pahasına. 24 yaş pek yeterli değildi elbet, 34 olsa ne fayda aslında. Önemli olan yağmur damlalarıydı, onların varlığını ve bir gün kendini bulup çarpacağını bilmeli insan. Sokak lambasının sarı ışığı, sanki beni ispiyonluyor yağmura, sırtımdan vuruyor güneşi, belki de çok sevdiğim bir dostum gibi hançeri. Ekip arabası geçiyor ikinci kez, yine aldırıyorlar, artlarında

duvara yansıyan kırmızı-mavi ışıklarını bırakıp gidiyorlar. Hareketsiz kalıyor yazar, gülümsüyor yazar, aslında yaşadığını fark ediyor bir insan. Nefret ettiğim yağmura, bugün, bu gece âşık oldum. Belki de ilk defa hissetmek istedim o mis gibi toprak kokusunu. Abartmakta haklıymış herkes, sevdim yağmuru, âşık oldum. Demek ki aşk önünde dururken, yanından geçerken, kokusunu sana bırakırken bile eğer sen hissetmek istemezsen aşk olmuyormuş. Aşk için önce istemek lazımmiş demek ki, demek ki bazen ışığın altında beklemeliymiş. Korkuları bir kenara bırakıp, delikanlı gibi dikilmekmiş aşk bazen de. Aşk, yaşamakmış meğer, yaşamak bir aşk ile mümkünmüş oysa ki, bedene hacet yokmuş aslında. Gökyüzüne ilk kez baktım böylesine, hayallerimin kablosunu bağlayarak güzel bir film izledim, yazlık sinemada yağmur altında. Işık o kadar parlaktı ki, umutsuzluğun hiçbir sebebi yoktu. Her şey lehime işliyordu o an, o an yine âşık oldum bu sefer gökyüzüne. Rüzgâr sakallarımın arasında turluyordu, bu delinin mekânında belki de yetmiş tavaf ediyordu. Başka nefese ihtiyacım yoktu, rüzgâr benim nefesim oldu o an, o an yine âşık oldum, bu sefer rüzgâra. Sonra durdum ve baktım, baktım etrafıma, baktım her şeye, yavaşça yürüyen en küçük sarı yaprağa bile. Hepsinin güzelliği geceden geliyordu, gece en güzel yüz o an, o an yine âşık oldum, bu sefer geceye. İnançsız olmak için fazla akıllıydım, bunların bir sahibi olmalı diye düşündüm, yazarlar tanrıdır dedim ve Tanrı'ya âşık oldum. Rüyama girip bana yaz diyene, kendi çapımdaki tanrılığımı kabul edene, içimi içimden çıkarmadan, yanıma sokulduğunu hissettirmeden bilene ve bu satırları yazmama izin verene şükranlarımı sundum. Yeteneğimden dibine kadar memnunum.

Çok geçti aklımdan bu kitabı bırakmak, inanın. İnanın ki aşkla yazıyorum, yazmayı sevmesem, yaşadıklarımın ve burada birleştirdiğim satırların size ulaşacağından emin olmadığım halde yazmazdım yoksa. Olur da bir gün elinize ulaşırsa bu kitap, bu satırlar, benim bugün âşık olduğularıma siz de âşık olun, olun ki bu dünya dar gelsin bizlere. Onlar için yarışalım...

Büyük Mutluluklar Büyük Hedefleri Unutturur mu?

Gezi eylemlerini beraber geçirdiğim, eylemlerin bitiminden bir süre sonra da sevgilisi Merve ile saçma sapan bir trafik kazasında ölen değerli dostumun birlikte kurduğumuz online platform üzerinden bana gönderme yaparak sorduğu bir soruydu mutlulukların hedefleri unutturması. Asıl bok fırlattığı yer aşk olmasa da, kalbimin etkisiyle hedeflerimden uzaklaştığım için lafı doğruca aşka gidiyordu. E aşka gidiyorsa, o kahpeye uğramasa olmazdı tabi. Evet, zaten bir kardeş kaybetmiştim. Evet, aldatılmıştım.

Evet, yaptığım iş beş para etmiyordu. Evet, tüm ilişkilerim en fazla bir hafta sürüyordu. Evet, sevemiyordum kimseyi. Evet, problemlerim vardı ailemle, bir genç ne yaşarsa onları yaşıyordum aslında. Fakat ölüme, birine alışmışken diğerine, üstüne bir de ihanete, hem de kalan son kardeşimle, hiç gerek yoktu, hiç...

Evet, âşık olmuşum kardeşim, evet kardeşim haklısın, tüm hedeflerimi unutmuşum bu kızla, toz pembeydi her şey, hedeflerim hedeflerimizdi, ulan sen sevmedin mi göt, bi siktir git şimdi, sana laf anlatmaya çalışıyorum bir de, senin hallerini de biliyoruz!

Her neyse, konunun başlığını bu şekilde atmamın sebebi, size birtakım şeyleri itiraf etmeden önce kendimi rahatlatmaktı. Eğer o 'orospu' , bu 'orospu çocuğu ile' diye girseydim söze, hem ben kendimi kaybedecektim, hem de bu satırlar küfürle dolacaktı.

O kadar sakın bir yaşantım vardı ki bir zamanlar, inanın hayal gibiydi. Düzgün bir ilişkim, aktif spor yaşantım ve arkadaşlarımın da dahil olduğu ailem. Fakat ne olduysa, yaş 20'ye vurup biraz ilerleyince oldu. İşin içine, ilk ihanet, aileden ilk kayıp, bu kaybın acısıyla ta içimi yakan bir başka kayıp girdi. Ailemle problemlerim arttı, alkolle sevişir oldum. Bir sevgilim vardı, evet çok severdim onu, güzel de sevişirdik, işte ben onunla sevişirken sadece, ben onu severken sadece, o belki sırf merakından zenci şeyi bile tatmıştır, böyle bir insanmış, yine de ben çok sevmiştim, hiç konduramadım, çocukluk dedim siktir ettim...

22 yaşı, 22. senem gerçekten bok gibi geçti. İlişkimin 3. yılında aldatıldığımı öğrendim önce, dayadım alkolü, belki birkaç madde daha, bu sefer babam yolladı evden, uzun süre görüşmedik annem ve babamla. Arkadaşlarımda ve akrabalarımda kalarak geçirdim uzun bir zamanı. Kadınlara değer vermeyişimin başlangıcı da bu olay yüzündendi tabii. Ardından biraz arayı düzelttik, hadi bir ev aldırarak pedere güç bela, okulu da kazanmıştım zaten, pat en sevdiğim kardeşim Yüksekova mıdır nedir, orada şehit oldu.

O kadar demiştik, daha erken, gitme oğlum, bari gönüllü olma, lan komando olma bari diye. Uzun boylu ve yapılıydı, havada kapıp havaya göndermişlerdi işte. Tabii bu ölüm bir diğer ölümü tetikledi. Nişanlısı Bahar, haberi

alınca ilaçla intihar etti. Hastaneye yetiştirdik fakat kurtulamadı. Bir sene bunların etkisiyle yaşadım, üzgündüm haliyle, umutsuzdum hayata karşı, yazdıklarım da bir işe yaramıyordu, amacım kalmamıştı resmen. Sonra yine girdik bir raya, öyle monoton şekilde yaşarken ve hiç aklımda yokken âşık oldum. Unuttuğum hedeflerimdi evet ama, acılarımı da unutmuştum be. En azından yürürken nereye yürüdüğüme bakıyordum, yaşayacak bir sebep bulmuştum kendime.

Asıl unuttuğum hedeflerim değildi, acılarımdı, hem kim istemez ki acılarını unutmayı...

Güzel kızdı eskinin si, şimdinin çok şekerli kahpesi. İri gözleri vardı, sarışın değildi tutkumun aksine. Gözleri de mavi değildi üstelik. Kumral, orta boylu, güzel yüzlü bir kızdı işte. Fakat gözlerinde hep korktuğum başka bir ifade vardı. Şeffaf lenslerinin altında sanki ölümcül oyunlar dönüyordu. Korktuğum da başıma geldi zaten, çok değil daha iki ay önce, üç kardeşimden kalan sonuncusuyla aldattı beni, komiktir ki benim evimde, benim aldığım çamaşırlarla ve benim prezervatifimle. Ulan kıza değil de, kalan son kardeşimin bunu bana reva görmesine üzüldüm. Fevri adamım, çabuk sinirlenirim fakat bir orospu, bir de orospu çocuğu için katil olamazdım. Yatağında tepinirken girmiştim odanın kapısını açıp, dış kapının sesini duymamıştı hödükler. Bir anda durdu her şey o kapının açılmasıyla. İkisi gerzek gerzek bana bakıyorlardı. Şaşkınlıklarını anlıyordum, eski bir arkadaşı görmeye şehir dışına çıktığım için, davetsiz misafirdim o gün. Ama bir boklar döndüğünü de hissetmiyor değildim zaten.

Sakin olmam lazımdı ve oldum da, “Beş dakika içinde, ikiniz de bu evden gidiyorsunuz, bir daha bana kesinlikle

ulaşmıyorsunuz, sadece beş dakika, beş dakika sonra geri geleceğim, geldiğimde hâlâ burada olursanız o zaman sakinliğimi kaybedebilirim!” Bunun gibi, buna benzer, aslında tamamen aynı lafları söyleyip çıktım evden, apartmanın en üst katında merdivenlerde oturup gitmelerini bekledim. Üç dakika bile olmadan siktir olup gittiklerini, ‘ilk günden yakalandık’ deyişlerini hatırlıyorum.

Apartmanda yankılanan sesler hâlâ dönüyor kulaklarımda, tüm vücudumda! İnanın hiç beklemezdim kardeşim dediğim adamdan bunu, ayrıca ölen kardeşlerim onun da kardeşleriydi, sıkı dostlardık biz; bunca yaşanan, birbirimize kenetlenmemizi gerektiren olaya rağmen bunu yapması, bana değil de kız arkadaşıma, sevdiğim kadına kenetlenmesi fazlaca koydu anlayacağınız. Ara sıra görüyorum onları, her görüşümde de artık beni hiçbir şey öldüremez diyorum. ‘Bunca olayın üstüne, size rağmen yaşıyorum,’ bakışları atıyorum üzerlerine. Duyduğuma göre de mutlularmış, yani bir orospuyla pezevengi ne kadar mutlu olursa o kadar mutlulardır herhalde, beni hiç aramamalarından belliydi zaten. İşin kötü yanıysa içimde o kahpeye karşı bitmeyen bir sevgi olması. Azalıyor fakat serum damlaları gibi, bitemedi bir türlü.

O kahpe eski sevgilimin arkadaşlarındandı, hep üzülürdüm kıza. Ayıp oldu düşüncesi vicdanımı sızlatırdı. Şimdi ne oldu, o kız bana üzülüyor, içinden “Kız Umut’u bile yalan etti, yazık çocuğa!” diyordur.

İşte böyle be dostlarım, ayrıntı falan karıştırmadan hayatımın, şu andaki size sarılmışlığımın, kaçan trenin neden kaçtığının ve diğer şeylerin tamamının özeti bu, her haltımı biliyorsunuz artık. Benim için rahatlatıcı bir itiraf yazısı oldu, sizlerle paylaşmak iyi geldi bana...

Kasım'da Felsefe Başkadır

Teksin, Özelsin ve Güzelsin

Üzülüyorum yarım asır yaşayıp kendilerini aşamamış insanlar görünce. Elli yıl beden seviyesinde yaşamak çok zor bir şey aslında. Hayatı nefes alıp vermekten ibaret sanmak, kendini sadece ve sadece aynadaki yansımadan tanımak, bunun bir getirisi olarak da çevrendekiler için yaşamak çok zor. Oysa ki insan sadece bedenden ibaret değil, içinde sonsuz bir evren olan, olayları değiştirme kudretine vakıf bir canlı.Çoğumuz kendini o kadar değersiz hissediyor ki anlamak imkânsız. Çevrene bak, değer görmek için, özel olmak için şekilden şekile giriyor insanlar. İşte kendini aynadan tanıyan insanın dramı. Hep ilgimi çekmiştir, büyük bir saat markası tek bir saat üretir. Bu saatin bir ikicisi olmayacaktır ve değeri ise astronomiktir. İnsanlar onu almak ister, işin özünde bir kol saati olan şey haberlere çıkar. Hiç unutmam, ana haber bülteni için sokak röportajı bile yapmışlardı. Rolex dünyada eşi benzeri olmayan bir saat üretti, siz ne düşünüyorsunuz diye. Saat bunların farkında olsa gülerdi herhalde, alt tarafı insanların elinden

çıkılmış bir kol saati. Duvarımdaki beş liralık saatle aynı işi yapıyor ama onun değeri tekliğinden geliyor.

Peki siz kendini değersiz gören insanlar, yazık, bir saat kadar olamıyorsunuz. Siz tek değil misiniz, dünyada başka bir eşiniz benzeriniz var mı, sizden önce bir siz var mıydı, sizden sonra bir siz olacak mı? Bu yazıyı bir insan okuyacak ve beğenecek, başka bir insan okuyacak eleştirecek, bu sizin değeriniz değil de ne? Teksin arkadaşım bu dünyada, fark et şunu, bu yüzden de o kadar özel, o kadar güzelsin zaten...

Aradığım Kimdi Geçenlerde?

Bir kız arkadaşım var, tüm kadınlara kuşkuyla bakma-
ma rağmen özel olan biri. Onu tüm yaşadıklarım-
dan, tüm pisliklerimden uzak tutuyorum. Evet, birçok kez aldat-
mam yetmezmiş gibi bir de eski sevgilimi arayıp görüşme
talep ederek ve bundan da mutluluk duyarak pisliğime pis-
lik, şerefsizliğime iki r ile şerrefsizlik katmıştım belki de.
Yaptığım şeylerin bir savunması yok, fakat aklınıza bütün
kadınlardan intikam alıyor düşüncesi gelmesin, bunun o
kahpeyle veya önceki gerzekle hiçbir bağlantısı bulunmu-
yor. Demiştım ya kalbim güçlüdür, birkaç kadını idare
edebilirim diye. Bu çok bencilce biliyorum, kızılıyorsunuz
bana içinizden ama kızmayın, ne olur...

Küçük, tatlı sevgilimin yaşadığım hiçbir şeyden haberi
yok inanın, onu geçmişimden uzak tuttum. Geleceğime
farklı bir açıdan yaklaştırdım. Hikâyem karışık olabilir
ama bilin ki onun için güzel planlarım var, o saflığını, te-
mizliğini bozmasın yeter.

Buse'ye gelemim, işte benim tüm geçmişimi, şu anki
tüm durumlarımı bilen kişi odur. Arkadaşlıktan sevgili-
liğe geçiş ve ardından sınırlı bir arkadaşlığa dönüş yaptık
onunla.

Küçüklükten beri hep yanımda olduğu için, kaybettiklerim onun da kayıpları olduğu için bunalım hallerimde ondan daha iyi bir ilaç yok bana. Bozulan ruhsal sağlığım da bile sınırlandırmalarımız sınırında hep yardımcı oldu. Şimdi, onu aramamam için bir sebep söyleyin, yok, bulamazsınız. Psikoloğa gidemem, egosu yüksek bir adamım, ayrıca son acım çok çok taze, hem yaşadığım problemlerin ne bana, ne de dışarıya zararı var. Sadece acısı taze bir insanım, kalan birkaç arkadaşım ve zamanın yardımıyla bundan sıyrılabilirim, en azından tahminlerim bu yönde.

Buse güzel kızdır, masmavi gözler, kızılımsı saçlar, kumsursuz vücut.. Aramızda hep başka bir bağ vardı, onunla sevişmelerimi hiç unutmam mesela, tutku vardı çünkü, gerçek tutku. Ne kadar uzaklaşmaya çalışsak da birbirimizden, tamamen kopamadık hiç. İyi geliyorduk birbirimize, arkadaşlıktan sevgililiğe geçmenin avantajıydı bu. Altı ay kadar süren müthiş bir ilişkimiz olmuştu iki sene önce. Neden ayrıldık, hâlâ kopamıyorken neden bunu yaptık, inanın ikimiz de bilmiyoruz. Ama hayat ikimizden ibaret değildi, bunun farkındaydık, şehir dışı okuma durumları ve doğal olarak oluşan problemler etkili olmuştur belki de. Aslında belki değil, temel sebep diyelim buna. Kafamı kurcalıyorsunuz, şimdi neden onunla değilsin dediğinizi duyuyorum, bitti arkadaşım bitti, yıprattık birbirimizi, sadece alışığız birbirimize, devamı yok lakin, gelmiyor, olmuyor, sebep bu. Ara sıra görüşen, ara sıra dertleşen, ara sıra da sevişen iki eski sevgiliyiz biz...

Salı ve çarşamba geceleri evimde misafir ettim onu, bitmeyen okulundan ancak fırsat bulabilmişti. Zaten üçüncü günün akşamı da geri döndü. Biliyorduk ikimiz de, gele-

cekti, konuşacaktık, gezecektik, eğlenecektik ve döndüğümüzde de sevişecektik. Bu iki gün sürecekti, tüm sıkıntılarımızdan uzaklaşacak, hiçbir şeyi düşünmeden anı yaşamış olacaktık. Ve öyle de oldu öngördüğümüz gibi. Geldiği akşam dertleşmekle, gecedan itibaren de içip sevişmekle geçti iki buçuk gün. Bakın şimdi, ne arıyoruz ne de soruyoruz birbirimizi. Uzun bir süre de aramayacağız, ta ki canımız birbirimizi çekene kadar. Böyle garip bir ilişkimiz var işte Buse ile. Ne ben anladım, ne de o anladı bunu.

Ne kadar yanlış olsa da -ki ben ve o bunu kimseye hesap vermemiz gerekmeyen masumane görüşmelerden sayıyoruz- amacımız anı yaşamak, başka bir şey değil.

Biliyorum, farkındayım, sağlıklı bir hayatım, sağlıklı bir ruh halim var. Çıkmaya çalışıyorum içinden, çıkmadan da bitirmeyeceğim bu kitabı. Bu arada kitabın büyü- süne inanmaya başladım Melek sayesinde. İki dolara satın aldığım bir trenle giderken, pat o çıktı karşıma garip bir şekilde, siz de şahitsiniz. Tabii, bir daha onu görecek miyim bilmiyorum ama harekete geçmenin önemini gayet iyi anladım. Daha daha sorarsanız beni, seslendirmeye geri döndüm, derslerime çalışıyorum, e kolay değil, mezun olacağım bu sene. Okuduğunuz satırlar da benim elimden çıktığına göre içinden çıkmam gereken iki şey var, birincisi ilişki karmaşam, ikincisi ise ara sıra halüsinasyon bile gör- meme sebep olan ruh halim. Çabalıyorum ama, yukarıda söylediklerime bakmayın, hoş olmayan bu durum devam ederse destek alacağım ve halletmeden de bu kitabı bitir-meyeceğim. Ben bitti demeden bitmeyecek arkadaş, göz- leriniz satırlarımda olsun kafi...

Revolte

Mekânda tanışıp yakınlaştığım, her gece sarhoş gelen, hep kavga eden, barıştırmamın da her zaman bana veya Talha'ya ya da ikimize düştüğü iki sevgili var. Aslında can sıkıntısına iyi gelmiyor değiller, hele de yapacak bir işin yokken ve yarın pazarken vakit geçirmek için müthiş bir uğraş, zaten on dakika konuşmayla olay tatlıya bağlanıyor, gözyaşları içinde dudakları dudaklarıyla birleşirken bize de yaptığımız iyi işi izleme zevki kalıyor...

Yine öyle bir geceydi işte, kumruları barıştırmış, can sıkıntısı içinde buzlu sek votkamı şatlarken, "Al ulan fındık ye!" diye önüme bir avuç fındık attı herifin teki.

Herifin teki dediğim, ellisini geçmiş, kır saçlı, temiz yüzlü bi abiydi aslında. Ara sıra göz göze geliyorduk fakat muhabbete atılmamıştık ikimiz de. E adam epey sıkılmış olmalı ki bir avuç fındığa unutmayacağım anlar kazandırdı bana. Aslında o geceyi unutmam biraz imkânsız, parasız bir kıza bira ısmarlamıştım, o da karşılığında yüzümü yalarcasına öpmüştü. Ardından konsomatris gibi o masadan o masaya zıpladı, bana özel sandığım öpücükleri birçok kişiye kondurdu. İnanın çok üzüldüm, çok acıdı içim,-ha ha

ha- sonra da orta yaşlı bir lavukla toz olup gitti. Gözüme hitap etmiyordu, küt saçlı, küçük dudaklı, değişik bir kızdı. Ayrıca güven vermeyen itici bir duruşu vardı, o yüzden de nazikçe uzaklaştırmıştım yanımdan, adı da Sevgi miydi, Sevcan mıydı, öyle bir şeydi işte, net hatırlayamıyorum.

Şimdi ben buraya nasıl geldim bilmiyorum. Anlatacağım şeyle ne ilgisi var, onu da çözemedim ama anlattık artık. Belki de o gün hayata bakış açımda ufak bir değişikliğin olması geceyi biraz anlatmama sebep olmuş olabilir. Bilinçaltım size o geceyi önemli göstermek istiyor sanırım, her neyse. Abinin adı Haluk'tu. Uzun uzun muhabbet ettik, siyaset, aşk falan derken sohbet hayatın kendisine geldi. Başım ağrımasın diye bu soruyu sormam genelde kimseye, fakat Haluk Abi bende iyi bir intiba bırakmıştı. Hayatın anlamı nedir be abi dedim, şöyle bir durdu, gerindi sonra. İçi gülen gözlerini gözlerimde volta attırarak kalender bir sesle "İyi insanlarla tanışmak," diye cevap verdi.

Belki çok basit bir cevap sizler için, benim için değil. Kimseye bu soruyu sormamamdan da kaynaklanıyor olabilir, herkesin böyle bir cevap vermeyeceğinden de. Ama ben böyle bir cevabı ilk defa duyuyordum o gece. Üstelik, olayın beni daha mutlu eden tarafıysa, Haluk Abi'nin o an gülen gözlerini işaret parmağı yerine kullanarak, bana "İyi bir insansın" demesiydi. O da iyi bir insandı, en azından benim bildiğim ve tanıdığım kadarıyla, benim de hükümüm buydu, çünkü o da beni bildiği ve tanıdığı kadarıyla değerlendirmişti. Gitti sonra, gidiş hediyesi olarak da yarısı duran bir sigara paketi bıraktı ardında. O günden sonra da görmedim onu, ne dersiniz, asıl iyiler, böyle ara sıra uğrar, iki ayar çekerler ve giderler belki de...

Bira Çok Çiş Getirir

Bire üç otuz saniyelik kavgaya şahitlikle başlayan evden çıkışım, teknocu Ferdi'ye sidiklerin arasında eşlik etmemle devam etmişti. Aslında mekâna doğru yapacağım kısa yürüyüşün öncesinde sizlere biraz Ferdi'den, biraz da tanışma öykümüzden bahsetmek isterim. Her ne kadar tam manada arkadaşım olmasa da, beraber ettiğimiz kavgalar, paylaştığımız içkiler ve uyuşturucuya saplanmış hayatından özetlerle yaklaşık üç sene geçirdik. Bu üç senenin son iki senesinde burada yaşamama rağmen onu aylık görüş ortalamam en fazla beş-altıdır ki zaten ayda bir kere yarım saatlik Ferdi muhabbeti normal bir bünye için gayet yeterlidir. Bir de özel bir özelliğı vardır kendisinin, ihtiyacınız olduğunda pat diye çıkar karşınıza...!

Ayrıntıları tam hatırlamıyorum, üç sene kadar önce bir kış günüydü. Kızlı erkekli takılıyorduk herkes gibi sokakta. Bilirsiniz ki bira çok çiş getirir. İkinci biramı içmiştim sanırım, yukarıya, kilisenin köşesine çıktım kıvranarak. Baktım ince uzun, kirli sakallı bir herif, kulağında kulaklık dans ediyor. Gülümsedim, elimle selam vererek yaklaştım yanına, kulaklığı çıkarttı ben selam verince. "Usta," dedim,

“destur varsa ben işiyim şuraya.” “Ne demek kardeşim,” dedi, “ne istiyorsan onu yap, rahat ol,” diye karşılık verdi.

Ya da ona benzer bir şeydi işte. Fermuarı indirmiş işiyordum ki, söze atıldı yine, “Bak,” dedi “içimden geliyor, dans ediyorum, burası özgür Kadıköy’ün özgür sokağı, bak, sen de içinden geleni yapıp işiyorsun...” Gülmekten görüntü dalgaları gibi işerken, tanışmamız da tamamlanmak üzereydi. O gün fazla muhabbet etmedik, en fazla iki dakika sürdü fakat sebebini bilmediğim bir şekilde birbirimizi de hiç unutmadık, o güne dair hatırladığım iki çok net olay vardı, birincisi kavga esnasında cam şişeyi üç kere yere vurup kıramayan gerzek, ikincisi de Ferdi’yle yaşadığım sidikten bir tanışma, hem de ne sidikten, buram buram...

Ferdi’yi geride bırakıp yoluma devam ederken Melek geldi aklıma, aklıma geldi deyişime aldırmayın, hiç aklımdan çıkmıyor aslında. Her gün soruyorum, acaba geldi mi, gören oldu mu, peki abisi olacak lavuk nerede? Tanıdığım kimsenin ikisinden de haberi yok, geceleri her mekâna uğrar oldum, bu mekânlarda samimiyetim olan kişilerin hepsine kızın tarifini verdim. Siktir edip, ararsa arar, bulursa bulur demem gerekmesine rağmen bunların hepsini yaptım ve yapmaya da devam ediyorum. Ha çaldı ha çalacak diye daha kızın numaramı aldığından bile emin olmadan telefonla ve boş siyah ekranıyla da çok bir haşır neşir oldum, yazık bana, cidden yazık, yakışıyor mu hiç...

Melek hakkında düşüncelerimin derinleşmesi vicdani bir sorgulamayı da beraberinde getirmişti. Benim, beni çok seven bir kız arkadaşım vardı, hiçbir kötülüğü hak etmiyordu, bunun yanında eski sevgilim Buse, başına taş

mı düşmüştü bilmiyorum fakat dün bana ‘seni seviyorum’ yazılı bir mesaj atmıştı ve bu da yetmezmiş gibi beni okuduğu yer olan Ankara’ya davet etmiş, üstüne bir de “Geleşini yasallaştırdım” mesajı olarak kızların da eski enişte-lerini özlediklerini söylemişti. Bir zamanlar Ankara’yı su yolu yaptığım doğrudur, bundan da keyif alırdım, çünkü bir ilişki içerisindeydim. Miray’a ne demeli, yani kız arkadaşım, hafta sonu ailesiyle tanıştıracakmış beni, ulan altımıza Ferrari çekmişiz, bu ne hız. Kalbimin bir yerlerinde hâlâ... isimli kahpe, diğer bir tarafında yeni oluşan Melek, gittikçe ciddileşen ilişkim, kafasına beton düşmüş Buse, düzensiz hayatım, alkol bağımlılığım, geleceğim hakkındaki belirsizlik, ihanetler, güven problemlerim, kaybettiğim hayatlar.. Yazarken nefesim kesildiyse, aklıma bunları her getirişimde kendimi neden tuvalette bulduğumu, klozete oturup kafamı neden turuncu fayansa dayadığımı belki anlarsınız. Üşütmeyen serinlik, rahatsız etmeyen bir sessizlik var orada. Fakat ne kadar rahatlatıcı da olsa tuvalet dediğin şey, bu problemlerin içinden çıkmak için uygun bir yer değil, orası işeyip sıçmak için arkadaş!

Eskiden daha güzeldi, daha sıcaktı hayatım. Her şeyimi anlatabildiğim dostlarım vardı, annem ve babam dışındayken bir aile, benim ailem... Şimdi bakıyorum da, etrafım dost çizgisine hiçbir zaman ulaşamamış arkadaşlarla dolu. Belki ben izin vermedim, belki de onlar gelmek istemedi. Herkesle dost olunmaz ki, dost nedir sahi? Ölen ve ihanet edenlerin ortak adı benim için. Aşk ruhunu kaybetmek gibi, hissedemiyorsun, sadece kocaman bir taş düğümle-niyor boğazına, acı çekiyorsun.

İnsan bazen ölüm denen şeyi kabul edemez, kaybettiği

kişileri ya kendi suretiyle ya da başka suretlerde görür karşısında. Mesela, yanımda Talha olduğu zamanlarda,

Nicola yoktur, görmem onu, Nicola olduğunda da Talha olmaz işte. Bu da benim o günkü ruh halime bağlı değişen bir durum, abi istiyorsam Nicola, arkadaş istiyorsam Talha. Aslında biraz da şans meselesi. Yani lafin nereye gittiğini anladınız artık, öldü lan Talha, beş ay önce o sıkık trafik kazasında ailemin değerli bir parçası olan sevgilisiyle öldü. Yani bunu mu duymak istiyordunuz, ya da ben mi söylemek istedim artık? Yahu diyorum ki, sıyırdım sanki hafıftan, ölen adam yanında nasıl var olabilir? Kendi yarattığın karakter nasıl sana abilik taslayabilir? Hadi Talha'yı geçtim, ulan sen kimsin de yazarına, tanrına akıl veriyorsun it! Aslında bana akıl veren benim, Nicola benim yapmam gereken seçimlerin ta kendisi. Nicola olmam gereken hal, sanırım kurtuluşum Nicola'dan geçiyor, size Talha'yı anlattığıma göre, ona şu an, "Artık seni görmek istemiyorum" diyebilirim. Hatta dedim bile, Talha, artık yoksun, kendi iyiliğim için, iyileşmem için, varmışsın gibi davranmamam gerekiyor. Hey, hey üzülme, bana kötülüğün dokunduğundan değil, sadece anormal durumu ortadan kaldırıyorum. Her neyse, kendine iyi bak bro!

Evet, çare Nicola, kesinlikle. Sanırım ona daha fazla yanımda olma fırsatı vermeliyim. Onu bir anormallik olarak değil, faydalanacağım bir kaynak olarak görmeliyim.

Psikoloğa gittiğimde, kendi başıma bir şeyleri atlatmış olmak istiyorum hem de. Bir de şimdi iki lafıma bakıp da lütfen deli damgası vurmayın, 2 dolara kendi kendini kurtaran bir adam olarak hâlâ kendi yararına çalıştığımı söyleyebilirim, yaşadıklarım kolay değildi, bunu da sakın unutmayın. Üstelik son ölüm darbesinin üzerinden sade-

ce beş, ihanet darbesinin üzerinden de sadece iki ay geçtiğini önemle belirtmek isterim.

Ah lanet boyun ağrısı! Oov, evet bu kütürdetme kesinlikle iyi geldi. Nerede kalmıştık, heh evet hatırladım, en son mekâna doğru yürüyordum. Hafiften yağmur atıştırmaya başlamıştı yolu yarıladığımda, eskiden olsa suratım bozulurdu, fakat geçen gün sevdim yağmuru, siz de biliyorsunuz. Yağmur diye bir arkadaşım var, bakın en az onun kadar seviyorum artık ıslak olan Yağmur'u, sıvı olanı, şeffaf olanı, aman be her neyse.

Aralanınca zili şingırdayan o ünlü kırmızı kapı, düşüp kafamı çarpmıştım camına, hâlâ değiştirmede Yusuf Abi, çatlak çatlak duruyor öyle alt kısım. İşte o kapıyı açtım her zamanki gibi, mekân bomboştu, caz barda türkü çalıyordu, rahatlık o dereceydi yani. Yusuf Abi ile selamlaşıp oturdum bara, içmek için acelem yoktu, birazdan söylerdim, bi sigara yakıp türkü eşliğinde kurcalamaya başladım durumumu, kuyuya daldığım an aklıma birkaç şey geldi ışık hızıyla.

Kalan arkadaşlarımı düşündüm, evet kendi cinsimden çok yakın olduğum kimse kalmamıştı ama onlarla daha çok görüşebilirdim. Sosyal yaşantıya dönmek, mesela bilardo oynamak, halı sahada koşturmak bana iyi gelebilirdi. Kız arkadaşlarımı düşündüm sonra, sadece arkadaşım olanları. Onların sayısı da yeterliydi ki üstelik yakınlık dereceleri de yüksekti. Neden bir kız arkadaşım ile dertleşmiyordum, sahi neden bu kadar ayrımcı olmuştum ki? Aslında ayrımcılık değil, yalnız kalma isteği idi bende ki, kendimce bahaneler bulup uzaklaşmıştım işte, kim olsa aynısını yapardı zaten. Ama artık bunun saçma olduğu kanısına vardığıma

göre, diğer arkadaşlarımla görüşmemde ve konuşmamda bir sakınca yoktu. Mesela bana şu Ahmet Ümit'in kitabını getiren Selin, daha doğrusu giderken almayı unutmuş, iyi bir arkadaşdır, yıllardır da tanırım veya Yağmur, hatta Alara, aslında hepsi! Evet, onları ekmeyi bırakıp safları sıklaştırmam lazımdı. Yine aynı mekân ve yine radikal bir karar vermiştim işte, hem de bir anda!

Desem de inanmayın ufak bir kısmına. Evet, o gün bunları düşünmüştüm fakat kabul etmemiştim, şu an sizin önünüzde kabul ediyor ve uygulamaya koyuyorum. Sizinle konuşurken daha çözümleyici olabiliyorum çünkü. Kendimi ikna kabiliyetim artıyor yazarken, hem ne demişler, söz uçar yazı kalır!

Bugün o günün de etkisiyle iyi gelişmeler kaydettik. Talha gitti, dışladığım arkadaşlarım, ya da kendimi dışladığım arkadaşlarım geri geldi. Yani normalleşmeye başlayabilir, eski hayatıma dönebilirim artık. Ölen öldü, aldatan aldattı. Yaşamayalım mı yani, hayat devam ediyor arkadaş, dünya dönüyor hâlâ değil mi?

Bunalımımı bahane edip o ... isimli kahpe ile arkadaşımı vursam, deli ayağına yatsam, daha mı güzel olacak hayatım? Düşünmedim değil, plan yapmadım değil, evet yaptım, hem de büyük bir zevk alarak. Fakat ben katil değilim, ufak tefek sorunlar yaşıyor olsam da bir psikopata asla dönüşmem. İçine sıçtığımın vicdanını dağıtırken Tanrı çok yakınlarında tutmuş beni. Sert görünürüm, ifadem öyledir ama yanlışlıkla öldürdüğüm böceğin ardından bile üzülürüm ben.

O güne dair anlatmadığım ne kaldı diye düşünüyorum, gecenin dördünde gelip kafamı siken, telefonuma ismini

Serdar Vinci diye kaydeden, nişanlısını benim tuvalete götürdüğüm, o nişanlının bana gel beraber işeyelim teklifinde bulunduğu, Bora'nın viskileri ısmarladıkça ısmarlayası geldiği saatleri falan geçersek, daha saat bir buçuk falanken ve mekân boşken Nicola ile bir konuşma geçmişti aramızda, size onu anlatıp bu kısma son vereyim.

Ben Sana Bu Özelliği Vermemiştim

Sıkıntı, boşluk ve düşünceler. Yalnız kalan her insan gibi, sıkılan her varlık gibi, dalmıştım yine kendime. Etrafta şakalaşacak, konu dağıtacak bir şey de olmadığı için kendi kuyumda boğulmak üzereydim. Aslında biz gibiler, anı yaşamayı bilmeyen düşünenler, yalnız değilken de bir şeyler düşünürüz hep. Olay yalnız olmak değil, bizlerin insanları dinlemeyi bilmememiz veya anlattıkları şeylere önem vermememizdir. “Ne diyor bu ya?” deriz içimizden, ne anlatıyor bu, ne kadar basit, ne kadar gereksiz... Lakin bizlere hatırlatırım, beterin beteri vardır! Ayrıca biz de o yollardan geçmeseydik eğer, kimsenin derdi için bu da bir şey mi diyemezdik, emin olun...

Sizlere felsefe yapmak gibi bir düşüncem yok. Ben kendi süzgeçimden geçirdiğim şekilde anlatırım gördüklerimi. Yaşça benden büyük olanlar, daha fena şeyler yaşamış olanlar da var aranızda, biliyorum ve bu satırları okuyorlar. Saygılıyım herkese, fakat kimse kimsenin gördüğü açıdan göremez olayları. Bu sebeple ortak konularda her bakış açısı değerlidir ve özeldir. İnsanlar için, “Bu ne anlatıyor?” dememiz de konuların ortak olmayışı değil midir aslında...

Dinlediğim parça üçüncü tekrarını yaparken sizlere artık Nicola ile olan konuşmamdan bahsetmek istiyorum. Deliliği de ayrı şanslı bir adamım. Biraz kontrol edebiliyorum sanki, yoksa o gün Nicola, tam istediğim şekilde, tam istediğim konuda ve tam istediğim cevaplarda olabilir miydi?

Zilli kapı aralanmıştı birden, bir umut kapıya baktığımda Nicola'yı gördüm. Yazdığım şeyi tam yazdığım gibi tasarlamaşım beynimde dedim kendime. Çekti yüksek sandalyeyi, afiyet olsun diyerek yanıma oturdu. Onunla halka açık, insanların bana deli damgası vurabileceği bir yerde ilk konuşmamız olacaktı. Zaten dışarıda onu gördüğümde, beni tanımamazlıktan gelmesi sebebiyle, veya gerçekten tanı mıyordu belki de -ki bu durumu birkaç bölüm önce tartışmıştık- ilk olması gayet normal geliyordu. Ama o her ne kadar beni tanımasa da, tehlike çanlarının aleyhimde çalacağı yerlerde görmüştüm hep onu, ya gelecekte bir belanın yolunda, ya da beni geçmiş bataklığına saplayan kara kuyularda...

Diksiyonu çok düzgündü, kibar bir çekilde bir duble viski istedi. Kırmızıya çalan gözlerinde içkimin gelmesini bekle, mesajı vardı. Yusuf Abi'nin 'tabii' deyişiyle benim de bu adam gömleğini ne ara değiştirdi sorunsalına düşmem bir oldu. Siyah gömleği, ne ara kırmızı oldu ki? Hem, hem bu adam barın altından mı çıktı, birden lambadaki cin gibi belirdi orta yere? Her neyse dedim, sanırım kafam güzel, yanlış hatırlıyorumdur, diye geçiştirdim sorularımı. Bir buçuk tekila bardağı ölçüsünde doldurulan iki buzlu viski geldiğinde 'şerefine' diye seslendi Nicola. Şaşkınlığımı iyice artmıştı, içecek mi diye bekliyordum. Bardakları sakince çakıştırdık, ardından tümünü midesine gönderdi. Viski

şat, viskinin şatı mı olurdu, yazık, n'apıyordu bu? Yanan boğazı yüzüne yansımıştı, viski kokulu derin bir nefes verdi içki şişelerine doğru. Bu sırada karşımdaki aynadan izliyordum olanı biteni. Ortalığın flu görünmesi de garibime gidiyordu, ne içmiştim ki böyle olmuştu, ama düşüncelerimi fazla tutamıyordum, birden kendimi düşüncelerimi siktir etmiş halde başka bir düşünce içinde buluyordum. Suratındaki ekşimeyle birlikte boş bardağı sertçe bara geri koydu, bana doğru dönerek konuşmaya başladı. Bugün, bu gece, her şeyi çözeceğiz, yaşadıklarını anlıyorum fakat sen güçlü bir insansın, biraz da kolaya kaçıyorsun. Seni etkilediğinden değil, etkilemediğinden dolayı etkilenmiş gibi davranıyorsun, kendine gel! Güçlü olmak seni neden bu hallere sokuyor, çok şey yaşadın evet, ama bunların seni bu denli bir boşluğa sokmadığını biliyorum, sen de biliyorsun. Kazanan olup da yenilmiş gibi davranmaktan vazgeç. Bak, hâlâ ayaktasın! Düşmedin, ölen kardeşlerin de düşmeni istemezdi zaten...

Taramalı tüfek gibi saydırmıştı mübarek, o kadar iyi hatırlıyorum ki sözleri, beş aşağı beş yukarı aynılarını söylemişti, neden mi, çünkü bunları aslında beynimin gizli kalmış yerlerinden ben söylüyordum kendime. Ben, bana, başka bir siluette ders veriyordum...

Ne cevap vereceğimi bilmiyordum, laflarını bitirip gözlerini daha sert biçimde üzerime dikmişti. O sırada merak ettiğim şeyleri sordum kendime biraz zaman kazandırmak için.

-Ben sana içki içebilmek gibi bir özellik vermemiştim, viski ve sen, ne alaka?

-Neden, sen Tanrı mısın?

-Tanrı değilim ama senin yazarınım, seni ben yarattım

-Tanrı da insanları yarattı, içki içmelerine karışıyor mu?

-Karışmıyor mu, alkol haram işte

-Ee, neden içiyorsun o zaman?

-Sana ne, içebiliyorum ve içiyorum, hesap mı soruyorsun?

-O zaman benim içmemden sana ne, içebiliyormuşum ki içiyorum. Ayrıca tasarımımda unuttuğun şeyler var, içemez değil, içse de bir şey olmaz mantığını sen yerleştirmedin mi?

-Dışarıda beni neden görmezlikten geliyorsun peki, tanıyamıyor musun? Tanıyamıyorsan burada ne işin var?

-Sen, biraz bana benzeyen her kişiyi ben sanıyorsan bu benim suçum değil, o gördüklerin ben değilim sevgili yazarım.

-Senin götün kalkmış Nicola, ciddi söylüyorum, alenen isyan bu.

-Ha ha ha, nesin sen, padişah mı? Ne isyanından bahsediyorsun, beni baskılamaya çalışıyorsun hâlâ, cevapsız kaldıkça konuyu değiştiriyorsun. Senin için buradayım, kendine gel diye!

-Pekâlâ, indiriyorum bayrakları, ne yapmamı tavsiye ediyorsun sevgili karakterim?

-Başrolünü oynadığım roman boyunca, insanlara, yani okuyuculara merhamet dersleri verdin. Hep bunu aşılamaya çalıştın. Fakat şu sıralar görüyorum ki, kendine merhamet etmeyi unutmuşsun. Bu da yetmezmiş gibi, o kıza, adı neydi, Miray'a en büyük merhametsizliği yapıyorsun. Kabul et, kendini toparlamadan onu hayatına soktun, neden?

-Neden?

-Senin cevabını bilmediğin şeyleri ben bilemem! Ama

seninle acaba neden diyerek tartışabilir ve seni doğruya ulaştırmak için elimden geleni yaparım.

-Gerçekten bilmiyorum Nicola, belki de birden karşıma çıkması, tanıdığım bir ortamdan olmaması ilgimi çekmişti, ne dersin?

-Sevgisi sana kendini iyi hissettirdi, görmediğin kadar masumdu ve sana bağlı kalacağı her halinden belliydi. Gözlerinde saflığı gördün, ama sevmediğin, sevemeyeceğin bir kızla ilişkiye devam etmen sana sadece yük olur.

-Nereden biliyorsun sevemeyeceğimi?

-Güldürme beni, sonradan aşk, sonradan sevmek diye bir şey yoktur, bu kızla da bunların hiçbirisi olmayacak. Daha fazla uzatmadan ayrıl ve kendinle kal.

-Yarın değil öbür gün ailesiyle tanışacağım, nasıl olacak?

-Yeri geldiğinde acımasız olabiliyorsun.

-Hayır, yapamam bunu.

-O halde git tanış ve bir karar ver, ama dediğim gibi fazla uzatma, bak bir ay oldu, iki ayı bulmasın. Buse, Miray veya kimliği belirsiz olan Melek... Bir tercih yapman gerekli, yakın zamanda...

-Melek... Onunla iyi bir ilişkimiz olabilir, hayatımı değiştirebilir, onda bunu gördüm.

-Bak, cevabı kendin veriyorsun, doğruyu bilip de bilmemelikten gelme, geçmiş geçmişte kaldı, bir tane hayatın var, yaşa artık, yaşa!

-Haklısın, bunları düşünüp değerlendirmeliyim.

-Benden bu kadar, bir daha gelmem gerekmesin, içindeki seni, içindeki özü bul yeter! Viskim senden olsun, bu rüyayı da sakın unutma, haydi eyvallah...

Eyvallah mı, ulan eyvallah diyen vampir mi olur diye söyleniyordum ki flulaşan görüntü eşliğinde, kırmızı ka-

pının bam! sesiyle birlikte içeri giren rüzgârdan irkilerek gözlerimi açtım. Sol kolumun üzerine sızdığım bar masasında, sağ elimde yudumlanmış viskim hâlâ duruyordu; içim, dışımla çatışmıştı yine...

Derleme Aşk ve Sevgi Muhabbetleri

'Neydi Lan Bu Aşk, Neydi Bu Sevgi'

Hiçbir erkek, birlikte olmak istemeyeceği bir kızla yakın arkadaş olmak istemez, demiş Freud. Tabii bunun anlamı her yakın arkadaşınızla seks yapmayı düşünüyorsunuz demek değil. Fakat o kişiyi/kişileri hayatınıza katarken birtakım eleme yöntemleri kullandığınızı da unutmayınız. Kimse ama kimse, fiziksel veya ruhsal açıdan kendini tatmin etmeyen bir kişiyi arkadaş olarak, yakın arkadaş olarak hayatına almaz. Hele bu kişi karşı cinsten biri ise. Sözlerim yanlış anlaşılmasın, şu an sadece erkek bakış açısını tartışıyoruz. Bu sırada, bu yılda hâlâ erkek bakış açısını tartışıyorsak da, bu bizlerin değil, kadınların suçudur ben-
ce. Sizlere sesleniyorum, evet üstünüz, neden biliyor musunuz? Sizlerin o lanet olası tabuları sayesinde! Hep biz konuşuyoruz, hep biz anlatıyoruz. Tüm deneyimler bizde toplanmış, sıra sizde değil mi artık...?

Dediğim gibi, şimdi düşünmeseniz bile, bir zamanlar aklınızda fantezi dolu sahneler dönüp duruyordu, inkâra

lüzum yok. Haydi, bir bakın bakalım, belki de düşünmeye zorlasanız, hâlâ şehvetli anların hayallerine kapılabilirsiniz. Kendinizi kötü hissetmeyin, harekete geçmemiş, kimseye zararı olmayan hiçbir hayal yargılanmanız ve hüküm giymeniz için yeterli değildir. Tabii karınızla sevişirken en yakın kız arkadaşınızı düşünün demiyorum; benim bahsettiğim, o kişiyi hayatınıza katarken belirli kriterleri uygulamış olduğunuz gerçeği. Bunu hatırlatmak istiyorum sadece, hâlâ baktığınızda gençliğinizdeki o düşünceler aklınıza tebessümle geliyorsa, bu kriterler uygulanmış ve siz de bahsettiğim olguyu kabul etmişsiniz demektir...

Mesela ben dönüp baktığımda, sert kurallar uyguladığımı görüyor ve kabul ediyorum. Bazen herhangi bir eleme yöntemi kullanmamış olabiliriz, fakat süzgeç uygulaması yapmadığımız bu bazı kimselerin şu an hayatımızda olma yüzdesini aşağı yukarı tahmin edebiliyorum ve de bu durum teorimi güçlendiriyor...

Çoğumuzun hayatında olmuştur, gerçekte ne olduğunuzu bilmediğiniz sözde “arkadaşlıklar.” Hani şu iki tarafın da ne yaşadığından habersiz olduğu, özgürlük dolu, kendimizi kasmadığımız, isimsiz ilişkiler.

İşte bu tür durumlarda, o isimsiz ilişkilerin kadın tarafına hayranlığım artıyor. Bir erkek gibi özgür, bir erkek gibi kararsız kalabiliyorlar. Kendilerini bağlı hissetmiyor, nereye giderse diyorlar. Ben bu kadınlardan örülü bir arkadaş listesi istiyorum, istediğimi aldım da. Her arkadaşımla yatıyorum demek değil bu! Kafa meselesi kafa...! Ayrıca, bir-iki kişi dışında arkadaş ayağına yatıp kalktığım kimse olmamıştır, bizim de prensiplerimiz var, hakkımda böyle şeyler düşünüp de beni üzmemeyin lütfen.

Gelişmiş kadınlar istediğim; tehlikeli bir istek, farkındayım, lakin düşünce sistemleri tabuları yıkmış kadınlar olmalı artık, çoğalmalılar, idare etmek her ne kadar zor olsa da. Bakış açımız erkek üzerinden işliyorsa şu an, bu durum bu kadınların, bu düşünce yapısının eksikliğidir. Trip atmaktan başka bir şey bilmiyorsunuz!

Başka kadına mı gittim, başkasına mı baktım, çekiliyor-sun köşene! Hayır, yapman gereken bu değil, kendini hatırlat bana. Tüm tutkunla bir öpücük kondur dudağıma, o baktığın kadın sana bunu veremez de! Talha'nın bir sözü vardı; her erkeğin tutkulu bir eşi olsaydı, orospular aç kalırdı diye. Haklı mıydı, elbette haklıydı. Yine onun bir başka sözüyle yola devam edelim; kadınlar seksi tabu olarak görmeseler, korkmasalar, kaçmasalar, boynuz yiyenler bizler olurduk, derdi, bu tür üstünlük konuşmaları ne zaman açılrsa. Kadınlara çok yüklenmiş olabilirim, özür dilerim. Bir an için soktuğumunun dünya düzenini unutmuşum. Bir de her tür kadını anlarım da, vejetaryen kadını anlamam, yapmayın be böyle şeyler, gelin kebab yiyelim mesela, bunun neresi yanlış?

Bugün Talha üzerinden yürümek istiyorum. Gerek düşüncelerimizin yakınlığı, gerek bu konudaki düşüncelerini yazıya dökmüş olması, gerekse o bahsettiği kadını bulmuş olması sebebiyle bu yolu tercih etmek daha mantıklı. Hem benim için de kolaylık olacak.

İki cinsin de eşit olduğunu (dünya şartlarına inatla) düşünerek olaya bakalım. Hayatınıza giren kişi sizi sekste, sanatta, felsefede, yani tam anlamıyla hayatın her köşesinde tatmin etmeli ki tek eşlilik denen şey saygıya veya çoluğa çocuğa bağlı olmadan içimizden gelsin. Başkaları umu-

rumuzda bile olmasın insan olmaları dışında. Kadın da, erkek de tutkulu olmalı, yenilemeli kendini, bu yenileme taze tutmak anlamında olmalı. İki taraf da kendini o âşık olduğumuz, sevdiğimiz hallerinde tutmalı ki (davranışlar açısından) yeni topraklara göz dikmeyelim. Bunu yaparken de öyle bir yenilemeliler ki kendilerini kişiler, millet androide geçmişken siyah beyaz ekranla, cansız bir duruşla kalmamalılar. İnanın, herkes bu kadar düşünen bir yapıda olsa, aldatma oranları belirli miktarda düşerdi. Beni böyle sev saçmalığını atın kafalarınızdan, bu nasıl bir bencilliktir öyle?

Gelelim aşka ve sevgiye, sevgiyi birçok dala ayırdığından ayıralım şimdilik. Biz sadece aşka gelelim aslında şimdi, evet aşktan bahsedelim. İçelim aşkın şarabından, köpek öldüreninden, o kadar da düşmeyelim ya, en azından on liralık alalım.

Aşk sandığımız aşk değil aslında desem, ve aşk sandığımız şeyin aslında tamamen arzularımızdan oluştuğunu söylesem ne düşünürsünüz? Ek olarak da arzu edemediğiniz veya arzu etmeye çalıştığınız halde başaramadığınız bir kişiye âşık olamayacağınızı da tokat gibi çarpsam yüzünüze. Yaşantımızın libidomuzdan, seks kaynaklı yükselişlerimizden meydana geldiğini, bu oluşumların adını aşk koyduğumuz duyguyu harekete geçirdiğini ve de adını aşk koyduğumuz o duygunun aslında arzularımızdan, yani zevklerimizden, yani hayat görüşlerimizden, yani ve yani düşünce yapımızdan meydana geldiğini yukarda belirtme rağmen bu sefer daha açık bir şekilde yazıya döksem acaba düşüncelerinizde değişikliğe veya 'Bu aşk denen şey de ne acaba?' sorularınıza karşılık olabilir miydim? Yük-

sek hoşlandı, yüksek çekim diyelim kısaca. İlk görüşte aşk derler, şimdi kader denen şeyin varlığına inanan biri olarak devam ediyorum sözlerime, ateş olmayan yerden duman çıkmaz gibi bir örnek versem yeterince açıklayıcı olur mu? Elma seçmiyoruz pazarda, o kadar insanın, o kadar yaşan-tının, o kadar yılın arasında sadece biri bir bakışla ele geçi-riyor her zerremizi. Sonra bu insanla tanışıyor, kaynaşıyor, bir süre sonra da ay o gözlerine ölürüm deyip de gerçekten ölebileceğimiz halde hayat görüşlerimiz uyuşmadığı için ayrılıyor. Ayrılmayıp devam etsek de daima huzursuz bir ilişkimiz oluyor ve mutlaka bir yerlerde patlıyor. Taraf-lar değişmeye çalışıyor, birbirlerine uymaya çalışıyor ve bu yüzden de yoruluyorlar, yıpranıyorlar. Olmuyorsa zorla-ma demişler, yanlış mı demişler?

Bakın ne oldu, renkli arzular şelalemizin döküldüğü nokta olan aşk patlak verdi, çünkü o kişi o suyun her ren-gini taşıyamıyordu. Bana masal anlatmasın kimse, üzgünüm ama bu sefer benimle aynı görüşü taşımayanların görüş-lerine saçma deyip geçeceğim, bencil olmalıyım, görüşle-rine güvenen bir yazar, bir düşünür olarak bunu yapmak zorundayım.

Çok eleştiri almasına rağmen, aşk ve sevgiyi karıştıрма-yın diyeceğim. Sevginin arzularımızla uzaktan yakından alakası yoktur çünkü. Sevgi dediğiniz şey çok dallı, alış-kanlıklarımızla süslenen ve sağlamlaşan apayrı bir duygu-lar bütünüdür. Doğayı severiz, hayvanları severiz, arkada-şımızı severiz, uçmayı, yüzmeyi ve bunun gibi birçok şeyi. Lütfen bunları arzularımızla karıştırmayalım, hayata bakış açılarımız ve uçmayı sevmemiz arasında hiçbir bağlantı yoktur. Bu sebeple de sevdiğimiz şeyler arzularımızdır gibi

bir düşünceye kapılmanın pek doğru olacağını düşünmemekteyim. Bir insandan uçuyor diye hoşlanamayız, özü, kökü bu değildir, bu sadece bir tanışma vesilesi olabilir, ileri gidemez. İleri gidişini ileri görüşler belirler, haksız-sam haksızsın deyin, ama içinizden.

Seninle sohbet etmeyi sevebilirim, Angel ile sohbet etmeyi severdim mesela. Ona ilk görüşte âşık olmuştum ben, boşuna da değilmiş, onunla yaptığım birçok şeyi severek, yani tutkulu biçimde yapardım. İşte asıl nokta, sevgililerin birbirlerine duydukları aşkı (tutkuları, arzuları) en kolay dile getirme yöntemleri olan ‘seni seviyorum’ cümlesindeki ‘sevmek’ sözcüğü. Sevgili demek de her ne kadar bunca açıklamanın ardından çelişkili olsa da, bazen bazı şeyleri anlatmak için iki ‘sevgili’ gibi davranmak gerekiyor. Onlar neden birbirlerine seni seviyorum diyorlar peki, neden eşler birbirlerine bu lafı söylüyor, kimileri neden kimilerinden bu lafı duymak için deliriyor? Cevabı basit, çünkü basit olan dünya düzeninde ve de kalıplaşmış düşünce tarzını kabul eden insan yaşantısında duygu yoğunluğumuzu belirtmenin en ‘basit’ yolu, iki kelime-den oluşan seni seviyorum cümlesidir. Angel ile sevişmeyi de severdim, severdim çünkü tam istediğim gibiydi ve bunu otuz kelimeyle anlatacağıma severdim deyip basitçe geçerek, ne kendimi ne de sizi yoruyorum. Düşünsenize, yüzmeyi seviyorsunuz, e sevgilinizi de seviyorsunuz. Ne oluyor lan, birinden birine haksızlık yapıyorsunuz sanki. Ama sevgilinizle yüzmeyi seviyorsanız, sevgiliniz de sizinle yüzmeyi seviyorsa(eşiniz, nişanlınız her neyse), ayrıca siz iki birey olarak, ayrı ayrı zevkleriniz gereğince yüzmeyi seviyorsanız, yüzmek ikinizin birden yaptığı zamanlarda

güzelleşmiyorsa sadece sizin için, siz arzulaşıyorsunuz demektir arkadaş!

Yani seviyorsunuz işte birbirinizi, öyle diyelim de yüzlerce yıldır çalan senfoninin ritmi bozulmasın (!)

*Hatırlatın da bir ara, kader inancımı konuşalım sizinle
Şimdi tanışmam gereken bir aile var, izninizle...*

Bir Başkadır Burası

Ağır bir nefes daralmasıyla çıktığım evden, kendimi nereye atacağımı bilmezken, burada, tam olduğum yerde, çocukluğum ve gençliğim arasındaki gelgitleri yaşadığım mekânda buldum bedenimi. Kendi mahallemde, boğaz manzaralı, ferah, buranın gençlerinin ‘manzara’ dediği özel yerdeyim. 20’ye kadar, ne zaman bir konu hakkında sıkıntıya düşsem, düşünüp çözümlemek için buraya gelirdim. Yaz kış dinlemezdim, son sigaramı illa burada içecektim çünkü, tek de gelmezdim her zaman, arkadaşlarım, dostlarım olurdu yanımda. Her geçen yük gemisiyle birlikte binbir düşünce yüzerdi aklımda. Boğazın karanlığını, kendi karanlığımı yansıttığını düşünerek çok severdim. Şöyle rüzgârdan bir nefes çektim mi kendimi bulurdum. En güzel şiirlerimi bile burada yazdım. Herkes bilmez buranın kıymetini, ben biliyormuşum ki şu an burada, soğuk betonun üzerinde oturuyorum.

Bir paket sigaram var sadece, alkol yok bugün. Biliyo-

rum ki şu an alkol almam beni bu karanlıktan kurtaramaz, daha da gömer içeriye. O yüzden sadece bir paket sigaram ve tüm benliğimle ben varım özlediğim mekânda. Saatin ve soğuşun da etkisiyle yalnızım, şanslıyım...

Birkaç saat önce olan şeyler, Miray'ın evine gidişim, annesi ve babasıyla tanışmam, o anlar bozuntuya vermesem de beni bir hayli yordu. Evden öyle bir atışım vardı ki kendimi, yanlışlıkla işlediğim cinayetin mahalinden kaçır gibiydim. Yaptığım alçaklıktan başka bir şey değildi çünkü. Bunu o kıza, bana güvenen ailesine nasıl yapardım?

Ayrılmayı düşünürken, hiç bu düşünceye sahip değilmişim gibi o eve gidip, şirin damat ayaklarını oynamıştım. Yazık, bana değil, o güzel aileye yazık. Ben zaten daha ne kadar batabilirim ki, ben batarken, insanları da götürmek zorunda mıydım yanımda? Elbette hayır! İnsan kullanmak, birilerini kandırmak bana göre değil. Bundan keyif alan cinsten değilim ben! İşte, işte tüm bu düşünceler, suçluluk duygumu katlaya katlaya içime işlerken, acı çekerken, sokak lambasının aydınlattığı karanlık geceye bıraktım ruhumu. Başımı arkamdaki eğimli betona yasladım, içimdeki beni acıtan şeyi çıkartmalı ve bir çözüme ulaşmalıydım. Çözüm belliydi aslında, Nicola'nın da dediğı gibi, bu iş fazla uzamadan bitmeliydi. Bunu yapmak inanın problem değil fakat Miray'ı hayatımdan çıkarmak bana ne fayda sağlayabilir, ne gibi bir düzelmede etkili olabilir, bilmiyorum. Miray'ı göndersem, Buse denen kafa karıştırıcı etkenle tek seçenekli olarak baş başa kalacağım. Yine kendimi düşündüm tabii, üstelik kimse benimle birlikte ol diye boğazımı sıkılmıyorken. Evet, yapılacak şey belli. Miray'ı en doğru biçimde hayatımdan çıkarmalıyım. Bana bir hafta verin,

onu en az zararla bu işten kurtarmak için düşüneneğim. O fazla üzülmemeli, hak etmiyor çünkü.

Ciddi bir çekidüzene ihtiyacım olduğundan, Buse'yi de vakti gelince hayatımdan çıkarmaya karar verdim. Önceden olmayan şey şimdi olmaz, aynı tasa iki kere sızılmaz yani. Belki Ankara'ya gider, bu işi orada bitiririm, belki de basit bir telefonla. Fakat bildiğim tek şey, bu aralar Buse'nin sıcak nefesinin problemlerimi çözmemde yardımcı olacağı gerçeğı. Bu yüzden onun gidişı biraz ileriki vakitlerde olacak. Umarım düzelme yolunda olduğumun, işlerin aslında artık daha iyi gittiğinin farkındasınızdır.

Çıkacağız bu buhrandan arkadaşlar, merak etmeyin, elimden geleni yapıyorum bunun için. Radikal kararlara ihtiyacım var ve vazgeçilmezim olan alkolü bırakmak gibi bir karar aşamasındayım. Bu sizler için önemli olmasa da, benim durumumdaki bir bağımlı için gerçekten önemli bir adım. Mesela bugün annem ve babamla kalacağım. Açıp kapıyı, bana kendimi güvende hissettiren yatağıma girecek ve uyuyacağım. Babamın sigara karşıtlığı nedeniyle sigara bile içmeyeceğim evde. Sabah belki de onlara problemlerimden bahsedecek, destek isteyeceğim. Görün beni arkadaşlar, uğraşmıyorsanız demeyin. Daha bir ay olmadan, altın edebiyat kapısı ve sizlerin sayesinde, sizlerin bu satırları bir gün okuyacağınız hayaliyle birlikte iyi yol katettiğimi düşünüyorum. İyileştiriyorum kendimi, teşekkür ederim kardeşim, ölün bile beni düşündü o gün, o gün o sert konuşma olmasaydı, büyük ihtimal bokun içine daha çok batmış olacaktım. Sizler için dua ediyorum hep, umarım varlığıyla yokluğunu tartıştığımız cennettesiniydir ve mutlusunuzdur, Merve'ye sıkıca sarıl benim için, ikinizi de çok özledim...

Şu küçük laptoplar gerçekten işe yarıyor, iyi ki almışım. Biraz titreyerek de olsa ufaklık sayesinde anı anına paylaşıyorum düşüncelerimi. Kulaklarım donmak üzere, ayaklarımsa alarm veriyor. Parmaklarımdan hiç bahsetmiyorum, siz anladınız ne durumda olduklarını. Nefesimle burnumun ucunu ısıtabiliyorum ancak. O da üşümeme engel olmuyor tabii. Sanırım, son bir sigara yakıp kalkmanın vakti çoktan geldi...

Az içki-Revolte

O Kadın Veya O Erkek Diye Bir Şey Var mı?

Elbette var deyip iki saat konuşsam da, kanıtlasam da, hayatını kimseyi sevmeden geçirmiş, kadınlara sevişme aracı olarak bakan, biraz önce tanıştığım sarhoş arkadaşla laf anlatamayacaktım. Başlarda inancını bir kadının kırdığını düşünmüştüm; lakin gözlerinden ve konuşmasından, ayrıca da sarhoşluk seviyesinden anladığım kadarıyla, anenle babanı sevişirlerken gördün mü, gördüysen hangi pozisyonda diye sorsam, ona da dürüstçe cevap verecek durumdaydı. O, kendini tam bir beyefendi ilan etmiş, kazanovanın en önde gideni ve tek gecelik ilişkilerin manyak takıntıları olan prensiydi. Bir erkek, bir kadının sadece ağız şeklinden ve ten renginden mesafe tanımaksızın nasıl kokacağını, nasıl sevişeceğini, sabah nasıl uyanacağını cidden koklamış, sevişmiş ve uyanmış gibi emin bir şekilde ‘nasıl’ anlatabilirdi ki? Adam beni resmen etrafımızdaki kadınlardan oluşan bir porno filmin seyircisi yapmıştı. Başrolde kendisi oynuyor, çevreye aldırmadan pozisyon değiştiriyor ve benimki de bu kadar diye eliyle penisinin boyutunu ta-

rif ediyordu. Kendimi uzaklaştırsam ne fayda, artık onun masa arkadaşıydım. İçten içe de değişik bir insan tanıdığım için kendimi mutlu hissetmiyor değildim.

Bana kendimi daha normal, daha iyi hissettiriyordu üstelik. Biraz da neşe kaynağım olmuştu kendisi. İşin ilginç kısmı, dün buluştuğum ve uzun uzun sohbet edip, içinde bulunduğum durumu tamamen anlattığım dört arkadaşım da bu konuyu konuşmuş olmamız, hatta konu... isimli kahpenin bir zamanlar tarafımca o kadın sanıldığı fakat aslında onun o kadın olmadığı gerçeğine bile gelmişti. Ben de kendimi onun açısından bakarak 'o erkek' olarak görüyordum bir zamanlar, ne kadar komik, bu kız beni ne acımasızca kandırmış yahu.

Çok saf oluyorum be bazen, hatasız yaşarım aylarca, bir güzel göreyim, dünyayı satarım, ne var ne yok emanet ederim, sonra da dımdızlak ortada kalırım. Tabii bu ihaneti sadece o kahpe'ye değil Yusuf denen o ne söyleyeceğimi bilmediğim haine de bölmek lazım. Tek başına kimse suçlu değil sonuçta. İşte konu yine kendini aşır sinirime yenik düşerek buralara kadar geldi. Her neyse, biz konuştüğümüz şeye dönelim. Ben madem o gece, yani dün gece oluyor, o sarhoş pezevenge kendi açtığı konu hakkında cevap veremedim, ona vereceğim cevabı sizlere vereyim. Bu arada sizlerin fikirlerini, acaba kaçınızın "Sevdiğini alamadıysan, aldığını seveceksin" düşüncesine sahip olduğunu çok merak ediyorum.

Ben gencim, o kadın ve o erkeğin varlığını tartışanların arasına, tüm yaşadıklarımın rağmen "Evet var!" diye gireyim. Çünkü ciddi anlamda var olduğunu düşünmekteyim. Sizce bu hayat "Tam aradığım kişi!" diyebileceğiniz bi-

rini barındırmıyor olabilir mi, bu hayat bu kadar göt mü yahu, o kadar da değil bence. Ama bazen o bahsettiğim götlüğü tutup, tam sizlik kişiyi hiç karşınıza çıkartmayabilir veya ikinci bahar diye nitelendirilen yaşlarda küfür edercesine “Al lan seninki! diyebilir. Aradığım insan etrafta bir yerlerde diye düşündürerek de, sizleri oradan oraya koşturabilir, bazen, hayat böyle işte...

Fakat suç tamamen hayatta olmayabilir. Yapmak istediğiniz şeyleri düşünün, hayallerinizi... Mesela gitar çalmak isteyen ama üşengeçliğinden bir türlü kursa başlamayan, öğrenmek için hiçbir şey yapmayan ve aynı zamanda da o kişiyi arayan bir bireyi düşünün. Belki onun olması gereken o kişi, gitmediği gitar kursunda veya gitarla ilgili çıkacağı basit bir yolda kendisini bekliyordur, ne dersiniz? Ortam önemli değil mi sizce? Aradığınız kişiyi, hiç alakası olmayacak, onun yerinde olsanız tükürüğünüzü bile atmayacağınız bir yerde beklemek ne kadar mantıklı? Hayata bu kadar güvenilmez, hem hayat dediğin, sen harekete geçmeden sana güzellik yapmaz ki. Aradığın kişi için değil kendin için bir şeyler yapmaya başladığında düzelir yaşantın. Ne oluyorsa da o aşamalarda olur zaten. Hayatı film yapmak senaristlerin işidir fakat senaristler dünyanın aşklarını, tanışmalarını değil, kendi hayal dünyalarındaki ulaşamadıkları aşkları ve tanışmaları yazarlar. Filmi sadece film diye izleyin ve bittiğinde etkisinden çıkmış olun derim ben. Kaptırmayın kendinizi, gençler için söylüyorum, yaşını almış tecrübe sahibi okuyucularım için değil...

Yani sadede gelirsek, gerçekten olmanız gereken yolda olursanız, gerçekten olmanız gereken yerde ve olmanız gereken kişiyle olma şansınız katbekat artacaktır. Kendiniz

olun, hayallerinize koşun, hayatın hepimiz için bir planı var fakat siz kendi planınızı uygulayın yeter, hayallerinizi kafanızda savaştırmaktan bıkmadınız mı, bırakın gerçek dünyada savaşsınlar sizinle birlikte, savaşın kendiniz için, kaç kere geleceğiz lan bu dünyaya! O kadın veya o erkek diye bir şey var, biz, doğru yollarda ararsak eğer...

Değişik

Tanışmanın sonraki gününden beri Miray'a soğuk davranıyorum. Kafasında ailemle tanıştırmam ona fazla geldi imajı oluştuğundan eminim. Onun da davranışları değişik. Cuma günü kendini hiç iyi hissetmediğini söylemesine rağmen onunla görüşmemiştim, o zaman zaten kötüydü, şimdi daha da kötü. Hissediyor belki, belki de ilahi bir kuvvet başına gelecek şeye hazırlıyor onu, şu an kestiremiyorum. Ağladığına eminim ama, kalbime aniden saplanan ağrılar gözyaşlarından kaynaklanıyor olabilir mi? Ya üzdüğüm kalbi Allah seviyorsa. Of be, duygusala bağladım yine. Şu kızdan ne zaman bahsetsem ağlamaklı oluyorum. Ne biçim adamım ben ya, üzüp üzüp ardından üzülme için mi beraberim bu kızla? Pat diye ayrılısam, bunu ona nasıl yapabilirim diye düşünüyorum. O benden ayrıl-sın istiyorum fakat sevgisinin biteceğini de sanmıyorum. Bugün buluştuk, Kadıköy'e geldi. İkimiz de bir problem olduğunu biliyorduk fakat hiç dile getirmedi. Havadan sudan konuşup evine gitti bir süre sonra. Ona hiç dokunmadım, bir iki kez öpüşmek dışında ve uyumak dışında bir şey geçmedi aramızda. Ne ben yeltendim, ne de o. Bir

tarafım alıp karşıma bağıırıp çağırarak; “Sen de fazla oldun, daha birinci aydan ne ailesi, tanışmak falan istememiştim, sırf kırılma diye geldim, bu ilişki bana göre değil, ben ayrılıyorum!” dememi, diğer yanıım sakince; ne gülüşünü, ne gözlerini, ne de şu müthiş sevgini hak ediyorum, git kendini kurtar, üzülmekten başka bir şeye sahip olamayacaksın benimleyken” dememi, çok ayrı bir yanıım ise aldatıyor olmam gerçeğine rağmen bu kızı hayatımda tutmam gerektiğini söylüyor. Anlayacağınız durum bir değişik. Hatırlıyor musunuz, size Miray hakkındaki planlarıımdan bahsetmiştim, küçük tatlı sarışın sevgilim diye nitelendirerek onun hakkındaki temiz düşüncelerimi anlatmıştım. Ne mi oldu o planlara, Buse’yi arayarak tamamını çöpe attım. Verdiğim kararı tekrar söylüyor olacağım ama terazinin yüksek farkla ağır bastığı taraf, tahmin etmesi zor olmayacak şekilde Buse. Sizler de artık kararıma saygı gösterin ve yanıımda olun lütfen...

Derste Camdan Dışarıyı Seyredenlerdenim Ben

Sahi Melek vardı bir aralar, beni birkaç gün telefon ekranına kilitleyen hatun. EGO kartın arkasına not bırakan dişi kişi... İnanın Miray hakkındaki kararımı verip Buse'ye yönelmeye başladığımdan beri Melek düşüncelerimden iyice çıktı. Sizin de aklınıza geliyor mu, Miray'ın celladı Buse olmuştu, ya Buse'ninki de Melek olursa diye...?

Sizce ben bu durumda nasıl bir seçim yaparım? Bu durum iyileşme sürecindeki beni nasıl etkiler? Buse gibi anlamadığım bir bağla kopamadığım kadına, Melek'ten gelecek telefon veya sürpriz bir ziyaretle Miray'a reva gördüğüm sonu yaşatır mıyım? Melek benim çözemediğim bir mevzu olarak kalsa ve bir daha hiç karşıma çıkmasa, ben de Buse ile mutlu olsam ne güzel olurdu, o karşıma çıkmasın bence, çıkmamalı, eğer çıkarsa ne yapacağımı, hayatıma nasıl bir yön vereceğimi bilemiyorum çünkü...

Üzmekten ve üzülmekten bıktım arkadaşlar, gerçekten...

Martılara Anlattığım Kadın

‘3 Doors Down - Here Without You’ isimli parçayla tanıştığım gündü. Müzik kültürüm pek geniş değildir fakat sardığım şarkıları asla unutmam, dinlerim onları. İşte o gün, Angel’ın mekâna ilk gelişi şerefine, dinlediğim şarkıların da etkisiyle sarhoş kafa bir şeyler yazmıştım. Yazdığım yer aklım değil de bir kâğıt olsaydı keşke. Hatırlamadığım sözlerin güzelliğini hatırlıyorum. Ayık kafayla yazamayacağım kadar güzel bir parça olmuştu. Kırmızı kapıyı açıp dışarı çıkmamızla tüm sözler ürkek bir güvercin misali aklımdan uçup gitmişti tabii.

İkimiz de sarhoştuk, ikimiz de güzeldik o gece. O gece, o kocaman sürmeli kahverengi gözleri, o gözlerin içi gülen bakışları, kumral teni, açık kestane saçları, kırmızı oje-
li tırnakları, o tırnakların zarif parmakları, o parmakların sevimli elleri, ince beli, paytak yürüyüşü, bulut kokusu, çocuksu sesi ve konuşarak sevişmemiz...

Her bir parçasına, her bir hareketine tekrar âşık olmuş gibiydim. Yeni başlayan ilişkimiz müthiş ilerleyişiyle terslikleri seven hayata meydan okuyordu. O gece, belki de en mutlu gecemizdi. Onu çok sevmiştim ulan, çok! Gözle-

rimi yaşartan duygu her neyse bu satırları yazarken hâlâ, lanet olsun be, lanet olsun. Evet, ona bir şarkı yazmıştım, yazmıştım fakat unutmuştum eserimi. Bir sözünü hatırlasam gerisi gelecekti, dilimin ucundaydı sanki, hatırlayamamıştım ve yazdığım tüm satırlar melodisiyle birlikte uçup gitmişti. Yine de eve ulaşana kadar belki hatırlarım diye, elini sıkıca kavrayarak sessizce yürümüştüm demir kazıklı taşlı sokaklarda. Fakat evin önüne geldiğimizde umutlarım iyice tükenmişti, o satırların artık geri gelmeyeceğinin farkına varmıştım. Sarhoş ağızla şu sözleri söylediyimi ve cevap olarak aldığım sıcak sarılmayla sikerim şarkısını deyip kendimi bulut kokulu bedene bıraktığımı hatırlıyorum sadece:

Sana bir şarkı yazmıştım da, sarhoşum, unuttum ya...

Nasıl İstersen Dedi Sadece

İnsanlar genellikle bitirmek istedikleri bir ilişkiyi bitirdiklerinde üzerlerinden yük alınmışçasına rahatlarlar. Bu zamana kadar ben de genellemedeki insanlar gibi bitirmek istediğim ilişkileri bitirince rahatlardım. Peki bugün neden kendimi kötü hissediyorum? Yaklaşık bir buçuk aylık ilişkiyi az önce bitirdim ama sırtımdaki sepete on kilo daha yük konulmuş gibiyim. Evet, biraz önce kalktığım karlı soğuk masada son bir sarılma ve yeşil gözlerinde biriken, tutmaya çalıştığı yaşlarla Miray'ı bırakmıştım. Tamamen gitmişim ondan, bu mekâna bir daha gelmem dercesine kapıdan çıkışım, ne kadar yumuşatarak konuşsam da bu çıkış onun hayatı için de geçerliydi. Bu bir hata mı bilmiyorum, bildiğim tek şey kalbimin sesini dinlediğim...

Ona, sevgisine, arkadaşlarına ve ailesine karşı mahcupum. Fakat olmayan bir şeyi daha ne kadar zorlayabilirdim ki, doğru olanı yaptığımı inanıyorum veya inanmak istiyorum. Eminim yarın olduğunda kendimi daha rahatlamış hissedeceğim, tek eşli takılmanın ve mutlu olmanın vakti çoktan geldi geçiyor bence.

Benim küçük meleğim, kısa sürede bana ne yaptıysan,

canımdan kanımdan gibisin. Keşke sevebilseydim, keşke bir ışık görebilseydim, emin ol sonuna kadar giderdim seninle. Bir gün bu satırları okursan, izin veriyorum, son kez ağla. Çünkü yaşadığım her şeye rağmen sana, sevgine ve insanlığına çok güvendim. Seni sevdim aslında, fakat bu sevgi çok çok başka bir boyuttaki bir sevgi. Seni üzdüğüm için özür dilerim, beddua ettiysen de hak ettim, tek bir lafım bile olamaz, paşa paşa çekerim cezamı. Sana hep değer verdim, bunu bil, başın sıkışsa ve bunu bir şekilde duysam senin için, sırf insanlığın için canımı bile veririm, umarım iyisindir, lütfen iyi ol, çünkü bunu fazlasıyla hak ediyorsun...

Herkes Yazar Olmuş

Gevřek ağızlardan çıkan řu laftan bıktım artık: Ben yazıyorum yaa... Ne yazıyorsun arkadaş, derdim seni küçümsemek değil, sadece yazarlığın böyle labali bir şekilde söylenmesine karşıyım. řu barda yanıma oturan her beř adamdan biri “Ben yazarım” diyor. Ortada ne var peki, hadi madem yazarsın bana yazarlığın verdiği olgunlukla bir şeyler anlat, yazarlığın verdiği objektif bakış ačíısıyla, derinlemesine düşünmeyle bir şeyler söyle. Ben yazarım deyip, ne yazıyorsun dediğimde, gördüklerimi yazıyorum, kafama göre takılıyorum deme. Elinde yayınlanmış bir eserinin olmaması önemli değil ama bana kanıtla, ben yazarım diyorsan bunun karşılığını ver. Eline kalemi alan, bir řiir, kısa bir hikâye yazan herkes yazarım diyebilir elbet. Bana onlardan farkını göster, gevşek ağızla yazıyorum yaa deme, deme lan, deme iřte. Yaptığım işten, yazdığım şeylerden utanıyorum o an. Herkes yazabilir, ezip geçerler diyorum kendime. Özel olduğumu unutuyorum, herkes yazabilir fakat kimse aynı yazamaz olayı çıkıyor aklımdan. Sonra durup düşünüyorum, içimi azim kaplıyor, iřte böyle adamların içinden çıkıp yükselmelisin diyorum, bun-

lar gibilerine inatla işini iyi yapmalısın diyorum kendime. Yani her seferinde önce nefret ettirip, sonra daha çok sevdiriyorlar bana yazarlığı ve edebiyatı.

Benim de eserim yok, tutup getirebileceğim A4 kağıda basılı kitaplarım ve güzel birkaç şiirim dışında hiçbir şeyim yok. En azından yapana kadar, olana kadar, onlardan daha iyi de yapsam bu işi, ben yazarım demiyorum. Benim yazarlığım bar köşesinde satılacak, hava atmak için kullanılacak türden değil!

Zor edebiyatçının işi, başıma gelen bir olayı anlatayım kısaca. Kadıköy'ün sisli gecelerinden birinde, aynı mekânda, çocuklara korku filmi anlatan abi rolündeydik.

Tüm barın gözleri, kulakları, dikkatleri ben ve Talha'nın üzerindeydi. Alkolün etkisiyle de dilimiz iyice açılmış, haval gücümüz çokça genişlemiş haldeydi. Birbirimizin eksiklerini diğerlerine çaktırmadan kapatıyor, tamamlayıcı özelliğimizle alkış alıyorduk. Konuşma tüm şiddetiyle devam ederken, biraz önce mekâna girmiş iki gitarist tellere vurup İngilizce bir şarkı söylemeye başladılar. İşte o an, kıytırık bir gitarın gücünün edebiyatı paramparça ettiğini anladık. Biraz önce pür dikkat bizi dinleyenler diğer ikiliye yönelmişlerdi. Müziğe değil de gitara tapan, kitabın içeriğine değil de kapağına tav olan, bu kişi ünlü, kesin iyi iş çıkartmıştır diyen bir toplumda işimiz gerçekten zor. Gitar çalmayı ben de biliyorum, mesela Murat'ın sesi, Talha'nın sesi ve benim sesim birleştiğinde okuyamayacağımız şarkı yoktu. Moda sahilinde az çember kurmadık, bunları biz de yaptık, fakat gitar çalmış olmak için değil, müzik yapmak için, hissettiğimiz için, keyif aldığımız için.

İşte biraz önce bahsettiğim, "Ben yazıyorum ya" diyen

adamlardan, gitarı alıp sırf kız tavlamak için müziği kullananlardan farkımız buydu. Biz yaptığımız işleri severek ve hissederek yaptık. Öncelikli hedefimiz başkaları değil, bizdik. Sanat ne sanat içindir, ne de toplum için, sanat benim içindir arkadaş! Ben yaparım, istersen ilgilenirsin. Senin veya toplumun tutkuları için asla uğraşamam, bunu yapamam.

Biliyorum, iğrenç yazıyorum, ama bu benim sanatım, ben buyum, keyif alıyorum ve hissediyorum, sizin için bir şey yapacaksam, önce beni tanımalı ve saygı duymalısınız.

O zaman ben de size ve isteklerinize saygı duyarım. Lakin benden şu leş dünya düzenine uygun şeyler yazmamı beklemeyin, istedikleri gibi olmayacağım, ben olacağım sadece!

Cuma Gecesi Saat 20:0 Küsur

Birazdan Rıhtım'a inip Buse'yi alacağım. Ankara'ya kalabalık bir ev ortamına girmem yerine onun tekrar buraya gelmesini ikimiz de mantıklı bulduk. Ani bir karar oldu ve o kararın etkisiyle kendisi şu an İstanbul sınırları içine girmiş durumda. Uçakla gel dedim fakat fiyatlara baktıktan sonra otobüsü tercih etme sebebini daha iyi anladım.

Geliyordu vazgeçemediğim kadın, geliyordu her şeyi unutturan, baskılayabilmemi sağlayan insan. Kadınım geliyordu, yalansız ve saf sevgi en fazla bir saat uzağımdaydı.

Müthiş güzelliğine, yavşayan onca tipe rağmen kimseyle konuşmamıştı bile, yalnızlığı seçmişti o. Ankara'da olmaktan, ev arkadaşlarından, okulundan da hiçbir zaman memnun değildi. Güç bela dayandığı seneleri nihayet bitiriyor olması onu biraz daha hayata kattı diyebilirim. Gün geldi yüzüme bakmadı, onu çok özlediğim vakitlerde telefonlarımı açmadığı bile oldu. Çok değil bu sene içinde bizden bir bok olmaz, sevgili olacak sevgi yok sana karşı içimde diyen de kendisiydi. Şimdiyse hatalı benim, seni çok seviyorum diyor. Artık sevgiliyiz ve ben bu durumdan şimdilik şikâyetçi değilim. Değerlendirme yapmam için

‘sevgili’ sıfatıyla birkaç gün geçirmemiz lazım. Biliyorsunuz, biz çok gece geçirdik fakat ‘sevgili’ değildik. Kafamı kurcalayan bir de soru var, bu soruyu sizlere de soruyorum. O istedi diye şu an birlikteyiz, o seni seviyorum demese, ben de seni seviyorum demeyecektim. Peki şimdi benim en derinlerime inmeyi başarmış, benden başkasıyla birlikte olmamış bu kız beni kullanmış mı oluyor yoksa hatalarını anlayıp masum bir dönüş mü yapmakta kendisi? İnanın Buse ile olan bu durumum kendime, “Sen de ne çabuk atladın be oğlum!” dedirtmiyor değil. Sonra yine düşünüyorum, bu kız diyorum, beni kullansa ne olur ki? Beni kullanmak gibi bir düşüncede olacak en son insan olduğu aklıma geliyor, aklıma ihanet geliyor akabinde, sinirleniyorum, duvarları yumrukluyorum fakat ihanet kelimesiyle Buse’nin birbirlerine çok uzak olduklarını bildiğimden ona karşı kendimi dolduramıyorum.

Kabul etmem gerekirse Buse, ... isimli kahpeden on kat daha etkili üzerimde. Sevgiyi savunanlara selamım olsun, bakın, bazen siz gibi düşünüyorum ve ekliyorum; Buse’ye olan sevgim, ... isimli kahpe’ye duyduğum aşkı yendi sanki...

Ancak bu sevgi, bir ilişki için yeterli mi, işte onu bilmiyorum...

Angel'a...

Vücut şeklini almış bir yatak
Kullanılmış bir priz
Aynaya sıçrattığın bir damla su
Islak bir diş fırçası
Külleri yerde,
Kendisi küllükte duran rujlu bir izmarit
Yastığımda bir kalem izi
Ağızma girmiş bir saç teli
Savrulmuş terlikler
Ters dönmüş çarşaf
Kir içinde bertaraf bir mutfak..
Hızlıca kapandı ardından kapı,
Ben ise ardından, yine ardını topladım...

Gidişatım beni sevindirmeli mi yoksa düşündürmeli mi bilmiyorum. Onca derdi bir anda bırakıp gönül işlerime yönelmemin iyi bir gelişme olduğu konusunda endişeliyim.

Fakat sizlerin de bildiğiniz önceki durumum, normalin bu olduğu konusunda baskı yapıyor. Ayaktayım görüyorsunuz, iyileşmek istiyorum demem yeterli oldu sayılır. Gördüğüm olağandışı hiçbir şey yok, Ne Nicola, ne Talha, ne de başkası. Gerçeği yaşıyorum, nereye kadar gideceğini bilmesem de gerçek bir ilişkinin içerisindeyim. Şu son zamanlar, inanın benim için çok daha iyi. Yalnız bir psikiyatr veya psikolog için biraz daha vakte ihtiyacım var, benden bu kadar dediğimde gideceğim. Ayrıca Gezi olayları esnasında, Kabataş'ta tanıştığım psikiyatr bir arkadaşım var, adı İpek, kendimden iyice emin olduktan sonra onunla görüşeceğim. Merak etmeyin, iyileştiğimi benim sözlerim dışında onun sözleriyle de kanıtlayacağım sizlere. Tabii şu an 'tam olarak' iyileştiğimi söyleyemem. Ruhsal sorunlar bildiğim kadarıyla bu kadar kolay çözülüyor, kendi kendimi iyileştirebilmiş olmam biraz hayal ürünü gibi ama neden olmasın deyip kapatıyorum konuyu...

Ben aslında bu sayfada size Melek hakkında bir şey söylemek istiyorum. Ve söylemeden önce de olayın iyileşme

evremden önce olduğunu belirteyim ki sende bir gram düzelme yok demeyin. Gelelim söyleyeceğim şeye, yaklaştırmın gözlerinizi ve kulağınıza fısıldayan bir sesle okuyun, bugün fark ettim de Melek'in EGO karta yazdığı not benim yazıma çok benziyor sanki...

Buse'nin Ardından

Eskiden her ayrılışımızda üzülürdüm, gitmesin isterdim. Fakat bu sefer, sevgililik fazına ulaştığım kişinin gidişinden pek memnundum. Söylediklerimin arkasındayım, onunla geçirdiğim her dakikam güzel, onunla olmaktan keyif alıyorum. Sevgili olduktan sonra kasıyor muydum acaba kendimi bilemiyorum. Durum her ne kadar öyle görünse de böyle hissetmemin asıl sebebi yeterli olan şeyi hissedememem... Evet, Buse benim için önemli, önemli lakin istediğim kadın o değil. Mükemmele çok yakın, ama ne yazık ki mükemmel değil, benim mükemmeliye çeyrek kalada kalmış gibi. İlişkimi yürüteceğim, aklımda ayrılmak yok, hep aynı yoldan gidiyorum farkındayım ve yine diyorum ne olur kızmayın diye. Acındırmak değil niyetim, bu sefer sebebim farklı, çünkü Buse'nin kendisi farklı. Birbirimizi tamamlayabildiğimizi biliyor, ona hissettiklerimi az çok tahmin edebiliyorsunuz. Bu nedenle de Miray ile olan ilişkiye verdiğim şansın iki katını hak ettiğine siz de kanaat getiriyor olmalısınız...

Bu çocuk ne yapıyor ya diyor bazılarınız içinden, desinler, haklılar! Bilmeden değil, bile bile yapıyorum hem de, korkunç! Fakat unutmayın, her zaman bir umut vardır.

Denemekten hiçbir zarar gelmez. Bana kendini bu kadar sevdirmiş bir kadının, içimde bir yerlerde çok derin duygulara sahip olma ihtimalini çok yüksek buluyorum aslında sadece... Uyandır beni diyorum, uyandır beni lütfen, tek ol, tekim ol, kurtar beni.. Sarılmak istiyorum huzur içinde, elli kişiye sarılsam da sana sarıldığımda her şeyi unuttur istiyorum, güvendiğim bir kale ol istiyorum.. Her zerreni ayrı seveyim dediğimde duruyorum işte, sen o musun diye soruyorum, bunca yıldır sınırlı kalmış sevgim birden patlayacak mı diyorum ve asıl istediğim şeyin Buse olmadığına karar veriyorum...

Kararsızım aslında be, ulan mutluyum da bir yandan. Baksanıza, depresyon halimden uzaktayım. Sıradan, normal bir denklemi çözmeye çalışıyorum. Aşkı arıyorum da diyebilirim basitliğe sığınarak. Doğruyu bulmak için deniyorum. Ama unutmamam gereken bir şey var, aşk ne ararken ne de denerken bulunur...

Tüm söylediklerime rağmen, şu üç gece geçirdiğim, sinemada, barda, evde, yatakta, nefeste, kokuda beni tatmin edebilen kadına ve de kendime bir şans vermem gerektiğine eminim; evet, bundan eminim ve emin olduğum şeyi uygulayacağım, özür dilerim...

*Yalnızlık edebiyatın tanrılarına, yani yazarlara mahsustur,
Ve bir yazar yalnızken, diğer yalnızlardan daha mutludur...*

Bir süredir devam eden alkol sonrası durmayan kık sendromu beni tedirgin ediyordu. Label Osman'ın da "Git oğlum, git bir kan ver, kontrol ettir kendini" tarzındaki baskıları, soluğu dahiliyede almamı sağladı. Dün sabah verdiğim beş tüp kan ve iki tüp bokun sonuçları çıkınca diplomasını almış lise talebesi misali doktora koştum.

He hadi söyle neyim varmış, ölüyo muyum yoksa içmeye devam edebilecek miyim, kanser miyim lan yoksa, gibi sorular içinde, soğuk sandalyede çizgili kazaklı doktor bey amcanın kâğıtları incelemesini bekledim sabırla. Ara ver beya.. diye Trakya şiveli bir ses çıktı ama doktordan mı yoksa yukarıdan ilahi müdahale mi çözemedim. Suratını görmemi engelleyen sonuç kâğıtlarını aşağı indirince, sesin çizgili kazaklı doktor bey amcadan geldiğini ancak anlayabildim. Tövbe tövbe, bir an ilahi kuvvetlerin Trakya şivesiyle konuştuğunu bile düşündürdü bu adam, o nasıl bir içten konuşmaktı öyle...

"Uzun lafın kısası," dedi doktor bey amca, "oranların çok yüksek beya, bazılarında iki bazınlarında iki buçuk katına çıkmış, alkole ara vermeyip bu hızla devam edersen çok geçmez ölürsün sen, gaitan da temiz, bokunu bu kadar takma beya..." Ulan kaç yıl okul okuyorsun, şu beyaları kaldıramadın mı hâlâ diye geçirdim içimden. Ama ne za-

rarı vardı ki, bizim insanımızdı ve samimiydi, mendebur suratsız doktorlardan da bin kat iyiydi. “Ne kadar ara?” diye sordum, “On beş gün hiç içme, sonra da az az iç, bırakamıyorsan da yardım al,” dedi. “Peki doktor bey,” diye karşılık verdim, zaten yapmayı düşündüğüm şeyi söylüyordu, ayrıca ciddi bir problemimin olmaması da beni sevindirmişti.

Mutlulukla boşluk arası bir ifadeyle çıktım hastaneden, daha okula gidecek, artık sıkıldığım ‘öğrencilik’ hayatımı bitirebilmek için klasik ad-soyad-imza kanununa uyacaktım...

Ne Güzel Bir Uyanış

İnce giyinmenin, bana bir şey olmaz diyerek soğuğa delikanlık yapmanın karşılığı bu olsa gerek; şişmiş bir boğaz, korku filminden fırlama bir ses ve akan bir burun...

Bir sen eksiktin be mikrop, beni bulursun zaten, burnu çeke çeke dolaşırız artık. Hodri meydan, sen de biliyorsun ki bir haftadan fazla yaşayamayacaksın vücudumda, kokularla yaşayan bir adama kokusuz bir hayat sunamayacaksın. Can sıkıntısından göremediğim bir mikropla kavga eder oldum ben de. Bol bol limonlu çay içiyorum, zaten bir süre de çay kahve dışında bir şey içmeyeceğim sanırım. Biraz önce bakkala gidip mentollü sigara ve mentollü şeker aldım kendime. Burnumu açsın diye yaktığım sigara az kalsın nefessiz bırakıyordu beni, öksürmekten sigarayı halının üstüne düşürdüm, neyse ki yanmadı, ben fena üşütmüşüm be arkadaş...

Travestiye dönmüş derler ya soğuk alanların sesi için, Buse'nin esprisi de aynı o şekilde olmuştu. Alo dememle sinirimi bozan bir kahkaha, sonra "Ay canım kıyamam, ya çok kötü olmuştun, neden dikkat etmiyorsun" naraları... Ben çok memnunmuşum gibi konuşurlar ya bir de, hasta

olmayı seviyorum sanki, paniklemiş enik gibi çıkana kadar sesim öksürmek hoşuma gidiyor zaten. Az önce başka bir kız arkadaş da aradı, sevgilisiyle tanıştırmak için bugün bulmuş, neden hasta oldun ki ya diyor, gel de küfür etme şimdi...

Devamlı da şişim geliyor, film izleyeyim diyorum, bataniye altı yapayım diyorum, tam her yerimi soğuk almayacak şekilde kapatıp filme odaklanıyorum, pat penisimin ucunda bir karıncalanma, amına koyduğumun ısıtıcısının buharı parmağımı yaktı zaten, çok sinirlendim be, neyse sakın olmak lazım, yarın daha iyi, sonraki gün daha da iyi olacağımı biliyorum, şu ilk günü ve akabindeki ikinci günü atlatayım yeter. Hem bunu herkes yaşıyor, normal şeylerden dert yaşıyorum, iyi yanından bakmak lazım...

Tenler ve Kokular; Kadınlar...

Bir kadının kokusunu uzaktan tahmin edebilir misiniz? Ben edebilirim ve bu tahminler gerçeğe çok yakın olurlar. Tek bir şartım var, kadının benim ilgimi çekmesi, yani daha yaygın bir anlatımla, seksi gelmesi... Tenleri ve kokuları beşe ayırdım, bu beş dal da kendi içlerinde parçalara ayrılıyor. Önce beyazlardan ve çeşitlerinden başlayalım.

İlk önce sadeleştirdiğim halini anlatacağım. Bu anlatışa göre beyazlar; pudra beyazlar, orta beyazlar ve çilli beyazlar. Sarılara gelemim, saçları sarı olanlara değil, teni sarı olanlara ki en sevdiğim türdür. Bu türü de çilli ve çilsiz olarak ikiye ayırdım. Fakat çil konusunda dikkat etmeniz gereken çilin de koyu ve açık renk diye ikiye ayrılmasıdır, açık renkler her zaman iyidir, bunu da unutmayın. Kahverengilerden bahsedelim şimdi de, onlara genelde kumral derler, en güzelleridir fakat en seksileri değildirler. Onlar için ayırım yapmadım, biraz kurcalarsanız kahveye daha dönük olanlarını bulabilir, kendinizce bir ikiye bölme uygulayabilirsiniz. Bir de sütlü çikolatalar var, onlar için de ayırım yapmadım, siz yapacak olursanız alt (kahverengi) ve üst (esmer) sınırlara yakın olanlardan grupta oluştura-

bilirsiniz. Esmerler candır zaten, ben sevmem, ten dediğın açık renk olur arkadaş, ırkçılık yapmıyorum, yanlış anlaşılmasın ama dediğim gibi ben esmer sevmem, boğulacak gibi hissediyorum kendimi çünkü. Siyahileri ele almıyorum, onları saat satmak dışında görememekteyim ki yine tekrarlıyorum ilgimi çekmiyor...

İşin koku kısmına gelip sadeleşmiş halden çıkalım biraz. Beyazlardan açılın konu, unutmayın ki çilli bir beyazla düz bir beyaz hiçbir zaman aynı kokmaz, tıpkı pudra beyazların orta beyazlarla aynı kokmayacağı gibi. Bahsettiğim koku tenin de ötesinde ve birleşiminde nefesten geliyor. Aynı kokuyu farklı ten ve yüz şekillerinde yakalamanız mümkün değil. Fakat istediğinizi doğru şekilde arar ve de bulursanız tatmin olacağınıza eminim. Saç rengi kokuyu etkilemez, aklınızda olsun!

Beyazla çil beyazının ortasında, orta beyazın üstünde, sarı beyaza kaçan bir alt tür daha var aslında. Bu kadınlar baktığınızda sizlere meyve kokusunu anımsatabilir, parlayan bir kuyu suyundan tattırabilirler (!) O ne demek dersiniz, işte bunu açıklayamam çünkü bu benim gördüğüm şey, anlatmaya kalksam da beceremem, bütün iş görmek ve hissetmekte. Pudra beyazlar daha çok oksijenin hafif aromalandırılmış hali gibi kokarlar. Dişleri genelde fazla beyazdır, bu da size temizliği anımsatabilir. Orta beyazlarsa sık bulabileceğiniz, otobüste bile test edebileceğiniz türden olanlardır. Aranızda evli veya sevgilisiyle yaşayan varsa sabah yastığı koklasın yeter. Orta beyazlar hayatımızın çoğu yerinde olduğu gibi genelde yatağımızdadırlar. Bu arada, ben erkek gözüyle kadınları anlatıyorum, bir kadın da biz erkekleri anlatabilir. Bizlerin de türleri ve bu türlere has kokuları olduğunu kabul etmek lazım.

Çilli beyazların hastasıyım diyebilirim, şimdi bir Megan Fox, bu kadına itiraz edecek erkek var mı? Türün en güzel örneğidir kendisi, dişlerinin ve teninin uyumu müt-hiştir, eminim kokusu da öyledir. Nereden biliyorum, yat-tım mı, tabii ki hayır, imkânsız hatta, fakat benzerleriyle birlikte oldum ve yine biraz önce dediğim şeyde ısrarcı-yım. Türlerin kendi kokuları vardır ve asla değişmezler! Aynı türden iki birliktelik türün özelliklerini anlamaya ga-yet yeterlidir...

Pudra çillileri unuttuyordum az kalsın, onlar da sizlere kabağımsı bir kokuyu anımsatabilir. Genel olarak beyazla çil beyazının ortasında kalan türe benzerler ama ufak fark-lılıkları vardır.

Ah şu sarılar... Tenleri aynı renk olsa da yüz şekillerine göre hepsi ayrı bir kokuda, ayrı bir tattadır. Türk kadınla-rından sarı olanların tamamına yakını poğça sarısı olan basit türden olsalar da, arada asıl sarıları, yani Rus sarıları-nı bulmak mümkün. Aç da götünü kokla diyenler var şu an aranızda, hele kadın okuyucular bunu çoktan dedi bile. Erkeklerin de büyük bir kısmı kitabı daha sıkı kavrayıp merakla gözlerini yaklaştırdı...

İyi okuyun, bir kadının asıl kokusunu ancak sabah uyandığında alabilirsiniz. Parfümler ve çikletlerin tamamı perdedir. Perde dedim de aklıma geldi, bazı kadınlar, üzü-lerek söylemeliyim ki, perdelemeye bile dayanılmayacak şekilde kokuyorlar. Tabii bunun sebebi çeşitli hastalıklar olabiliyor...

Hatunun yüzüne bakan adamım, inanın önce kalçası-na baksam bunu saklamazdım. Yüz hatları, yüz güzelliği, dişler, gözler ve ten her şeydir çünkü. Meymenetsiz bir kalça çipet pet dışında hiçbir şey getirmez ki akla. Asıl olan

güzelliği görmektir. Bilirsiniz ki şairler de bel altı çalışanlar bazen, fakat onlar yola kalçadan değil yüzden çıkarlar...

Basitliğin ten rengi yoktur. Bir kadının güzelliği fazla bulunmamasıyla da anlaşılabilir. Orta beyazlar dedim, orta çikolatalar, orta esmerler, yani herhangi bir farklılıkları, kendine özgülükleri olmayanlar. Tenleri de kokuları da sıradandır, aşağılıyor gibiyim farkındayım, fakat bunlar benim kategorilerim. Her sabah yatakta aldığınız kokuyu otobüste, vapurda, metroda da alıyorsanız sizce sizdeki ten ve koku açısından özel bir tür mü? Lütfen söylediklerimi insanlık açısından değil de sadece ten ve koku açısından değerlendiriniz!

Mesela ... isimli kahpe, kahverengi kategorisindeydi. İlgimi çeken, beni cezbeden bir kokusu vardı. Sabahlarım müthiş geçerdi. Ama orospunun da önde gideniydi, ben insanlıktan bahsetmiyorum, sokun kafanıza! Çok şeffaf bir tülü anımsatır bana ilgimi çeken kahverengi tenler. O türün kokusu sizi boğmaz, tiksindirmez, sadece müptelâ eder kendine. Bu müptelâlık burnunuzu kör edebilir lakin yine de en güzeller hep sarışınlardır, tabii benim için...

Kokulardan bahsederken koku alma yetimi kaybetmiş olmam ne hoş bir durum, ama olsun, beynimle kokluyorum ben de. Sütlü çikolatalara gelemim, işte seksen tane çeşidini bulabileceğiniz tür. Tenleri o kadar oynak ki, makyajla bile sizleri kandırabilirler. Ne yazık ki yataktaki tüm kötü tecrübelerim de bu türle gerçekleşmiştir. Çünkü ben tahminlerimin karşılığını alamayınca tatmin olabilen bir adam değilim. Koku konusunda sürprizleri sevmem. Bu sütlü çikolataların da içinden ne çıkacağı belli olmuyor işte. Yüz şekillerine dikkat etmeli, yüzlerinin herhangi

bir yerlerinde ben var mı, varsa rengi ne, gözlemlemeliyiz. Benlerin kokuya yüksek miktarda etkisi olduğunu düşünmekteyim. Boyundakilerin yumuşak, yüzdekilerinse sert koku katkısında olduklarıyla ilgili birkaç tecrübem de var. Çenedeki benlere dikkat etmeli, onların etkisi yüksek oluyor. Bu türde en sevdiğim, dikkatli baktığınızda tenin içindeki beyazlığı görebildiklerimdir. Onlar hep ilgimi çekerler ve ortamımı oluşturlar.

Yazın köşeye, yüz şekli ve benler kokuyu belirleyen temel unsurlardır! Ne alaka dersen, çok alaka arkadaşım, bana göre çok alaka...

Esmerler, birkaç tasarım harikası kadın dışında sevmediğim tür. Bir esmere güzel diyebilmem için onun kusursuz olması lazım. Bu kusursuzluk tamamen göreceli bir kavramdır tabii. Benim kusursuzum sizlerin kusurlusu olabilir ve bu da bize renkleri ve de zevkleri hatırlatır. Esmerleri sevmek zorunda değilim... Fakat esmerlerdeki asıl olay yaygın bir tür oluşlarıyla birlikte kokularının çok çeşitli olmamasıdır. Esmer dendiğinde aklıma pek fazla koku gelmez. Belki de tecrübe ettiğim kokuların oynadığı bir oyundur bu, orasını tam olarak bilemem. Lakin tecrübelerime dayanarak konuşursam, ki bir kokuyu almak için o insanla yatmama gerek yok, esmerlerin kokularının birbirlerine yakın olduğunu söyleyebilirim.

Âşık olduğunuz, ölüp bittiğiniz kadınla her sabah birlikte uyanıyor olsanız bile, sabahları iki insanın birbirine sokulması pek mantıklı değil. Vücut ulan bu, her zaman güzel kokamaz ki. Sevdiğiniz sevgilileriniz, eşleriniz ayrı tabii. Kokuları sabahları kötü olsa bile size güzel gelecektir. Bu da aşk diye kısalttığımız binbir sarmaşıklı şeyin etkisi işte...

Ben kıcımdan sallamıyorum arkadaşlar tüm bunları. Sırf olayı çözebilmek için sabahları dişlerini fırçalamadan gelenlerle bile yakın mesafede konuştum. Burun hassasiyeti yüksek bir insan için, bu hiç de kolay değildi. Nefeslerini saklamamaları için elimden geleni yaptım bazen, gözlerimi gözlerine diktim. Şimdi de tüm tecrübelerimi yazdım.

Tabii bu sadeleştirilmiş hali, sizlere tüm kokuların bana hissettirdiklerini yazıp, hissi tasvir denen bir olay çıkarsam ve edebiyata çağ atlatsam da olabilir aslında.

Yalnız bunu bu bölüm üzerinde değil, parça parça, mesela sokakta gördüğüm ilgimi çeken birkaç kadını baz alarak yapabilirim. Amacım karışan kafanızı daha da karıştırmamak, yoksa hissettiğim şeyi yazmak benim için kolay bir iş.

Sabah Olmuyor Be, Lanet Olsun Sana Grip...!

O kadar kadınlardan bahsetmişken şu herkesin nefret ettiği, takıntı, huy karışımı bir özelliğimi anlatmak istedim sizlere. Kafam güzel değilse, yatakta beni bekleyen dünyanın en seksi kadını bile olsa, üstümü başımı düzgünce katlamadan sevişmem arkadaş. Kaçmıyor ya, ortalığı dağıtmaya ne lüzum var. On beş dakika sonra onları toplayacak olan da benim sonuçta. Etraf dağınıkken seks sonrası bir sigara yakamam ben, gözüm takılır yerdeki dona, kapı kenarındaki tişörte. Bembeyaz popomla ve pörsümekten dolayı çirkinleşmiş pipimle çıkarım yataktan, etrafı toplayıp gelir, anın da içine sışmış olurum. Başta yaptığım üst baş katlama olayını yatakta telafi edebilirim ama yatakta ki güzelliği saçma bir takıntıyla mahvedemem. O sebeple en katı kuralım olan düzen ve disiplinden gerekmedikçe vazgeçmem ve yine gerekmedikçe taviz vermem. Ayrıca kıyafetler bana ait değilse, o kıyafetler isterlerse klozetin içinde bile olabilirler, beni ilgilendirmez, bencilim ben...

Madem Sabah Olmuyor, Depoda Tozlanmış Ne Varsa ıkartalım...

Konu konuyu açar derler, haklılar. şimdi benim anlatacağım şey ne alaka diyeceksiniz, önceki bölümle de hiçbir alakası yok. Yazmak ve anlatmak benim derdim. Baktım sıcak bir sohbet havası oluştu aramızda, ben de bu fırsatı değerlendirmek istiyorum sadece. Konuların zincirleme trafik kazası gibi peş peşe geliyor olması da bu yüzden.

Evet, konular her ne kadar alakasız olsa da birbirlerinden, tıpkı trafik kazalarındaki gibi, ortak bir noktaları mecburen oluşuyor. Konulardaki olayları yaşayan da ben olduğuma göre, lafı daha fazla uzatmadan başlayabileceğimi düşünmekteyim.

Öğrenmemiz Gereken Çok Şey Var

Gece, gece, gece... Pencereden izlediğim sokak, sokağın ışıksız her noktası. Nerede izbe, sidikli bir köşe varsa gözlerim orada. Anılarım gözlerimin önünden geçiyor, bazılarına gülüyor, bazılarına kızıyorum. Kızdığım kendimin ta kendisi de oluyor kimi zaman. Sonra diyorum ki, tecrübe şart! Yaşamadan öğrenemezdin...

Keskin enfiye beynimin içine işlemişken şu bok bokulu boktan Kadıköy'de yaşadıklarım dönüyor beynimde. Yediğim dayaklar, attığım dayaklar, işeyecek yer aramalarım, acıkmalarım, susamalarım, sarhoşluklarım, sarhoş olacak alkol bulamayışlarım, damsız almıyoruz diye kapıdan çevrilişlerim, ağlamalarım, gülmelerim, kız kovalamalarım ve daha bir sürü şey. Oradan bakınca buranın piçi gibi görünüyor olabilirim veya ben kendimi sizlere öyle anlatmışımdır. Evet, Kadıköy'le aramın iyi olduğu doğrudur fakat ben Kadıköy çocuğu değil, Kadıköy'de takılan bir çocuk-tum, şimdi ise çocuk kısmını atlatıp takılan bir gencim sadece. Durun bir dakika, bu tanım yanlış oldu.

Daha nasıl buranın elemanı olunur ki diye sordum da kendime, yeteri kadar buralı olmuşum aslında, bazen çelişiyorum kendimle, kusura bakmayın.

Kavga gürültüden çok, sakın bir olayı anlatmak istiyorum, hiç içimden gelmiyor ne de güzel dayak yedik, ulan ne dövmüştük herifleri be, tarzı şeyler anlatmak. Daha Gezi Parkı olaylarına, Tarlabası'na, İstiklal'e gireceğiz sizinle, ama merak etmeyin, onları da kendi kalemimde yumuşatıp mizah katarak anlatacağım- ki zaten tamamı aslında trajikomik olaylar.

Hiç unutmam, büyük ihtimal 20 falandım o sıralar. Şehir dışından gelen bir arkadaşım vardı, Barlar Sokağı'nda bir mekâna gitmiştik beraber. Çapraz masada iki hatun, oh mis.. Baktım herkesle bir muhabbet içindeler, garsonlar falan ful ilgi. Tiplerinde zaten biz buraların hatunlarıyız, ayık olun, mesajı var, ben de o zamanlar Kadıköy'ün, daşı dopraa altın dediler geldik abi diyen tiplerindenim. Yok be, abartmayalım, küçüklüğüm de buralarda geçti biraz, teyzem, eniştem ve biricik kuzenim Hasırcıbaşı'nda oturuyorlardı çünkü. Şimdi o biricik kuzen evlendi gitti, senede bir kere görüşüyoruz en fazla, büyüyünce işler değişiyor ister istemez, Pokemon izleyip taso oynadığımız dönem çoktan bitti bile. Hatırlarım da, benim kuzenin Jinx'ini çalmıştım, çok değerli bi tasoydu, intihar ediyordu salak üzüntüden, her neyse.

Ara ara bakıyordum hatunlara, onlarsa pek ilgisizlerdi başlarındaki kalabalığın da etkisiyle. Baktıkça güzelleşiyorlardı sanki, görüntülerinden anlaşılan 1-2 sayılık yaş farkı da yok oluyordu yavaş yavaş. Mekânın prenseslerine taliptim, hatta taliptik. Hedef büyüktü fakat yaptığımız tek şey içmekti sadece. Biraların biri geldi biri gitti, başta çok güzel görünmeyen kızlar neden güzelleşti diye de düşündüm bir yandan. Aklıma, çirkin kadın yoktur, az votka

vardır, sözü geldi. Sanırım hızlı içmiştim biraz, hızlı içince de onlar değil ama onları görüşüm güzelleşmişti. Başları boşaldı sonra, iki kız kaldılar sadece, muhabbet ediyorlardı. Bir ara, işte tam hatırlamadığım kısım o, nasıl olduysa hatunlardan sarışın ve piercingli olanıyla göz göze geldik. Ne o çekti gözlerini, ne de ben. Meğerse hatun bizim masaya bakıyormuş deminden beri, kafasını çevirip çevirip duruyordu, ben de umudu çoktan kesmiş olduğum için üzerime alınmıyordum. Bakışmamız yaklaşık yedi saniye kadar sürdü. Saniyeler ilerledikçe stres katsayım artıyor ve kalbim hızlanıyordu. İşte o lanet olası yedinci saniyede, ne yapacağımı da bilmediğim için kafamı tekrar arkadaşa çevirmek gibi bir hata yaptım.

Olay sadece bununla kalsa iyi, kafamı çevirirken hatunun bana kadeh kaldırdığını gördüm. Ama artık çok geçti, gözlerimi çekmiş, ilgisiyle ilgilenmediğimi belirtmiştim resmen, onu siklememiştim. Ne vardı bir saniye önce kaldırıydın o kadehi, he ne vardı! Bakmaktan mı sıkılmıştım, hayır.. Korkmuştum, mekânın gözdelelerini kaldıramayacağımızı düşünmüştüm. Elimdeki birayı kaldırıp şerefimize demeye korkmuştum işte. Bir daha masamıza bakmayacağını biliyordum hatunun, bu hareketin üstüne kimse dönüp bir daha bakmazdı çünkü. Ve tahmin ettiğim gibi de oldu zaten, üç dakika içinde kafaları masamız yakınlarına bile dönmeden toparlanıp çekip gittiler. 20 yaşımıdaydım, yaşıma göre tecrübem de iyiydi fakat o gün nedense böyle bir saçmalık yaptım. Aradan üç sene geçtiğindeyse, yani geçen sene, piercingli ablamızın isminin Pelin, cismininse mekânın sahibinin kızı olduğunu, bu evde bu yatakta seks öncesi ve sonrası muhabbetlerin birleşimiyle öğrendim.

O günü sorduğumdaysa, hatırlaması ve verdiği cevabıyla
beni çok şaşırttı;
Çocuktun...

Çok Doğru Bir Örnek Üzerinden Anlatmış Olmasam Da:

Evet, çocuktum, her gün öğrenen ve hep öğrenecek olan bir çocuk. Yine de dünyadaki her şeyi öğrenemeyecek olan, dışarı her çıkışında yeni bir tecrübeyle karşılaşacak olan, hiçbir zaman dünyanın kralı benim demeyecek olan bir çocuktum ben. Öğrenmenin yaşının olmadığını fakat yaşla da her şeyi öğrenmenin bir bağlantısı olmadığını savunan, hiçbir zaman kendini tamamen güvende, tamamen bilgili hissetmeyecek olan bir çocuk. Şimdi büyüdüm, öyle mi, öyle... 4 sene geçti 20'nin üzerinden. Elbette daha tecrübeli ve daha olgun bir insanım, pek çok ağır şey de yaşadım. Fakat hiçbir zaman her şeye tamamen yeterli olmayacağım, 24 değil, 44 de olsam bu böyle devam edecek.

44 de olsam tek başımayken, tek başıma olacağım yani, beyaz sayfalarım ve üzerlerine yazılacak tecrübeler hiç bitmeyecek, ta ki bedeni boşaltıp, asıl tecrübelere yelken açana dek...

O gün benim dönüm noktalarımдан biriydi mesela, daha güçlü olmalıyım dedim, daha çok bilmeliyim ve bir daha bu duruma hiç düşmemeliyim. Kararlarını uygulaya-

bilmek için uğraşan bir adamım, bu işin bir sonu olmadığını bilmeme rağmen uğraştım, öğrendim ve en sonunda da başardım. Başardığım şey dünyanın “eni” olmak değil her sene önceki halimden katbekat tecrübeli, yani katbekat güçlü olmaktı. Bu sistemi hâlâ uyguluyorum, daha yolun başında sayılırım zaten, her sene bir önceki seneden daha iyi olmalıyım, kesinlikle boş geçirmemeliyim yıllarımı, çünkü onları bana bir daha kimse geri veremez. İnsan yaşına yakışmalı...

Eski Bir Mektup

Bunun adı savaştır sevgili dostum. Hem de çoğu savaş gibi temelsiz ve anlamsız da değildir, temelleri oluşan bir mücadeledir. Duyuyorum her yerde dünyanın acımasızlığını ve insanların ne kadar kahpe olduğunu... İnsanlığa bak sevgili dostum, bu kahpe türün buluşlarına, anıtlarına, düşüncelerine bak. Evet dostum haklısın, insanlar olmasaydı dünya barış içinde yaşayan mütiş bir armoni olurdu ama unutma ki o zaman da güzelliği ve mükemmelliği bilinmezdi. Bu dünya, bu kainat senin kahpe dediğin türle biliniyor ve dostum, bilinmek demek anlam demektir. Nefes aldığını bilenler olmasa ne kadar yaşamış sayılırsın bir düşün istersen, bizim mücadelemiz bu işte, karanlığın içindeki aydınlığı görmek, bu dünyanın, bu kainatın ve bu kahpe türün çirkinliklerine ve güzelliklerine şahit olmak ve de şahitliğimizle evrene anlam katmak.

Kim olduğun önemli değil, gücün önemli değil, sen evren mahkemesinde önemli bir tanık ve de şahitsin, bırakalım artık insanlığa yüklenmeyi, çünkü biziz buralara anlam katan iyiliğimiz ve kötülüğümüzle...

Doldur, Bak Efkarlandım Yine Bu Gece...

Ben hasta oldum diye kitap da hasta oldu sanki, ama konuşmak istiyorum arkadaş, daha birçok şey var anlatacağım. Bakın Tanju Abi de 'koy koy koy koy koy' diye güzelce girdi nakarata, en iyisi ıhlamurumu tazeleyip geleyim ben, bekleyin...

Benim bir kardeşim daha ölmüştü, hem de daha önce, neden ondan hiç bahsetmiyorum? Neden Talha'nın adı geçiyor da, Murat'ın adı geçmiyor? Peki yerimde olsanız, kalanlara daha sıkı sarılmaz mıydınız? Ölen kardeşinizin de hiç istemeyeceği gibi, ömür boyu yas tutmazdınız değil mi? Birbirinize destek olmak daha iyi olmaz mıydı hem diğerleriyle? Sadece sizin değil, onların da bir kardeşi ölmedi mi zaten...

Murat'ın da olduğu birkaç anımı anlatacağım elbet, lakin onu hiç anlatmıyorsam, beni en çok acıtan, en çok üzen o olduğu içindir. Herkesin yeri bende ayrı, fakat onunki çok çok ayrı, umarım huzur içindedir...

Diğerini zaten biliyorsunuz, bana ihanet eden adamın neyini anlatayım? Ama lanet olsun ki geçmişte hep bera-

berdik, maziye daldığım bölümlerde adı geçecektir illa ki, yokmuş gibi davranın o pezevenge, hatta ben o bölümlerde ona bir lakap bulayım, okuduğunuzda ağzınıza oturacak, tek nefesli ve sert bir kelime olsun, bence iyi fikir, hem ona hakaret etmeniz benim de hoşuma gider.

Ihlamur Bitene Kadar

Fark ettim ki gün dönüyor, sabah oluyor. Şu mikrop her ne kadar uyutmamak için elinden geleni yapsa da, halsiz vücudum artık uyku hazırlığı yapıyor. EGO kartın hikâyesini de anlat, perdeyi kapat diyor, ısrar ediyor...

Nereden gelmiş olabilirdi ki, Ankara'nın AKBİL'İ ben-
de ne arıyordu? Gerçeği kabul etmek lazım, en azından mantıklı gelen gerçeği.. Mantığım neyi öne çıkarıyordu peki?

Melek denen gerçekliği kanıtlanmamış kızı mı yoksa Ankara'da okuyan Buse'yi mi? Her şey ortaya çıkmıyor mu zaten bu lafın üzerine, hatırladım o kartın nereden çıktığını. Hatırladım ki yazıyorum, ben hastalığımı, ya da daha yumuşak bir dille derin ve ağır depresyon halini kabul eden bir adam olarak bir hayale inanıp kendimi onun oyuncusu yapmak yerine gerçeği kabul ediyorum. Evet, o kartı önceki gelişlerinden birinde Buse unutmuştu...

Olayı daha derinlemesine inceledim, hatırlamaya çalıştım. Hatırladığım ikinci şey iki adet Nescafe bardağı yıkadığım oldu. Fakat bardakların ne zamandan kaldığı, o gece o bardaklarla kahve içilip içilmediği konusunda pek

bir fikrim yok. Her şeyin kaydını tutamam ki, nasıl hatırlayayım. Şu üçü bir aradalardan kullansam belki azalıp azalmadığını anlayabilirdim, iş saymaya gelince kolaylaşır çünkü. Ya da bir kamera olsa da evde o güne dönüp izlessem...

Beni düşündüren bir şey daha var, ya iki fincan kahveyi de ben içtiysem? Filmlerde vardır böyle sahneler, masada iki tabak ama tek bir insan... Sanırım ben hayalen de olsa karşımdaki kişiye sunduğum kahveyi de içmiştim o gün.. Korkmak yok lakin! Zira ben yaralanmış bir dokuyum ve iyileşiyorum günden güne, zamanla ve sabırla...

Pazartesi

Saati geliyor karanlığın, saati geliyor düşünmenin, saati geliyor yazmanın...

Okulumuzda öyle bir devamsızlık problemi var ki düşünman başına. Böyle hastalıktan kırılıp geberseniz bile o derse girmek zorunda kalıyorsunuz. Yapacak bir şey olmadığı için tıpış tıpış gittim ben de. Ertesi gün hocaya laf anlatıp Küçük Emrah moduna girmektense, hasta hasta gidip ne durumda olduğumu göstererek “İyi değilsen çık evladım” teklifini konuşmaya gerek bile kalmadan almak daha kârlı göründü. Kendimi iyi hissetmesem hiçbir kuvvet bu halde iki saatlik uykuyla okula götüremezdi ya beni neyse.

Sanırım final haftasının yaklaşması ve yusuf yusuf olma durumu, gelme konusundaki kararımı epey etkiledi.

Onca senedir öğrenciyim, yanılma payım yoktu elbet, burnumu çekip iki kez öksürünce izni cebe koydum. Okuldan fırladım hemen, annemi arayıp geleceğimi söyledim.

Ev okula çok yakındı ve diğer ders başlayana kadar da epey vaktim vardı. Sağlam bir kahvaltı edip dinlenirsem

kendimi toparlar geri dönerim diye düşündüm, dinleyemediğim her dersin finallerde canımı sıkacağıının farkındaydım çünkü.

Apartmanın önüne geldiğimde ilkokuldan arkadaşım Cevdet ile karşılaştım. Saçları tamamen dökülmüştü ne-redeyse, yine kendine has yürüyüşü ve sağdan gülümse-mesiyle yanıma yaklaştı sevimli bir şekilde. Cevdet zekâ geriliği olan bir arkadaşımıdır. Bu problem dışarıdan değil de, biraz konuştuğunuz zaman anlaşılan cinsten.

Ama çok uyumlu bir arkadaş olmuştur hep. Top oynamak, televizyon izlemek ve benzeri şeyler dışında sınıfta da zekâsının sınırlarını zorlardı. Bize yetişmek için, bizler gibi bir birey olmak için çabaladı yıllarca. İmkânlarının el verdiği kadar da başardı bunu. Yoksa nasıl normal dediği-miz bizlerle aynı sınıfta eğitim alıp mezun olabilirdi ki?

Galatasaray âşığıdır kendisi, bu yüzden karşılaşmaları-mızın tamamında ilk muhabbet futboldur ve Fenerbah-çe'li olduğumu bildiğinden devamlı laf sokmaya çalışır.

Sonra ee napiyorsun kısmına gelir sohbet, aynı ya de-rim, senin nasıl diye sorarım, o da aynı yaa diye geçiştirir. Fakat bu sefer konuşmanın sonuna bir şey eklenmişti, tokalaştığımızda, 'Takılalım bir ara' diye mırıldandı göz-lerimin içine bakarak. Duymazlıktan gelemedim, göz-leri söylediği şeye bir cevap bekliyordu ciddi ciddi. Ben de tabii takılırız, işim olmadığında gideriz bir yerlere diye karşılık verdim mecburen. O an tabii ki amacım, hadi beni fazla tutma da yoluma gideyim, idi sadece. Bu sebeple de peş peşe tamam takılalım edelim gibi onaylama cevapları-yla gönderdim Cevdet'i. Tabii bu sırada ayaklarım da vücu-dumu onun yanından kopartmaya çalışıyordu ustaca.

Resmen başımdan savmıştım onu, başka ne yapabilir-
dim ki, acınacak haldeydim, bir insanı biraz önce, rezilce
aşağılamıştım çünkü. Bunu ne etraftakiler, ne de o anla-
mıştı fakat ben anlıyordum, sırf ondan kurtulmak için ta-
mam görüşürüz dediğimi, bir daha onu arayıp sormayaca-
ğımı biliyordum. Ah bizler, biz ‘normal insanlar’, ne kadar
da acınası haldeyiz aslında...

İşin insana, insanlığına küfür ettiren yanıysa eve çıka-
na kadar bunların tamamının aklımdan uçup gitmesi ve
bu satırları o an yaşadıklarımından aldığım dersle değil de,
yemek yerken verdiğim kararlar yazıyor olmamdı. Sofraya
oturup afiyetle tıkmırken, neden sorusu dönüp duruyor-
maya başlamıştı birden çevremde. Neden takılmıyordum
ki onunla, yasak mıydı, günah mıydı, sorun neydi yahu?
Sorun onun benden düşük zekâlı olması mıydı, bana
uyum sağlayamayacak olması mıydı veya “Cevdet, yolsuz-
luk hakkında ne düşünüyorsun?” “Cevdet, sence aşk ne-
dir?” diye sorduğumda cevaplayamayacak olması mıydı?
Milletin ne diyeceğini saymıyorum çünkü insanları fazla
sallamayan bir insanım,

Cevdet’le ‘takılmamam’ kesinlikle böyle saçma bir se-
bepten değil elbette. Yanlış olmadığına karar verdiğim tüm
şeylerde, bana bakan ve sorgulayan gözler umurumda de-
ğildir.

Ben kararımı verdim arkadaş, bir daha Cevdet ile kar-
şılaştığımda tutup kolundan bir yerlere götüreceğim onu.
Arayamıyorum, neden, ne evini ne de telefonunu biliyo-
rum çünkü, en son oturdukları yerden taşınmışlardı bir
sene kadar önce. Annemi de tembihledim hem, annesini
veya bir yakınını görürse telefonlarını alsın, bana haber
versin diye.

Vicdanımı da ne rahatlattım be (!) Gerekeni yaptım nasıl olsa değil mi? Dilenciye para verip dünyadaki yoksulluğu bitirmiş gibiyim, ne kadar pisliğim be, bu dünya ne kadar bencil! Bu gidişle, sırf kendimi insanlığa karşı kışkırtıyorum diye sosyopat olup çıkacağım. Ben en iyisi bir sigara yakıp gevşeyeyim, lanet hastalık yüzünden ciğerlerim ağzımdan çıkacak zaten neredeyse, bademciklerim iplerini kopartıp fırlayacak diye korkuyorum, hastayım ve hâlâ sigara içiyorum...

Votkayı Bir Rus Misali İçmeli

Soluğu gecenin bir vakti barda almıştım. Daha doğrusu derdim biraz soluk alabilmek, vücuduma burun yoluyla oksijen sokabilmekti. Bunu sağlamak için de önceden denediğim ve etkisinden emin olduğum bir tarifi uygulayacaktım; karabiber, votka, yanında da çekebildiğim kadar enfiye!

Kendimi bildim bileli votkayı sek içen bir adamım zaten, buzsuz olacak, soğuk olacak, o genzi yakacak... İlk fondipin büyük bir kadehte büyükçe olacak, tekila bardağını falan karıştırmayacaksın işe. Sıcak ve alkol kokulu bir nefes vereceksin sonra, burnundan şeffaf bir alev çıkacak belirsiz, irkileceksin, yüzün buruşacak biraz.. Ardından hız ibresini dörtte bire indirecek, su içer gibi değil, boğazını yormayan yudumlamalarla, ağzında gezdirmeden üç dört seferde bitireceksin ikinci kadehini. Sonra üçüncüyü söyleyecek, hızı beşte bire indirecek, daha küçük yudumlarla devam edeceksin. Üçüncü bittiğinde dördüncü gelecek, yanına sade bir soda söyleyeceksin ve altıda bire, hat ta yedide bire indirdiğin hızınla yuvarlayacaksın onu da. Tüm bunlar en fazla kırk dakikanı alacak ve de sen kafanı

yaşayacaksın. Aman dikkat, benim dört dublem bir otuz beşlikten fazladır, votkayla arası iyi olmayanlara tavsiye etmem çünkü bu yol en kusmuklu, en baş ağrılı, en lanet yoldur, bünyenize göre hareket edin, sakın ha sakın da aç karnına içmeyin. Bu arada, ne kadar alışık olursak olalım, ertesi günkü ileri derece susuzluk hissinden hiçbirimiz kurtulamıyoruz...

Kendimce edindiğim tecrübelerle verdiğim dersi bitirdiğime göre, karabiber ve votkanın birleşiminden bahsedebilirim. İnternette araştırırsanız karşınıza çıkar, Ruslar hasta olduklarında bu tarifi uygularlarmış. Hatta Rus Çarı Petro karabiber topunu dişlerinin arasına sıkıştırıp, votkayı sızdırarak içermiş. Ben de rastgele gezinirken denk gelmiştim, gerçekten işe yarıyormuş, üç sene önce keşfettim. Olayın garip tarafıysa evden elimde karabiber şişesiyle çıkmam olmuştu. Yusuf Abi'nin 'napıyon len' bakışları eşliğinde neredeyse votkanın şeffaflığını kapatacak kadar dökmüştüm karabiberi bardağın içine. Ardından enfiyemi çıkartıp masanın üzerine, bir tutam tıkladmıştım.

Sıra beynimi donduracak uygulama kısmına gelmişti. Önce çekebildiğim kadar enfiyeyi çektim burnumdan. Sonra hiç vakit kaybetmeden önümdeki karabiberli votkayı fondipledim. Yemin ederim beyin felci geçirecektim, gözlerimi görmeliydiniz, ağlıyordum resmen, boğazımın ne halde olduğunu anlatmıyorum, bir yandan da erkekliğe bok sürdürmemeye çalışıyordum tabii. Derin bir aslan kükremesi çıkmıştı içimden, aslan kükremesi deyince beyninizde ne yankılanıyorsa hemen hemen aynı sestir işte.

Otuz saniyelik bilinç kaybı karışıklı halimin devamında kendime gelmiştim. Yüzümde ot çekmiş gibi bir ifade, açılan burnumun rahatlığı ve votkanın kanıma karışıyor

olması.. İşte bu müthiş bir duygu, alkol bırakılır mı be, hele de votka, haftada bir içmek lazım en azından.

Tedavi kısmı bitmiş, gece benim için yeni başlamıştı, bir yudum aldım ya alkol, sabah kadar içmezsem ölürüm ölür, kafam güzel olacak illa, cebimdeki parayı kuruşuna kadar tüketmezsem olmaz, yan gider, batar o para. Devamlı bir girdi çıktı olayı olmasa batmıştım zaten, çok şükür pederin durumu fena değil, bir de seslendirmelerden gelen ufak tefek paralar var. Yoksa nice olurdu halim, içmezdim, tövbeeee!!!

Üslubumun kusuruna bakmayın, bugün böyle oldu biraz, uyumak yerine yazmayı tercih ettiğimden, alkolün de etkisi hatrı sayılır şekilde var tabii. Harfler dönüp duruyor çevremde zaten, bir cümleyi üç kere düzeltmek zorunda kalıyorum. Buse ile de iyi gitmiyor, mesafe olması zor be arkadaşlar, ayrıca kızın psikolojisi de sağlam değil.

Bitmek bilmeyen Ankara seneleri onu bir hayli etkiledi. Artık evine dönmek, ailesine kavuşmak ve o pek haz etmediği iki yüzlü arkadaşlarından kurtulmak istiyor.

Git-geller yaşasa da o ne istediğini bilen bir insan, burada ne istediğini bilmeyen tek kişi benim. Buse ile bir hayat geçirmekten pek de emin değilim çünkü. Bir şey arıyorum ama ne aradığım konusunda inanın hiçbir fikrim yok. Aşk mı arıyorum ben, kendimle ne zorum var benim, yeterince yanmadı mı kalbim, yeterince kırılmadım mı, benim kendime düşmanlığım ne kadar devam edecek böyle...?

Diğer arkadaşlarım dedim, evet onları hatırladım ve soğukluğu bitirdim. Ama olmuyor, hiçbiri şu bana ihanet eden şerefsiz götün bile yanından geçemiyor. Bakın buldum ona bir lakap, göt diyeceğim bundan sonra, unutmayın, o piçin adı bundan sonra 'GÖT' olacak...

Neyse işte, anlatamıyorum kendimi, anlayamıyorlar, boş konuşuyorlar... Sadece bir tanesi, sadece bir, o biraz anlıyor beni, biraz işte, sadece o kadar. Aslında değer verdiğim bir kız arkadaşım kendisi, neden yakınlaşmayayım ki daha fazla, kimimiz var ki bu hayatta zaten, kalanların kıymetini bilmek gerek...

İşin özü sözü, artık gözlerim kapanırken söylemek istediğim son şey de duygusallığın dibine vurmuşken, bir damla yaş burnumun kenarından süzülürken işte, işte söylemek istediğim son şey şu sarhoş kafamla, daha doğrusu yazmak istediğim son şey, yitip giden kardeşlerimi gerçekten çok özlediğim olsun...

Umarım başınızı ağrıtmamışımdır, votka kokan bölümünden hepinize saygılar sunuyorum, ben, ben yatağıma gidiyorum...

Bana Her Gün Yılbaşı

İçeride gece rüzgârının pencereden savurup yatağıma attığı bir kadın. Bir toz parçasından farksız, bir toz parçasından değersiz. Hayır dostum, bu benim bakış açım değil. Bu sözler onun gece söylediği sözler. Kendisi kendisine göre bok böceğinin yuvarladığı bir bok topuydu. Sizce buradaki bok böceğinden kimi kastediyordu? Acaba Tanrı'ya bir gönderme var mıydı sözlerinde? Yoksa sadece yuvarlanan bir bok olduğunu mu ima etmeye çalışıyordu? Hiçbir şeyden emin değilim, geceye dair çoğu şeyi hatırlamam genelde. Çoğu şey dediğim de konuşmalar, konular, isimler ve benzeri şeyler. Götümü nereye koyduğumu, ne zaman kaldırdığımı hatırlıyorum elbette...

Baldırı çıplak bir esmer daha yatağıma süslüyordu işte bu sabah. Karnına çektiği sol bacağı, açıkta kalmış sol yanağı, burnunun üstünü kapatmış dalgalı siyah saçları ve kokusu uçmayan hoş parfümüyle altına işemek üzere olan beni tuvalete uğurluyordu. Ah o kirpikler neydi öyle, kaşlarına temas edecekmişçesine uzunlardı!

Ayak parmaklarımla kendimi yukarı aşağı kaldırarak dalgalı biçimde tam suyun ortasına şaldir şuldur işerken

kirpiklerin altındaki gözkapasının ardındaki simsiyah gözleri düşünür olmuştum. Neden öyle üzgün, neden öyle değersiz bakıyorlardı? Güzellik göreceli bir kavram evet, lakin o gerçekten alımlı bir kadındı. Anladığım kadarıyla da onun bunun altından çıkan bir hatun olmayı değil, kafasına göre, keyfine bakan bir hatun olma yolunu seçmişti. En azından gece yaptığım analizde bu kanıya varmıştım.

Darbe yiyen, Kadıköy'ün barlarına vuruyor kendini yahu! Ve elbette onun da unutmadığı şeyler, canını yakan olaylar vardı. Konuşmaya başladığımız ilk bir saat boyunca da bunlardan bahsetmişti. Kafasındaki baba figürüyle kendi babasının arasındaki farkları ezberledim o bir saat boyunca. Sevmiyordu babasını, anlattıklarını anlatsam o adamdan nefret edersiniz. Annesiz bir küçük kız aslında Funda, o esmer dediğim, bomba niteliğinde bahsettiğim kadın, daha yirmi iki yaşında olan, birkaç arkadaşıyla Göztepe civarında oturan bir öğrenci. O anne acısıyla yaşayan küçük bir kız, annesi, babasının piçlikleri yüzünden gözlerinin önünde ölüme yürüyen bir kız...

Ne mi yapmış bu baba müsveddesi, bir kadını kanser edecek ne yapılabilirse yapmış işte! Anlatmayacağım daha fazla, sinirlerim bozuluyor, öyle bir adam olmaktan korkuyorum çünkü, hem de çok korkuyorum...

Baktığım hangi aynaydı, o an karşımda olan mı, yoksa dün gece anlatılan, hayatın gerçek yüzü isimli acı tablo muydu? Ben babasına karşı nötr bir insanım, severim kera-tayı aslında, çoğu zaman sinirlerimi bozsa da umursamam, ufak tefek şeyler çünkü. Annemi sevmesi, ona hâlâ güzel bakması bile babamı sevmem için müthiş bir sebep, evet babamı sırf zamanla kaybetmediği hislerinden, bozmadığı sadakatinden dolayı bile sevebilirim, o adama saygım var...

Her neyse, hayatın acı yüzünü şimdilik perdeleyelim bence, konuyu yeterince dağıttım zaten, ben artık o an önümdeki aynada görmüş olduğum insandan bahsetmek istiyorum...

Yirmi beşine girmiş, vücudunun üst kısmı bolca dövme, kısa saçlı, kirli sakallı bir adam görüyordum aynada. Gözleri en az Funda kadar feri sönmüş, umutsuz haldeydi.

Çünkü boş bakıyordu o gözler, nereye gideceğim, ne yapacağım diye soruyordu kendine, soruyordu fakat cevap bulamıyordu. Koca adam olmuştu ama hâlâ serseri gibi takılan bir tipti. Hayatta dikiş tutturamıyor, ne bok yediği hiç belli olmuyordu. Sinir oluyordu kendine, gıcık oluyordu, lavabonun kavradığı kenarlarını sıkarak atarlanıyordu gördüğü yüze. Kara gözleri açılıyordu her saniye daha fazla, kılcal damarları çatlayacak gibi oluyordu, sanki kendine kafa atmaya çalışıyordu.

Tuttuğu nefesi bıraktı aniden sonra. Ne bu sinir dedi, hayat senin için iyi gidiyor aslında, neden fark etmiyorsun ki. Okulunu okuyor, yararlı bir birey olmaya çalışıyorsun, kimseye de bir kötülüğün dokunmuyor. İyi kötü idare de ediyorsun, ailen hayatta ve yanında, her şeyin var, e tabii kaybettiklerin dışında, ama artık bunun bir önemi yok...

İç sorgusunun ardından yüzüne iki el avuç içi dolusu soğuk suyu çarptı hemen. Havlu kuruladığı yüzünden aşağı düştüğünde gülümsüyordu az önce bitik halde bakan adam.

Çünkü hayatının son zamanlarda gerçekten güzel ve olması gereken rayda gittiğini fark etmişti. Ayrıca kendisini kendi terapileriyle iyileştiren, başarılı bir adamdı o.

Elli yerimden bıçaklandım, hâlâ ayaktayım, yaşıyorum

dercesine gururla baktı aynaya son kez, ardından Funda'ya kahvaltı hazırlamaya gitti ağzında bir ıslıkla, o küçük kızı sevmiştii...

Bir de yazdıklarını değeriendirebileceği bir yayınevi bulsa tüm bu güzel gidişatın üzerine, işte o zaman on numara, sayısal, şans topu, yılbaşı ikramiyesi kendisine vurmuş olacaktı.

Bana her gün yılbaşı dediğine de bakmayın, o gece eski arkadaşlarıyla sabaha kadar eğlendi, kaybettiklerinden kalan boşluklara, artık olması gerektiği gibi, oralara gelmeyi hak eden yeni insanlar koymaya başladı...

*Beni Bulabileceğin Yerleri Biliyorsun,
Ne Zaman İstersen...*

Yiyiciler

Funda ile beraberdim bugün, uzun süredir bir kadınla film izlemek, içmek ve sevişmek dışında bir şeyler yaptım. Karşıya geçtik, çoktandır çıkmadığım İstiklal'e çıktık.

Uzun uzun yürüdük, Beşiktaş'ta çay molası verdik. Kız Kulesi'nin karşısında da yorgunluktan minderlere yayılmış halde sahlep içtik. O, ne arkadaşım, ne de sevgilim. Abisi gibi oldum bir anda, tanıştığımız günden beri de hep bir sınır içinde işliyor ilişkimiz. Tabii tanıştığımız günkü yatmamızı saymazsak...

Bilmiyorum dostlarım, bana parıldayan gözlerle bakan hoş bir kız, karşısında onun gibi onlarcasını elinden geçirmiş ben. Ama ben o kimselerden hiçbirisiyle böyle eğlenerek gezmemiştim, inanın. Ondandır hoşlanıyorsam da şu an emin değilim ki tecrübelerim bana bunun hoşlanmak değil sadece arkadaş ihtiyacımı karşılamak olduğunu söylüyor. Yine de zamanın ne göstereceğini bilemem elbette. Fakat bu konuşmalar ve görüşmeler sıklaştıkça Funda'nın bana kopmamak üzere bağlanacağını farkındayım. Ona abi-kardeş ilişkisi önermem için çok geç, bunu dile getirirsem 'yattık ama' deyip lafı ağzıma tıkar. Bu sebeple ya hareketlerimle belli edeceğim ya da ilişkiğimi keseceğim.

Şu an hareketsiz kalmayı düşünüyorum, net bir karar vermedim çünkü. Bu işi başarabilirim aslında, hayatımda olmasını istiyorum, zamanında yaptım, ilişkiyi sınırlarla çevreledim ve iki taraf da mutlu olabildi. Tabii yatmamızı her fırsatta bahane etme potansiyeline sahip bir kadını hayatımda ne kadar istiyorum emin değilim, belki de ben yanlış düşünüyorum, takmama olasılığı da var, hem, hem o daha küçük bir kız, bunu hep unutuyorum...

Buse'nin gelmesine tam bir hafta kaldı, mesajlarına geç cevap verdiğim ve nadir aradığım için kıskançlık damarları çatlamış durumda. Gelecek ama hoş geleceğini sanmıyorum, düzensiz düzenimi bozacak yine. Ben onu bir şekilde hallederim, problem değil, temiz çalışırım. Ayrıca Funda, Buse ile olan ilişkiye zarar vermeyecektir, o akıllı bir kız, şuna da kız mı kadın mı desem bilemedim zaten, her neyse o akıllı bir 'insan', bu da beni korkutuyor...

Tabii Buse'nin de ne kadar çakal olduğunu unutmamak lazım, ya ben neyi tartışıyorum. Bir tarafta mesajına cevap vermesem bir daha atmayacak kadar gururlu bir Funda var.

Kendi kendimi yoruyorum yine, ama o kızı kazanacağım, yaşadığı hayat bu olmamalı, ona gerçekten elimden geldiğince yardımcı olacağım. Belki ikisini tanıştıtırırım bile, böyle de manyak fantezileri olan bir adamım ben.

Birkaç gün önce uzun süredir ortalıkta görmediğim bir arkadaşımı aradım, canım sıkılmıştı, takılacak insan arıyordum, o gün de şansına Kadıköy Walking Dead setine dönmüş gibiydi. "Lan Bilal neredesin?" diye bağırdım telefonu açtığında azarlarcasına. "Kayıplardayım be abi!" dedi, "bir süre görünmemem lazım," diye de ekledi. Biri-lerinin kuyruğuna basmıştı belli ki, sordum ne olduğunu,

önce söylemedi, ısrar edince anlattı. Çok şanslı bir piçtir kendisi, sorun yaşadığı insanları tanıyordum, az çok hatırım vardır etrafta, kırmadılar, hallettik problemi. Geliş biletini almıştım, aradım haber verdim gelebilirsin diye. Geçtik mekâna, çok dolmuştu, önceki probleminden hiç konuşmadık, mevzu ev arkadaşları ve de onların arkadaşlarıydı, yani yiyciler!

Kadıköy'ün yiycileri kimlerdir bilir misiniz, oradan oraya zıplayan öğrenci tayfası. Ev mi var, gidelim abi. İçki mi var, sormaz bunlar acaba kimin, içebilir miyim diye, canım şişeyi açar, lıkır lıkır içer. Üstüne de gelir senin tuvaletine işer. Hele kızlar, çok yüz­süzler. Evine geldim bak hadi yine iyisin, eve kız attın, o yüzden her istediğimi yaparım, gerekirse mutfağına bile işerim, kafasındalar. Lan sen kimsin, çok mu lazımsın, siktir git lan!

İlk taşındığımda benim ev de biraz karışktı, kimin girip kimin çıktığı belli değildi. Tabii bir yere kadar kaldırabilirdim, ben düzen hastası bir adamım, sınırlarımı zorlarsan kapı dışarı ederim direkt. İşte benim sabrımı taşıyıp evimi ortam evliğinden feshetme sebebim yanlışım yoksa yaz aylarından bir günde gerçekleşmişti.

Sabaha kadar içmiştik, evde yedi sekiz kişi kadardık, Bilal de yanımdaydı. Zaten ne oluyorsa o ibnenin yüzünden oluyor, nerede pislik var çeker getirir, iyi çocuktur ama, severim keratayı.

Her neyse, bir ara sızmışım koltuğun kenarında, mutfaktan gelen seslerle açtım gözümü. Bir kız, bir erkek sesi yankılanıyordu kulağımda. Önce etrafıma baktım, kendi odamdaydım, kalkıp mutfağına doğru yürümeye başladım. Sevişecekseniz odaya gidin, mutfakta olmaz, diyecektim

sadece. Fakat mutfağa girdiğimde işler değişti, insanın saniyeler içinde sarhoşluktan çıkabildiğini anladım. Kız lavabonun üzerine çökmüş işiyor, çocuk da ayak parmak uçlarıyla kendini yukarı kaldırıp penisini mermerin üzerine koymuş halde kıza eşlik ediyordu. Tepki veremedim önce, böyle gerzekçe bir fanteziye ilk defa şahit oluyordum. Lan sen benim lavaboma, hem de mutfak lavaboma nasıl işersin!

Çok yanlış adamın evini seçmişlerdi. İkisini de tuttuğum gibi kapının önüne koydum, tabii onları getiren Bilal'i de postalamasam olmazdı. İltimas yok, yanlış yanlıştır.

Diğerlerine ellemedim, insanlığıma geldi kıyamadım, uyuyorlardı. Kararımı o sahneyi gördüğüm an vermiştim zaten; bugün son, bir daha bu evde kızlı erkekli parti yapmak yok...

O günün sonrasında eve temizlikçi tutup kerhaneyi bırakmış kadın gibi her köşesini kırk tas suyla temizlettin ve bugünkü düzen tertip içindeki ortamın temellerini attım. Bir ara ziyaretime gelerseniz evin bekar bir erkek için gayet muntazam olduğunu siz de görürsünüz.

Hayallerimizi Satmıştık Bir Nevi

Neden bu ‘hayal’ kelimesi sık geçiyordu ki satırlarımda? Neden bir türlü kurtulamıyordum? Sadece satırlarda değil, beynimin içinde pinpon topu gibi oradan oraya çarpan, en ufak bir dalgınlığımda gözlerime perde indiren hayal, veya hayaller, neydi bunlar, nasıl bir cürretle en azılı düşmanım olabilmişlerdi. Alacaklı gibi ne işleri vardı yakamda, yamacımda, ta içimde? Dertleri neydi, benim hayallerimin benimle ne problemi olabilirdi ki? Kendime konuşmuyorum bir tek, sana da konuşuyorum ey cahil! Aval aval sayfaya bakan, sen! Alınma üzerine satmadıysan, yarı yolda bırakmadıysan onları. Benim sözlerim benim hatamı yapanlara.

Hayal kurmak, hedef sahibi olmak ve bunlarla yaşamak tabii ki güzel şey, defalarca vurguladım bunu. Lakin onları tiyatro veya film izler gibi nereye kadar izleyeceksin! Sıkılmadın mı sadece izlemekten, neden kuruldun koltuğuna, onlara doğru neden yürümüyorsun, koşmuyorsun! İhane-ti kabul etmezler, onları baskılayamazsın, vazgeçemezsin, hayır yapamazsın!

Yapabileceklerin tükenmeden buna izin vermezler! Ya-

kanı bırakmayacaklar hiçbir zaman, bunadığında bile seninle olacaklar ve uyuşukluğundan, belki de korktuğundan kılını kıpırdatmadığın için hesap soracaklar senden. Neden bizleri kurdun da yarı yolda bıraktın diye kızacaklar sana. Bu da seni rahatsız edecek, tıpkı beni ettiği gibi...

Genç arkadaşım, yaşlı dostum, abim, ablam, teyzem... Konsantrasyonum öylesine bozuk ki, berbat yazıyorum belki, belki de ifade edemiyorum kendimi. Daha yeni yirmi beş oldum, sadece yazmakla ölen kardeşlerimin vasiyetlerini yerine getiremem! Vazgeçme yahu vazgeçme, pes etme ne olur, düşersen kalk, kalk ve dövüş. İçinde bir yerlerde büyük güçlere sahipsin, yapabilirsin. Sürün, çamura bulan korkma, ne gerekiyorsa yap. Yap ki yaşlandığında keşke deme, ne olur deme. Daha yeni yirmi beş oldum, Max Payne'i oynuyorum, garip yaşıyorum. Düşünme yahu, yap, yap, yap sadece...!

Ne kadar küçük sözlerim, yaşımı belli ediyorum, hayallerimi kurduğum yaştayım şu an! Korkuyu hissediyorum fakat araba çarpar diye dışarı çıkmamak da olmaz... Seni alıkoyan ne, beni alıkoyan ne! Güya müzik grubu kuracaktık, güya bir Rammstein olacaktık, ulan şu gitarı elime almalı o kadar oldu ki, en basitinden bir parça bile çalamam artık.

Hayalleri vazgeçmek öldürür, unutmak değil! Unutamazsın çünkü, unutmadığın için de satmadım dersin, sattın ulan işte sattın! Kıcını kaldırıp uğraşmadığın için sattın. Olmazsa olmaz be dostum, denemekte ne gibi bir zarar var? Üzgünüm, bu sefer küçük sözlerim, hitabım, kalitem tutmadı belki de. Ama sokturmayın kaliteme, ne benim ne de senin olmayı istediğin yerdeki kişilerden eksikğin var! Ünlem koydurma bana, yeter!

Üzgünüm, sizlere de bağırdım biraz, bunlar benim bana kırgınlıklarım. Yürürken film çekebilen, günden güne o sahneleri mükemmelleştiren, kendi filminin heyecanına kapılıp hızlanan, gülen, kızan, bitirdiğinde ne filmdi be diyen, yıllardır aynı filmleri izleyen fakat sadece izleyen bana sözlerim. Sen de aynıysan, sen de alın üzerine ey dost.

Filmlerin beyninden taşıyor sanki, artık onlara kulak verme vaktin gelmedi mi...?

Hâlâ bir umut olabilir, unutma...

Bakışlarının Kabataş-Taksim metrosunda ne işi var Angel? Görmelisin, tutunduğum demiri parçalayacağım neredeyse. Beni hem güçlü hem de aciz kılıyorsun. Bir kadın sana nasıl bu kadar benzeyebilir. Görmelisin Angel, aynı senin gibi bakıyor, alttan süzüyor ve utanmıyor, çekmiyor gözlerini kesinlikle. Lanet olsun Angel, arkadaşlarımın yanına sönük gideceğim yine, bütün keyfim kaçtı. Yazık, kalbim hızlandı, umurunda mı?

Alıkoyamıyorum kendimi, seni buldum ya birisinde, sapık diye bağırana kadar izlerim artık. Gerçi o hiç şikâyetçi değil durumdan, ben seni bu kadar mı özlemişim be Angel? İnkârın lüzumu yok, senden yazıyorum bak yine, daha hangi deliğe gireyim, nereye gömeyim başımı, evet Angel, seni anlatıyorum, seni arıyor ve her geçen gün içten içe sönen nefretimin yanında güçlenen bir özlemle bir yandan unutup bir yandan da hiç unutmamak üzere kazıyorum en derinime gözlerini.

Biliyor musun Angel, hâlâ bakışıyoruz liseliler gibi, kalbimde bir sızı var, gardım düşmüş haldeyim ama buna bir son vermeliyim, metro yavaşlıyor...

Gitmeliyim, onu ardımda bırakıp siktir olup gitmeliyim! Açılan kapıdan kırk yıllık mahkûmun edasıyla çık-

cağım, ne kadar garip, sırf gözleri ve bakışları sana benzediği için bir kadını sayfama taşıdım. Aslın gelmesin Angel, kendimden, kendime ihanetimden, seni affetme potansiyelimden korkuyorum. Sakın gelme Angel, ne yansıman, ne de sen, orospu bakışlarınız lütfen sizde kalsın...

Gözlerin Ağlamaya İhtiyacı Vardır

Bilirsiniz bir hikâye dolaşır sosyal paylaşım sitelerinde. Babasına saatte ne kadar kazandığını soran bir çocuk, önce kızan, sonra da yumuşayan bir baba vardır. Yirmi lirayı tamamlayıp babasıyla akşam yemeğini beraber yemektedir ufaklığın derdi. Eminim anımsamışsınızdır, bir yerlerde çıkmıştır karşınıza. Hikayeyi belki on kez okumuşumdur, karşıma çıktı, yine okudum. Bu sayfalara başka şeyler yazmak için gelmiştim oysa ki, oysa ki içimdeki sıkıntıyı atmaktı amacım. Ne olduysa, ne bittiyse, hikâyeyi tekrar okuduğum an oldu işte. Önce sulandı gözlerim, ardından sağ göz kapağımdan taşan bir damla süzüldü yanağımdan. Aman Tanrım, ben kaç zamandır ağlamıyordum? İlk defa ağlıyormuşum gibi, bu ıslaklık da ne der gibi ne işi vardı elimin yanağımda, parmağıminsä damlanın ulaştığı son noktada? Hissetmişim, bu ne müthiş bir duyguydu böyle, ağlayabildiğim için göbek atacaktım resmen. Anlatamayacağım, tarif edemeyeceğim kadar da iyiydim üstelik. Sabah beri süren bulanıklığı da geçmişti gözlerimin. Şaşırmıştım bilgisayarın ekranına baktığımda, en HD televizyon halt yemişti gözlerimin yanında, o ne parlaklıktı öyle, yıkamış-

tım gözlerimi sanki, sanki yıkayıp temizlemiştim ruhumu. Öylesine rahat, öylesine güzeldim ki, bir şişe viski içsem, eminim o hazzı veremezdi. Zira hatırlarsınız, önceki bölümlerde de gözlerimin dolduğu anlar olmuştu fakat nedense hiç böyle hissetmemiştim...

Ne diyebilirim ki, babam sağ olsun...!

Bölümleri bölmeye gerek yok, asıl söylemem gereken şeyden de bahsedeyim hazır bu kadar yazmışken. Karşılıklı oturup, iki ‘medeni insan’ gibi konuşup anlaşılarak Buse ile olan ilişkimizi bitirme kararı aldık geçenlerde, geçenlerde dediğim de iki gün önce, bugün ayın yirmi üçü olduğuna göre, ayın yirmi birinde falan işte. Tavır ve hareketlerimle bir süredir önceden verdiğim hükmü, yani ayrılma protokolünü uygularken, ondan da zorla tutturmaya çalıştığı ip-leri kopartmamasını, balayı havasında davranmaya devam etmesini bekleyemezdim elbette. Herkes her şeyin farkındaydı, bu sebeple ki buluşmaya karar verdiğimiz an ilişkimizin bitmek üzere olduğunu ikimiz de biliyorduk zaten. Tabii bu durum bizim için çok sıradan ve esnek zaman periyotlarıyla sınırlandırılmış bir döngü içinde mutlaka olması ve yaşanması gereken bir olay gibiydi...

Bunca zamandır her ayrılışımızda geri döndüğümüz arkadaşlık seviyesi, bu sefer yerini iki yabancıya bırakmıştı. O yine arkadaş kalmak istemişti fakat ben kararımı çok önceden vermiş, bu işi kökünden bitirmeye gitmiştim oraya. Ah yine odaklanamıyorum bir türlü, her neyse. Diretti biraz, neden kopuyoruz tamamen diye. Beni kaybetmek istemiyordu, biz kaybolmuştuk oysa ki, yürümememiz gereken bir yolda iki ayrı şeritte yürüyorduk. Yaşadığımız bu

saçmasapanlık, her ne kadar dağınık yaşayan bireyler olsak da, en azından benim açımdan hiç mi hiç etik değildi üstelik. Dediğim gibi, artık iki yabancı olmalıydık, İstanbul'a geldiği ve görüştüğümüz ilk gün ilişkimiz benim kararlı ve kendimden emin tavrımla bu şekilde bitmiş olmuştı.

Ne kaybettim, ne kazandım bilmiyorum. Verdiğim karar doğru mu hiçbir fikrim yok. İçimdeki sesi dinlemiştim sadece, yap demişti, yapmıştım, işte bu kadar sade ve basit.

Şimdi vakit unuttuğum yalnızlığın ne demek olduğunu hatırlama ve dinginleşme vakti benim için. Sokaklardan, gece hayatından biraz olsun geri durup kendimi dinleme ve süreci tamamlayıp, terapimin son safhasını da başarıyla bitirme zamanı. Açmayacağım çoğu telefonu, belki de süreç boyunca aseksüel olacağım, bunu da yine anlık, yani o telefon çaldığında veya önüme başka bir fırsat geldiğinde içimdeki sese kulak vererek yapacağım. Dışarıdan herhangi bir müdahale olmazsa, çok değil en fazla bir ay içinde tekrar görüşeceğiz, neler yaptığımı anlatacağım ve karşınızda tamamen kendini bulmuş bir adam olarak duracağım. Düşündüğüm, tecrübe ettiğim ve bulduğum doğruları uygulamak için köşeme çekiliyorum, kendinize iyi bakın, tekrar görüşeceğiz.

Bu suskunluk benim için bir ay, sizler için ise sadece bir sayfa sürecektir, üzülme...

*Lütfen Sağdan Sola Doğru Çeviriniz,
Mümkünse Yıpratmadan..*

Orucu Erken Bozmak, O Burada, Yanımda... Ding-Dong!

Hiç beklemediğim bir an, çok manidar bir günde yirmi küsur gündür biriktirdiğim huzur, sakinlik ve yalnızlık yumruklanmış kapım ve o kapının ziline ısrarla çalma-yla bozuldu bugün. Koltukta uyukladığım için başlarda duymamıştım sesi, bulanık görüntü ve uğuldayan gürültü netleşmişti yavaş yavaş. Bu benim kapımdı, herüz bilmediğim biri tarafından delice yumruklanıyor ve zili de kızgınca öttürülüyordu. Kim olsa, kim uykusundan bu şekilde uyansa benim gibi telaşlanırdı. O an önemli bir şey olduğunu, hatta apartmanda yangın çıktığını bile düşündüm. Nabzım hızlanmıştı, kendime geldiğim an fırladım altımdaki Amerikan bayraklı boxer'ımla koltuktan. Koşarken serçe parmağımı da filmlerimi koyduğum ayak-kabı kutusuna çarpmayı ihmal etmedim tabii, neyse ki fazla acımadı, üç beş diskin ağırlığından ne olurdu ki zaten. Belki birkaç tomar dolar olsa acıtır, bilemem...

Kapıya vardığımda yapmam gereken şeyin önce "Kim o?" demek ve ardından deliğe bakmak olduğunu biliyordum fakat uyku sersemi açılmamış algımla içimdeki te-

dirgin sinirin adı 'noluyo amına koyim' den başka bir şey değildi ve elim artık kapı kulbundaydı. Hızla aşağı kıvrırıp çektim ama nafile, kilidi açmayı unutmuştum. Hızla kilitleri açtım ve bu sefer kendimden emin bir şekilde kulbu indirerek kapıyı açtım, gövdem çelik konstrüksiyonun ardındaydı, başımsa yan taraftan dışarı uzanıyordu. Klasik kapıyı açan donlu adam pozunu veriyordum anlayacağınız. Biraz önce demiştim ya nabzım hızlanmıştı diye, aynı durumu yaşadığınızı farz ederek kalbinizin halini düşünün ve şimdi, o lanet kapıyı açtığım andan sonrasındaysa o kalp çarpıntısını ikiye, hatta beşe katlayın çünkü karşımdaki kişi bir süredir öldürmeyen kalp krizleri yaşıyordu bana, biliyorsunuz...

Kilitlendim, çapaklı gözlerim gördüğü şeye inanamıyordu bir türlü. Kulaklarımda ince bir çınlamayla Cem Karaca'dan Tamirci Çırağı çalıyordu sanki, arabanın kapısını açtım, açtım girsin içeri...!

Ben de onu içeri davet edecek, kapıyı bir santim oynatacak bile mecal yoktu, insan şekli alınmış buz parçası gibi kaskatı halde ayakta duran bir katatonîği andırıyordum. Görüyor, duyuyor ve koklayabiliyordum sadece. Yaklaşık beş saniye süren bir bakışma yaşandı aramızda, bu beş saniye sonrasında ben aynıydım; lakin o artık içeri girmiş ve çoktan boynuma atlamıştı...

Ah bu koku, ah bu çocuksu ses.. Onu geçmiştim de, kendime yaptığım nasıl bir şerefsizlik, nasıl bir yüzsüzlüktü böyle, onu bu evden kovmamış mıydım, onu kendime yasaklamamış mıydım! Bu ne hadsizlikti, neden onu hâlâ itmiyordum! Ağlıyordu.. deli gibi ağlıyordu. Kıyamazdım ki ben, o hıçkırırken nasıl iterdim onu, benim vicdanım

buna izin vermez ki. Vicdanımı sikeyim, seviyorum hâlâ deyip de suçladığım vicdanımın ta amına koyayım. Suçsuz suçlamak benim gibi güçsüz ve acizlerin işidir işte. Ben bir aptalım, çünkü kendi yatağımda en yakın arkadaşımınla bastığım kızı hâlâ seviyorum...

Kollarımın onu sarmasına engel olamadım, kokusunu ta içime çekerken nasıl engel olabilirdim ki zaten. Konuşma yeteneğim geri gelmişti, saçlarını okşayarak sakinleşmesini söylüyordum. Burnunu çekti hafifçe, şöyle yarım adım uzaklaştı benden ve ağlamaktan şişmiş gözleriyle halime baktı. Gözyaşları için ölebileceğim kadın, ağlamasını yarıda kesip güldü, küçük, masum bir gülüştü ve seviyecek, tapılacak yanı da buydu işte. Evet, komik bir haldeydim, kızmadım gülmesine, asıl sorun şuydu, ne olmuştu da çok şekerli kahpe olarak adlandırıp hâlâ sevdiğim eski sevgilim ağlayarak kapıma dayanmıştı?

Onu oturttuk üstüme bir şeyler almaya gittim, -asıl mevzuya çıplak halde gelemezdim. Sizce ne kadar ciddi görünüyordum o an, çok az.. Odamda giyinirken umurumda olan ne o idi, ne de buraya geliş sebebi. Evet o buradaydı, ben ise günlerdir yalnız, kendini dinleyen ve de arama ve mesajlara cevap vermeyen bir haldeydim. Ela ile yolları ayırmıştım, onu önemsemediğimi düşünen Funda ise destansı mesajlarla beni hayatından çıkartmıştı. Diğer arkadaş ve hatunlarla da iletişimim tam anlamıyla sıfıra inmişti.

Ben eksiksiz bir şekilde tutuyordum sizin huzurunuzda kendime verdiğim sözü, bir ay dolmadan da dönmeyecektim, ulan bugün 14 Şubat, nasıl bir oyunun içindeysem artık, lanet olsun...

Beni onunla test etme diye rica etmiştim oysa ki..

Derinliğini benim bile bilmediğim derinlerimden bir hatıra çıkageldi aniden. Camı tıklatan yağmurun eşliğinde kanepemde uyuyan Angel ve onu izleyen benim hatırası, anısı. Ellerimin altındasın Angel, sana dokunmamak, sana dokunmak veya seni boğmak tamamen benim tasarrufumda. Seni zehirlesem mi yoksa, hadi seni zehirledim diyelim, içimde kalan sen için bir çözüm var mı? Kendimi de mi zehirlemeliyim, ikimizi birden mi götürmeliyim bu dünyadan? Hayır Angel, sen orada da kırıştıracak birilerini bulursun, lanet orospu. Yaşamalısın Angel, bu dünyanın orospulara ihtiyacı var. İkimiz de yaşamalıyız, ben hayallerimi gerçekleştireceğim, sen ise kendini bir gerizekâlıya kakalamazsan başarılarımın ardında ezileceksin ücra bir kerhane köşesinde. Lanet orospu, hayır, seni kovmayacağım, eskisi gibi güvenle uyuyacaksın orada. Tek eksik alnına kondurduğum iyi geceler öpücüğü olacak. Yine daha kalın bir örtüyle örteceğim üstünü üşüme diye. Bu senin son gecen olacak Angel, sana yine kahvaltı hazırlayacağım ama bu senin son kahvaltın olacak Angel. Gideceksin Angel, gitmelisin, utanıyorum senden, utanıyorum benden. Sen bu sayfalara layık değilsin, bu sayfalara layık olan benim kendimi bile hayret ettiren adam gibi sevgim. Bu senin için son gözyaşlarım Angel, sakın uyanma olur mu, götün

kalksın istemem, o götü yerden yere vuracaklar daha, lanet orospu, orospu! Yine unuttun lenslerini çıkarmayı, neyse zarar yok, yanlış hatırlamıyorsam aylık kullanılıyorlardı. Ama yine de çıkarsan iyi olurdu, siktir et, uyu sen.

Ben sigaramla sevişirim bu gece, televizyonda belgesel izlerim, merak etme, sesini açmam, uyandırmam seni, sen uyu Angel, sen uyu lanet orospu.

Huyumu bildiğin için geldin değil mi, vicdanımı bildiğin için, zayıf noktalarımı ezberlediğin için. Yola çıktığında bile biliyordun o kanepede uyuyabileceğini. O göt arkadaşım sana siktiri çekmiş olmasına rağmen bana sığabileceğini. Kalbini yerin yedi kat altına gömdürdüğün adamın seni dışarıda bırakmayacağını, en yakın arkadaşıyla kendi yatağında aldattığın ve o aldattığın insanın sana yol vermesine rağmen kollarımda ağlayabileceğini biliyordun değil mi! Sen benim insanlığımı, adamlığımı, merhametimi hep bildin zaten, bu yüzden gitmiştin, bu yüzden geri geldin. Beni çok iyi tanıyorsun Angel, öyle bir tanıyor-sun ki seni affetmeyeceğimi de biliyorsun. Hatta içimden söylediğim tüm şeyler kafanda dönüyor, farkındasın, son gecenin keyfini çıkarıyorsun. Seni lanet orospu, giderken benden para isteyeceğini de biliyorum. Telefonunun altına benim nacizane görüşümle biçtiğim ücretini sıkıştırdım. Mümkünse para konusu açma, sabah çayımı tazele, sonra da git dönmek üzere. Sen bir Tanrı misafirisin, derdini dinledim, karnını doyurdum, yatacak yer ve seni idare edecek para verdim. Ne olur çayımı tazele ve git sonra, mümkünse suratsız ol, mendebur ol. Sakın benden şans isteme, her insan hata yapar lakin en yakın arkadaşla ihanet affedilemez. Daha hafif bir suçla gelsen belki olurdu. Gö-

bek deliğimde biriken iplik kadar değerin yok artık, çayımı tazele ve defol lanet orospu. Benim bir hayatım var, yaşamam ve yapmam gereken birçok şey var. Yine de teşekkür ederim Angel, kadınlara güvenmemem gerektiğini çok güzel öğrettiğin ve beni güçlendirdiğin için. Lütfen yarın çok konuşma, ben kahvaltıyı hazırlarım, seslerden uyanmazsan nazikçe uyandırırım. Sabah yine de şansını deneyeceksin biliyorum, boşa uğraşacağını biliyorsun. Yüzsüz orospu, korkma esip güremeyeceğim, bana ihanet ettin ve çıkıp gideceksin hayatımdan. Nahif olacağım ve kahvaltını bitirince gitmeni isteyeceğim. İstersen duş alabilirsin ama ne olur bana çıplak vücudunla cilve yapma, daha fazla nefret ettirme kendinden, sanki daha fazla nefret edebilirmişim gibi konuşuyorum işte, ama yapma dediysem yapma, o cilveler önceden güzeldi. Ayrıca seninle tekrar yatmam seni affettim anlamına gelmez, eğer teşekkür mahiyetindeyse vücut pazarlaman üstü kalsın, üstündekiler üstünde kalsın.

Orucu erken bozdum sayende ama olsun, yeterince düşünme fırsatım oldu. Kalibrasyonumu gayet güzel yaptım, bu kapıdan çıkıp gittiğinde arkadaşlarıma koşacağım özlemle, son atımı da oynayıp asıl yaşamam gerektiği gibi yaşayacağım hayatımı. Mezun oluyorum Angel, bir yandan çalışacak, bir yandan da yazacağım, ben hayata karışacağım artık. Üzülme lütfen, ara sıra ziyaret eder, paranı fazlasıyla veririm, kim bilir belki sevişiriz bazen, parasıyla değil mi? Ama hayır olmaz, senden her ne kadar nefret etsem de bunu yapamam, seni satın alamam, seni göremem, sesini duyamam, boğul ulan kendi pisliğinde lanet orospu. Gideceğin yer belli, orası da Kadıköy'ün eskort servisi.

Sabah git Angel, sadece git, rüzgârını al git, kokunu al git,
saç tellerini topla git, yastığa akan kalemmini de sil, öyle git,
siktir git. Çok küfür ettim Angel, sansürlerler mi sence?

*Buse'nin Hayatında Biri Varmış,
Bu Ne Hız Böyle..*

Buse, Senin Zevkini Sikeyim.

Hey, dur orada sakinleş, bu dünyada hepimize yer var. Korkma, ben senin aklına gelen hiçbir şeyde hiç de iyi değilim. Senin mükemmel olduğun hiçbir konuda eline su dökmem. Ben orta oyuncusu değilim, atlamam oradan oraya, boş yorgunlukla uğraşmam. Bundan dolayı da hep seni alkışlayacaklar, hep senden bahsedecekler, hep seni sevecekler.

Ben kötü bir oyuncuyum bu hayatta. Senin gibi gerçekten boşveremem her şeyi, sadece öyle görünürüm, görünmeye çalışırım. Dedim ya, kötü bir oyuncuyum ben. Sen dışı dolu bir insansın, ben ise içi, bu yüzden benden çok daha iyi bir oyuncusun. Talep edilen, sevilen, anlaşılan kişi her zaman sensin, rahat ol. Tahtını sallayamam, sen gibi olabilirim aslında ama buna benim hiçbir noktamdan vize çıkmaz merak etme. İnsan kendine olmadığı bir şey gibi görünme ihanetinde bulunmamalı, bulunanlar var, benim karakterim sağlam. İkimizin türü de iç içe yaşıyor ve görünmeyen bir savaş içerisindeler. İkimiz de birbirimize göre marjinaliz, daha doğrusu sen bana göre bir sıradan, ben ise sana göre bomboş, amaçsız bir varlığım. Sen aşağılayıcı, ben sen ve senin gibileri bile 'sıradan' kategorisine koyacak kadar yükselticiyim. Bak dostum, bunca farkın yanı sıra bir farkımız daha var, ben senin akıl kapasitenin

yetemeyeceği konularda iyiyim, bu yüzden aklına gelecek konuların tamamında sen iyisin diyorum ya zaten, şimdi çatışmalarımızın, yarışlarımızın neden gereksiz olduğunu anladın mı? Bu arada bizlere daha bizi yansıtıcı bir şekilde hitap etmek istersen veya isterseniz, sizler gibi ego deryasında yüzmeyenler bizlere sanatçı diyorlar, bilgine, bilgimize, kendine iyi bak dostum...

Masumiyetinden ve İnsanlığından Kaybettin..

Alenen ihanet, kendine, karakterine ihanet...!

Öyle değişik olacak ki, İstiklal'in ortasında aniden çıplak kalmışcasına kötü hissedeceksin kendini. Eli degecek bir yerlerine, el ele tutuşmaya benzemez, şehvetle saldıracak sana. Kalbin hızlanmaya başlayacak gitgide; utançtan, heyecandan veya mutluluktan ötürü olmayacak lakin. Bir yabancı üstünü çıkartırken hangi duyguya kapılırsan, o duyguya kapılacaksın işte. Boynunu öperek seni yatağa ittiğinde gözlerini kapatacaksın belki de, o an utanacaksın biraz, flaşlar patlayacak beyninde, benimle sevişmelerin gelecek aklına, bana ihanet ediyormuş gibi hissedeceksin kendini. Kokumu arayacak burnun, seni öpüşümü arayacak dudakların, sana dokunuşumu arayacak tenin ama bulamayacaklar.

Bir damla gözyaşı akıtacaksın belki yastığına doğru. Üzerine abanan herif narin bacaklarından iç çamaşırını topuklarına sürüklerken bunu fark etmeyecek. Hazır mısın diye sormayacak, duygularına inmeyecek, yüzeysel sevişmeye devam edecek ve aniden, birden onun olmuş olacaksın, onun derken, anladın işte..

Yavaş yavaş geçecek korkun, güveneceksin ona, güvenmek zorundasın. Hem artık ne yapabilirsin ki, keyfine bakmaya çalışacaksın. Deneyeceksin, zorlayacaksın kendini, yeterli zevki almadığında daha sert, daha parçalarcasına yapışacaksın dudaklarına. Senin mevzun beni unutmak, senin mevzun beni unutmak, bende bulduğunu onda bulmaya çalışacaksın, salaksın ki bunu yapabileceğini sanacaksın. Belki benimle sevişmelerinden daha iyi sevişmeler yaşayacaksın onunla, ama beni bulamayacaksın, ben de tekim, sen de..

Temennim sana bir öküz gibi davranmaması, alışık değilsin, benden başkasıyla birlikte olmadığın için incinebilirsin. Ah be kadın, bu kadar acele, duygularını ecele götürmez umarım. Bunca yıl sana herkesten yakındım. Hatırlasana, çok değil birkaç ay önce tek güvenebileceğin insan bendim. Açıkçası sen bana değil de ben sana güvenmekle hata yapmışım. Sinirimin sebebi ne biliyor musun Buse, onunla konuşurken benimle de görüşmen. Sen beni buna nasıl alet edersin, hangi hakla? O bunu biliyor mu, söyledin mi?

Senden ayrılan benim, bunu isteyen benim, evet. Lakin görüyorum ki senin kafanda bu planlar daha öncelerinden dönüyormuş zaten. Sinirimin sebebi ne biliyor musun Buse, yukarıda yazdıklarımın yarısını bile hissetmeyecek ve deli gibi sevişeceksin onunla. Biraz acıtıyor bu beni, nasıl diyorum, hiç mi izim yok diye hayıflanıyorum.

Koydu be Buse, arkamdan iş çevirmen, bu kadar çabuk yol alman biraz koydu. Hatırlasana kimsen yokken yaptığımız konuşmaları. Onların hepsini çöpe attın, tüm emeklerim boşa gitti..

Bilmem, belki de gerçekten seviyorsun, âşıksınız belki

de birbirinize. Bu beni inan ki mutlu eder, lakin dedim ya canımı sıkan şey ben varken böyle şeylerin olması.

Ben varken onunla yatmadığını biliyorum, o kadar kolay bir kadın olmadığını da biliyorum, merak etme. Ama emin de olamam, aklımda kalan tek şey son sevişmemizdeki garipliğin, bir boklar döndüğünü hissetmiştim..

Eğer, küçük bir ihtimal de olsa her şey bir anda geliştirse, bana yapılan herhangi bir yanlış yoksa gerçekten, yazdığım her şey için özür dilerim, hem de çok özür dilerim. Ben alışığım aldatılmaya, deyim yerindeyse folloş oldum, zaten biliyorsun. Ve biliyorsun ki o kadar insanla yatıp kalkan benim aslında sana tek bir kelime bile söylemeye hakkı olmadığını. Ama dedim ya, koydu be Buse, onu bu kadar çabuk sevebilme ihtimalin koydu sadece, ailenle tanıştırmak istediğin adamın birkaç ay önce ben olup şimdi değişmesi koydu, kendimi değersiz hissettirmen koydu, işin aslı bu. Tamamen gitmene alışık değilim, tamâmen gitmen, işte o çok koydu.

Hâlâ anlamadın mı kadın, yatıp kalkman sikimin ucunda değil, sen ben değilsin, sevmeden yatmazsın kimseyle, sevmen önemli kadın, sevmen önemli, onu sevmen önemli...

Bu satırları okuduğunda beni ara Buse, telefonu beklemediğin kadar iyi açacağım. Ne konuşacağımızı bilmiyorum lakin aramak istersen ara, çünkü bu satırları okuyorsan başarmışım demektir, bunu konuşuruz.

Not: Sıçarken ararsan açmam ama geri dönerim.

Bunca zaman neredeydin derler bir başkasına, onca zaman hayatlarında sen olmamışsın gibi.

Kadınlar oğlum, kadınlar...

Oğluma Mektuplar/1

Seni anlıyor ve destekliyor olacağım oğlum.

Bu da senin gençliğini benimkinden daha iyi bir hale getirecek.

Umarım benim yaşlarımdayken seninle takılacak enerjim olur.

Oğluma Mektuplar/2

Sen doğduğunda babalığın hakkını verebilecek kadar olgunlaşmış olmak istiyorum.

Henüz ben de büyüyorum oğlum, ben de...

Oğluma Mektuplar/3

*Bana ilk aşkını anlatacaksın oğlum.
Beraber gülüp, beraber ağlayacağız.
Bunu yaşamak ne büyük keyif olmalı..*

Oğluma Mektuplar/4

*Tek başına ayakta kalmayı bilmelisin oğlum
Çünkü hep teksindir aslında bu hayatta*

Oğluma Mektuplar/5

Babama Mektup

Sana kırgınım be baba. Hiç oturup dertleştüğimizi hatırlıyor musun, ya da hayat hakkında birkaç ipucu verdiğini? Hep dikkatli ol dedin de neye karşı dikkatli olmam gerektiğini söyledin mi? Sana kırgınım baba, neye nasıl karşılık vereceğimi öğretmediğin için. O yaşı geldin, hiçbir şey öğrenmedin mi? Sen genç olmadın mı baba, dedem yoktu yanında, biliyorum. Sen de oğlunu yalnız bırakmak zorunda mıydın? Baba, sana çok kırgınım, gözlerimi yaşıttığın için, bunu hak etmedim baba, hiç hak etmedim.

Lan ben seni sevdim be, söylemedim ama sevdim, sen de söylememek zorunda mıydın? Bir kere söyleyemedin mi, oğlum otoritemi sarstığın için değil de şu ve şu yüzden yapma diyorsam yapma diyemedin mi? Neden bencil gösterdin kendini, neden kötü bir baba oldun ya sen, ben sana ne yaptım ki? Sana çok kırgınım, şu an beni on yaş küçülttüğün için.

Babalık parayla olur mu, sen parayla yaşamayı öğrettin, sevgiyle yaşamayı öğretsen daha iyi olmaz mıydı? Ben bu vicdanı kimden aldım baba, senden aldığıma inandıramaz kimse beni, ne kadar gem vurmuş olsan da yıllarca, yara-

tılışım böyleymiş. Sana çok kırgınım ben, hiç dinlemedin beni, hep senin zamanının kafasıyla düşündün.

Ne gördün ki ne olası diyeceğim ama sevgiye aç insanlar daha çok severler insanları diye biliyorum ben. Dedemin suçlarını benden çıkartman mı lazımdı illa?

Baba sen hiç kendi kendine konuşmadın mı, ben oğluma babamın bana davrandığı gibi davranmayacağım diye. Tabak kırdım diye dövmüştün beni, ulan insan oğlunu, canından bir parçayı bu yüzden döver mi? Ben seni hep affettim ama unutmadım baba, yaptıklarını unutmadım, unutmayacağım. O tabak nasıl eski halini alamıyorsa, ben de alamıyorum baba. Benim hep ailem vardı, salamlar sucuklar içinde bir çocukluk geçirdim. Huzursuz yediğim kebab olsa neye yarar baba! Senin huzurlu yanını kim çalmıştı!

Hataların yüzünden, kafamdaki tahtaların eksikliğinin büyük sebebi sensin. Neden bana cesaretli olmayı öğretmedin? İçimdeki deli cesareti keşfetmem on sekiz yılımı aldı. Dayak yemekten korktum, kaçtım bazen, dövdüler, ezdiler, kimsem yoktu. Kendimle gurur duyuyorum baba, ben kimseyi ezmedim, savunmasız olan kimseye sesimi bile yükseltmedim. Ben sen değilim baba, olmadım, olmayacağım. Kendimi bulduğumda haklının ve savunmasızın yanında oldum, bazen etten ve kemikten oluştuğumu unuttum ve ağır yaralar aldım. Bana neden incinebileceğimi öğretmedin baba? Ben yumruk atmayı, yumruk yediğimde öğrenmek zorunda mıyım? Biliyorum baba, bu dünya özellikle benim gibiler için çok tehlikeli, ruhu kırılıyor insanın en önce, kolu kırılrsa ne olur.

Yazdım ihanet oldu baba, yazdım ihanet oldu. Seni se-verek yazdım olmadı baba, tutamadım içimde. Hakkını

yemek istemem, iyi yönlerin, iyiliklerin, yardımseverliğin, onlar hep aklımda, merak etme. Keşke o gün, evden dönmek üzere ayrıldığım o gün konuştuğumuzda, buraya yazdıklarımı ve daha fazlasını yüzüne karşı söylediğimde haklısın oğlum deseydin, küçük bir özür dileseydin, ulan gözlerin dolsaydı bari biraz, üzgün olduğunu anlardım. İnsan oğluna siktir git der mi be baba. Gittim, ne oldu, sen bir taraf, ben bir taraf.

Başarılarım için hiçbir şey yapmadın, bir gram destek olmadın. Hatırla, gençler vücut geliştirme yarışmasındaki üçüncülüğümü, daha on sekizi doldurmamıştım. Ne kadar da sevinmiştin, hangi hakla be?

Sana sarılmak ve ağlamak istediğim günler oldu baba, anlamayacağını bildiğim için yapamadım. Ben hep arkadaşlarıma tutundum baba, senin yerine onlara bindirdim yükümü, onlar gitti baba, öldü lan hepsi, öldü. Senin hiç kardeşim dediğin insanlar olmadı mı baba, teselli bile etmedin beni hiç. Senin için erkek evladın değeri ne kadar çok kızla birlikte olursa o kadar artıyordu. Baba, bu neyin yarışıydı, bilmediğim başka bir çocuğun mu var acaba? Yoksa komşunun oğlunu mu örnek göstereceksin?

Her neyse baba, bunları ben yazmadım, hepsi montaj. Ama sana son bir sözüm var, ben senin gibi olmayacağım...

Kadıköy-Eminönü iskelesi yakınlarında siyah beyaz bir fotoğrafım. Hüzünlü duruyorum biraz. Biraz çaresiz, biraz dua eder gibi. Dolu görünüyor gözlerim, ağladım ağlayacağım sanki. İsyan bayrağını çekmiş ifadem, haykırmama ramak kaldığını gösteren bakışlarım da var. Oysa ki dirseklerimi dayadığım siyah demir korkuluktan küçük simit parçalarıyla martıları beslerken, çok hafif yağan yağmurun üzerime çislemesine izin veriyorum. Kendini sahile vurmuş her adam mutsuz olmak zorunda değil ki hem, öyle durduğuma bakmayın, ben gayet iyiyim, gayet renkliyim.

Onun nereye gittiğini bilmiyorum, verdiğim yüz lirayla birlikte -ki cüzdanımdaki son paraydı, yok olalı iki haftadan uzun süre oldu. Haberim yok, başının çaresine bakar elbet, umurumda bile değil. Ayrıca dünyada o kadar dert varken, gönül işlerimden dolayı bu kadar laf üretmenin anlamsız olduğunu düşünmeye başladım. Neyse ki bu saçma sapan işler sırasında kendimi belirli bir düzene soktum. Belki sevinirsiniz, 13 Şubat'tan beri alkol almadım. Günün her saati ayık olmak garip bir duyguymuş, başta zorluyor, tökezletiyor ama alışıyorsun. Yiyeceği içeceği alkol ve uyuşturucu olanlar var, onları hayal bile edemiyorum, yaşadıkları şey hayat mı? Onlar için üzgün değilim lakin yanlış yapıyorlar.

Saçlarım ve sakallarım iyice uzadı, kendime siyah kemik gözlük alıp lenslerimi çıkarttım. Siyah, düğmeli şık bir paltom da var artık, deri ceketini attım dolabın derinlerine. Değiştim, olgunlaştım, dövme­lerimin görünmesi önemli değil artık, ince giyinip üşütmek nasıl bir aptallıkmış. Şekli­m bozulur diye önümü de kapatmazdım çoğu zaman, ne salakmışım. Omuz atana, kolu çarpana çatar­dım, ne gereksizmiş. Her şeyi kafaya takmak, stres yapıp sinirli olmak anı anına yaşamamız gereken hayatı meğ­erse zehirlermiş.

Her ne yaptıysam kendime çok memnunum, hayaller âlemin­den çıkıp gerçek hayatımı düzene sokabildim, bunu başardım, nasıl yaptım bilmiyorum ama yaptım. Büyük ihtimalle, her şeyi siktir edip kendimi dinledim. Tabii hâlâ çözemediğim bir Melek mevzu­su var, biraz daha kurcaladım da bir kısmının gerçek olabileceği kanısına vardım, o kadar şeyi rüyasında göremez insan, her neyse, emin de­ğilim.

İhanetten önceki dünya bakışımın da üzerindeyim. Aşkın toz pembeliğinden daha iyiyim, daha güzel bakıyo­rum, dünyaya âşık gibiyim, yaşamaya âşık gibi. Böyle laflar ettiğimde hayatın pislikleri geliyor aklıma ama uzaklaştı­rıyorum artık, artık bazı şeyleri düşünmemem gerektiğini düşündüğüm­den salla gitsin diyorum. Canım sıkılmadan geçiştiriyorum.

Benim kıymetli arkadaşlarım varmış da haberim yok­muş. Duygulandım geçen gün, beni can kulağıyla dinle­yen arkadaşlarımı görünce. Verdikleri içten karşılıklara, yapmaya hazır oldukları fedakârlıklara baktıkça, bugüne kadar neredeydim diye sordum kendime. Kalanlar da bir

aile kurmuş kendilerine, onlar da kenetlenmiş birbirlerine, beni de aralarında görmek istediklerini açıkça belirttiler.

İşte bu yüzden bugün buraya geldim, gece de dahil tüm gün eğlenmeye karar verdik, bir iki saat sonra buluşacağız, bu arada saat dört. Aramızda içen de var içmeyen de, tabii kimse kimseye karışmıyor, rahatsız olmuyor, ben bara girmem diyen insan da yok aramızda. Hatırlarım da bir kız arkadaş bana, “Ben bara girebileceğin bir kız değilim” demişti. Saygı duymam, ben bara gitmem dersin duyarım ama öyle dersin duymam. Sen barlarda ne dönüyor sanıyorsun ki, nasıl bir hakaret bu, neyse, kezbanım ben diyor işte.

Kız arkadaş için acelem yok, hatta hiç isteğim yok desem yeridir. Önüme gelenle yatma olayını da bıraktım, bundan sonra kız arkadaşım da yatacağım kalkacağım insan da tek olacak. Sevmek ve sevişmek, bizim dışımızdakileri siktir etmek, işte istediğim bu. Yani uzun lafın kısası nasıl diyoruz, doğru insanı bekliyorum. Benden böyle laflar nasıl çıkıyor, inanın bilmiyorum.

Kitaba başladığım ben ile şimdiki ben arasında o kadar fark var ki, hayret ederek seviniyorum. Doğduğumda normal değildim, çocukken normal değildim, ergenliğimde normal değildim, gençliğimin başlarında hiç normal değildim lakin şimdi hiçbir zaman olmadığım kadar normalim. Ufak şeylerle mutlu olup gülmeyi öğrendim çünkü. Artık yaşanması gerektiği gibi yaşıyorum. Tabii ki yazar kimliğimi istesem de kaybedemem, sadece kontrol altında tutabilir, olaylara herkesin yaklaştığı kadar basit yaklaşabilirim.

Kafada yetmiş tilki dönmeyince uykular bile düzeliyor-muş, düşünmemek ne kadar güzel bazen.

Yağmur şiddetini artırdığı için bulduğum ilk kafeye oturdum, reklam yapmak istemiyorum ama şu balonlu olan var ya, orası işte, ismini vermeyeyim. Benim ufaklık yanımda, zaten şu an onun sayesinde yazıyorum. Size şimdiki zaman yaşatacağım diye beynimi yakıyordum, hafızaya attığım bütün notlar karışıyordu az kalsın, neyse ki birkaç meslek sırrımız var, yağmur da yağsa teknolojiden yararlanıyoruz...

*“Kulaklığı takip yazmaya koyulduğumda kendi sokaklarımda
yürüyor, kendi sokaklarımda üşüyor ve ıslanıyorum,
bu müthiş bir duygu.”*

Kalbinin sesini dinle. Onun sesi aklına ilk gelen isim, aklına ilk gelen seçenek, asıl yapmak istediğin şeydir. Kaybedeceğini bilsen bile, sonu görünse bile kalbinin sesini dinle. Fazla düşünmemelisin, beş dakika sonra yaşayacağını garanti edebilir misin, bak birazdan ölebilme ihtimalin var. Korkmamalısın, ölümün daima ensende olduğu bu hayatta aslında hiçbir şeyden korkmamalısın. Tanrı sana en yakın olandır, bil ki ölümü de yaşamı da yanında taşıyorsun ve bil ki o izin vermeden bir yaprak dahi oynayamaz yerinden. Sınavların olacak hayatta pek çok, bazılarını veremeyecek, kötü sonuçlar alacaksın. Önemli olan bunlardan ders çıkarmak, işte tecrübe bu dur. O'nunla konuşmayı dene, içindekini söyle, o elbet biliyor lakin senden duymak istiyor olabilir. Hem belki yardım eder, ya ederse?

*Ağzını sıkı tutmalısın evlat.
Söylediğin her şeye dikkat etmelisin, ileriye düşün.
Mümkünse az konuş, kimi zaman da hiç konuşma..*

Oğluma Mektuplar/6

Tarlabaşı'nda Ne İşimiz Vardı Ki?

İstiklal'e geçişimiz biraz gecikmeli olmuştu o gün. Hani birden eser basıp gidersiniz ya o misal. Kuru bir soğğun olduğu o gece de hedefimiz o zamanların bizim için ilk ve son durağı olan Haydar Rock Bar'dı. Ucuz ve sevdiğimiz bir yerdi, aslında hâlâ öyle ama gitmeyeli uzun zaman oldu. Saat üçe gelmişti, baktık mekân kapatıyor, biz de herkes gibi tekele abanıp kapı önündeki merdivenlere kurulduk. Litrelik Marmaralarımız vardı, hızlı gittik biraz, güzel içtik lakin, kafamız da güzel oldu. Sonra kendimi Talha ile Tarlabası'nın alakasız sokaklarında buldum.

Ne yapıyorduk, neden oradaydık inanın bilmiyorum, tek bildiğim o gece bela aradığımızdı, en düşüncesiz zamanlarımız, kan deli akıyor, bilirsiniz. Birkaç tane terk edilmiş binaya girdik, girerken de göt korkusuyla polis, polis! diye bağıryorduk. Komikti gerçekten. Bir binaya denk geldik ki üst katında uyuşturuculu, alkollü seks partisi vardı. Bir kız dört erkek, ne yapıyorsunuz ulan yazık değil mi kıza diye düşündük önce ama oradan çıkmamız lazımdı çünkü oranın horozlarının çöplüğüne denk gelmiştik.

Hızlı düşünmüş olmalı ki, Talha'nın kendini kaybetmiş insan taklidiyle, "İstiklal'e nasıl çıkarız ustam!" şeklindeki sorusuna iyi bir karşılık alarak oradan çıktı.

Anlamadığımız şeyse en az beş dakika boyunca kızın bizi neden takip ettiğiydi. Her neyse, kızı atlattık, sırada ne vardı, çiş molası, harbiden çişim gelmişti çünkü.

Yıkık ahşap bir bina, sarı sokak lambası, çöp parçaları.. Kendime orayı seçtim, kaldırım la evin arasındaki basamağı atlayıp indirdim fermuarı. Talha arkamda, sokak lambasının altındaydı. Çişimin yarısına gelmiştim, dizel motor sesini duydum önce, sonra üzerinde polis yazan kaputu gördüm. Baskın verir gibi değişik hareketlerle üç polis indi arabadan. Tabii ben ikisinin indiğini görebilmiştim duvar görüşümü kapattığı için, üçüncüyü sonradan fark ettim. Bir tanesi girişteki Talha'ya yöneldi doğruca, diğerleri benim üzerime geldi, geldiklerinde hâlâ işiyordum, kafam güzeldi, durdurmadım fiskiye yi. Klasik sorulara geçtiler, naabıyınız burda, ne işiniz var, nerde oturuyorsunuz falan filan, tabii bir de GBT için kimlik. Fermuarımı çektim, sakince kimliğimi çıkarttım, aynılarını Talha da yapıyordu, hatta onlar gelir gelmez kimliği uzatan Talha olmuştu. Kendimizden emindik, ne kaydımız vardı, ne de üzerimizde suç teşkil edecek bir şey. Arar bırakırlar diye düşündük lakin hiç de öyle olmadı. GBT cihazı bozuktu, lanet olası yerde, işediğim yerde nereden geldiğini bilmediğim, daha doğrusu aylar sonra gelen celp te yazanla konuşuyorum kokainin ne işi vardı? Fenerle yerleri incelediklerini hatırlıyorum ama hiçbir şey yoktu. Defalarca GBT'ye girmiştik, üzerimiz aranmıştı fakat hiçbir polis bize donlarımızı indirtmemişti. Sonuçta üzerimizden hiçbir şey çık mamasına rağmen bizi karakola götürdüler.

“Biz aslanların girmeye korktuğu yerde siz iki davşanın işi ne?”

Yöneltilen soru aynen buydu, Talha’nın cevabıysa kapak gibi cuk oturdu: Siz aslan olarak giremiyorsanız problem biz davşanlarda mı yoksa sizde mi abi?

Her neyse, bu cevap gerginlik yarattı ama sıkıntı da olmadı. Önce Talha’yı sorguya aldılar, on dakika kadar sonra onu çıkarıp beni. Yazarlıktan, mekân tasvirlerinden falan bahsettik ikimiz de lakin onlar bunu kabul etmemekte ısrar ettiler. Sorgudan zararsız şekilde çıktım ben de Talha gibi. Sıra işlemlerde, ifade yazdırmaktaydı. O sırada gelen tipleri görmeliydiniz, inanın hiçbirisi normal değildi. Biz iki parlak çocuk suçumuz olmadığı halde, sadece orada bulunduğumuz için boşu boşuna karakolda tutuluyorduk. İfadelerimi yazdırırken de üzerinden madde çıkanlar gelip gidiyordu karakola. Onlar geldikçe rahatlıyorduk, biz temizdik çünkü. İfadeler ve kalan işlemler bittiğinde sabah olmuştu, saldılar bizi. Olsun dedik, sonuçta tatlıya bağlanmıştı, ifadelerimizde suçlamaları reddediyorduk sonuçta.

Bu rahatlık yaklaşık altı ay sürdü, olayı çoktan unutmuştuk lakin evlerimize gelen mahkeme celpleriyle benim 0,5; Talha’nın ise 0,4 gram kokain taşımakla suçlandığını ve Ekim ayında mahkemeye beklendiğimizi öğrendik. İşler garipleşmişti, ne yapacaktık ulan, suç üzerimize kalırsa geleceğimiz tehlikeye girecekti. Hemen bir avukatla iletişime geçtik, bu mevzuda Talha’nın babası Turgut Abi çok yardımcı oldu.

Lan ya teste gönderirlerse?

Kokain değil ama başka şeyler denemiştik, kokain alacak parayı nereden bulalım hem, hiç mantık yok, ota bokla suçlasalar anlarım, gerizekâlılar. Gün mahkeme günüydü,

ya sıçacaktık ya da yolumuza devam edecektik. Avukata göre ilk celsede beraat etmemiz imkânsızdı. Test ister hakim deyip duruyordu zaten, e bu da bizi korkutuyordu, ya bize duyulan güveni kaybedersek? Alnımızın açık olduğu nokta kesinlikle kokain ile bir ilgimizin olmamasıydı, korkutan noktaysa ot diye tabir ettiğimiz türle o sıralar biraz içli dışlı olmamızdı. İçli dışlı derken, ben diyeyim beş, siz deyin altı, en fazla o kadar kullanmıştık, bağımlılığımız veya kullanma isteğimiz yoktu ve hal böyleyken de sıkıntı çekmek bizi gerçekten zedeler ve üzerdi.

İşte bizim sıramız, dur önce bi sıçayım ben...

Talha'nın babasıyla ayrı kabinlerde muhabbet ederek sıçıttıktan sonra sıramız geldi ve salona girdik. Gece epey içmiştik, gergin olacak halimiz yoktu ki zaten, rahat olup ezbere konuşmamak için epey alıştırma yapmıştık. Söyleyeceklerimiz belliydi. Kayıtlarımız yapıldı ve önce Talha, sonra ben konuştuk. Sonra tek hatırladığım ya da hatırlamak istediğim hakimin beraat verışı ve avukatın yüzündeki şaşkın ifadeydi. Hakimin bize inandığını sanmıyorum, uğraşmamak için veya iyi gününde olduğu için bırakmıştı bizi.

Çünkü tutanakların altındaki imzaların bize okutulmadan atırıldığını söylediğimizde, karşılık olarak verdiği; bunlar okuyan adamlar, kontrol etmeden imza atmazlar, hem bir terslik yapmasalar burada olmazlardı, cevabıyla anlamıştım. Yine de hakim beye teşekkürler, bizi suçsuz yere yakmadığı için.

Söylemeyi unuttum...

O gün karakoldan  ıktı ımızda tekrar çevirdiler bizi, bu sefer başka yerde, İstiklal'e dönerken, caddede normal  ekilde yürürken. Aynı soruları sordular, karakoldan çıktık dememize rağmen, "Bi ey yoksa niye alsınlar?" cevabıyla kar ıla tık. Sinir katsayım artmıştı, "Lan bi ey varsa niye bıraksınlar?" dedim sesimi yükselterek. Telsizleri vardı, sormak ne kadar zor olabilirdi?

"Biz yine de arayalım" dediler, neyse ki durumu  amu-run içerisinde botlarımızı çıkartarak atlattık. Karakoldakilerin yapmadıklarını bu ikisi yaptı gecenin devamında. Basacak yer yok ve size bot çıkartıyorlar, biraz önce karakoldan çıkmanıza ve de gerçekten suçsuz olmanıza rağmen...

Gençlik, cahillik i te.

Haklarımızı bilseydik, o imzaları atmaz ve o duruma d  mezdik. Haklarınızı bilin arkadaşlar, biz u ra tık siz u ra mayın, haydi eyvallah.

Kendimden nefret ettiğim bir gece vakti, üzerinden zaman geçse de kendimi asla affetmeyeceğim şeyler yaptım. Geçmişimin bazı kısımlarından utanç duyuyorum, yapmamam gereken şeyleri yaptığım için daralıyorum ve de biri kafama sağlam bir şeyle vursa da tamamını unutsam diyorum. Evet, bu yaşa geldim lakin çok fazla hata yaptım. Bu satırlardan dolayı bile küfür ediyorum kendime, yapmasaydım da yazmasaydım. Adamlık karakterde mi, tecrübede mi, yoksa ikisinin birleşiminde mi bilemedim. Karakterimden nefret ettim bu gece, kendimi sildim bu gece, ben beni sildim be, keşke affedebilsem kendimi. Tabii ki bunun imkânı yok, ne affetmek istiyorum ne de bunun affedilecek bir yanı var çünkü. Aslında canımı sıkan mevzu tek. Çoğulluklarımı düştü tekilliğe, teklige. Kendi kendimi açık ediyorum işte. Biraz rahatlatırsam kendimi, Hatasız Kul Olmaz şarkısını çalarım şimdi ve evet şu an çalıyorum. Ben ne yavşak adamım lan, böyle bir şeyi nasıl yaptım, hadi yaptım, hadi yaptım da gerisi yok ki, ne yaptıysam kendim yaptım, sesimi çıkaramadım, belki de o an yapmam gerekeni bilemedim, çok güvendim belki de, ben benim amıma koyayım.

Bunu size anlatamayacak olmam ne acı, mevzu o kadar acı ki tek kelimesini dahi etsem, bir ucundan başlasam

elimi uzatırken kolumu kaptırmış gibi olurum. Bu kitap biter, bu kitap değışmek zorunda kalır, buna izin vermem. Lakin aklınıza kötü şeyler gelmesin, bu mevzuda en büyük zararı, hatta tüm zararı kendime verdim ben.

İçimi görsünlermiş, peh! İçin neyse dışın da o olsun ulan. Götlük yapma, böyle göründüğüme bakma deme, neysen öyle görün. Ego tatmini yaparken yanlış tanınma, herkes içine bakmaz çünkü, çünkü yargılarlar seni, kıskanırlar, iterler, elinden alırlar sen de ses çıkartamaz kalırsın kendi şerefsizliğiyle.

“Babama çok benziyorsun, ama onda az da olsa adamlık var” demişti zat-ı şahaneleri, ne yazık ki doğru söylemişti...

Eski bir dostumun sözlerinden yola çıkarak, savaşların en sağlamının tek başına verilenler olduğunu konusunda kellemi ortaya koyarım. Akıl savaşlarından bahsediyorum, planlarınız ne kadar siz üzerindense o kadar güçlüsünüzdür ve uğrayacağınız kayıplar da o kadar azdır. Zafer neraları atarken darbeye maruz kalabilir, biraz önce oturduğunuz tahttan zulm ile indirilebilirsiniz. Unutmayın, eski yerinizi almanız çok zordur, adımlarınıza dikkat edin.

Birilerine güvenmek zorundasınız, az ya da çok güvenmek. İçeride teksin, dışarıda olamazsın. Eğer olabiliyorsan seni kimse alt edemez dostum, sana helal . Mümkünse güvendiğiniz kişilerle aranızda kan bağı olsun, ailenize güvenin, satışa gelme olasılığınız biraz daha düşmüş olur.

Bir de siz temiz bakın be, kıskanmayın. Farkınız olsun, asıl ego düşkünleri kıskanılmaktan keyif alır ve bununla beslenirler, yapmayın, onları beslemeyin, tebrik edin.

Kime göre, neye göre konuşuyorum belirsiz tabii, ben

konusuyorum işte, toplu bir terapi seansındayız ve söz sırası bende, siz de pas demeyin, anlatın.

Bu gece ölmeyi bile düşündüm, işler iyi gitmesine rağmen bunu düşündüm. Gönüllü komando olma fikri bile var aklımda, bok yoluna değil de bir amaç uğrunda ölmek daha mantıklı geldi. Sonra bir daha baktım da, amacımın ölmek olduğunu gördüm ve siktir çektim kendime. İntihar günah olmasa, bir de ölmeden önce diğer tarafla ilgili özet geçseler canımız sıkıldığında ölür giderdik, ne güzel olurdu değil mi, hadi len oradan!

Her neyse, geçen gün Cevdet'le karşılaştım. Elinde Fanatik gazetesıyla yürüyordu yine. Yaklaştım yanına, naber n'apıyorsunlu klasik muhabbetin ardından cep telefonu kullanıp kullanmadığını sordum. "Var tabii!" diyerek telefonu çıkardı cebinden, elime tutuşturup numaramı yazdırdı, aceleyle çaldırdı kendini, "Kaydet, Cevdet diye kaydet," diye de ekledi heyecanlı bir ses tonuyla, mutlu olmuştu..

Onunla bir gün takılacağımdan bahsetmiştim, hem artık telefon etmem yeterli. Yakın zamanda bir buluşma ayarlar, aşk hakkındaki sorumu da sorarım bir ara. Belki de sormam, sadece futbol ve hayranı olduğu Galatasaray'ı konuşuruz, yine laf sokar Fenerbahçe'ye, mutlaka sinirlendirmeye çalışır beni, nasıl koyduk size, nasıl koyduk size der durur bütün gün...

Bazen kendinize çok yüklenirsiniz, mevzuyu ortaya döküp farklı açılardan bakın, gözden kaçırdığınız şeyler olabilir. Ben hep aynıyım, bırakın beni, farklı açılardan bakmak sonradan gelir aklıma. Az önce yaptığım gibi sa-

yar söverim kendime, sonra da durur, hatamın bir sebebi ve bir tetikleyicisi olduğunu hatırlarım. Bir de bu hatanın hayatımdaki tekliğine bakarım. Bunu bir başkasına yapmadığım ve yapmayacağım gelir aklıma. Demek ki derim, demek ki yaptığım şeyi az veya çok hak etmiş o insan.

Yani diyorum ki, sizler hepiniz ayrı kişiler ve kişiliklersiniz ve hepinizin ayrı hayatları ve de ayrı dertleri var. Dünya böyle çünkü, kafanıza taktığınız, kendinizi suçladığınız olaylar mevcuttur muhtemelen. Çeşit çeşitsiniz, kiminiz bir mafya elemanı bile olabilir, kiminiz bir çocuk tecavüzcüsüdür belki de, kiminiz sade bir memur, kiminizse aşk acısı çeken bir liseli, kiminiz eksik uzuvlu birisi, kiminiz ailesini kaybetmiş talihsiz bir kişi, kiminiz kanser, kiminiz AIDS, kiminiz derdi dertsizlik olan şanslı bir şahıs...

Yahu saymakla bitmez işte, binbir çeşit hayatsınız hepiniz, hepimiz. Lakin burada buluştuk, aynı sayfa üzerindeyiz. Ben diğer yazarlara benzemem mesela. Sanatçıya yakışır mı hiç demem, sanatçı sıfatı olmayan insanlar ne konuşursa onu konuşur, ne yaparsa onu yaparım, ya da bu potansiyele sahibimdir, yazar olmam demek zevklerimden vazgeçeceğim anlamına gelmez ki, senin de gelmesin, daha iyi değil mi böylesi? Ben insan da ayırmam, çünkü özünde herkes insan, sadece görüntüsü benzese bile, yaratılışa saygım var, hâlâ yaşıyorsa katli vacip bir insan, katletmediğimiz için ya suç bizde ya da yasalardadır zaten. Hem vakti gelmemişse kim ne yapabilir ki sadece görüntüsü insan olana, ölüme ve yaşama tek bir kişi karar verebilir.

Neyse konu dağılsın, hey oradaki, bırak yazdıklarımı, ufak tefek sıkıntıların olabilir, şöyle yapmasaydım böy-

le olmazdı dediğin bir olay olabilir, artık yaptığını, olanın olduğuyla kalacağını unutma. Sonrasına bak, belki kurtarabilirsin, geçmişini düşünme, geleceğini düşün, ya vazgeç; ya da devam et, olmadı sık kafana, bağla boynuna, atla Marmara'ya, şekline sen karar ver, nasıl istersen, sadece yaşmaya devam et der, tavsiyemi verir susarım.

Bu kitabı elinde tutan, bunca sayfayı okuyup buraya gelen kişi, belki de okuduğun en saçma bölüm bu, belki de en anlamlısı. Unutma, burada tecavüze uğramış, işkenceye uzvunu kaybetmiş, bir şekilde kör olmuş ve satırları başkasının ağzından dinleyen biri veya birileri olabilir. Bu siktiğimin hayatı böyle yahu böyle, şimdi bu sayfaların kaç farklı hayatı bir araya getirdiğini düşünsene. Mesela bak, Kadıköy'ün efsanelerindendir tecavüzcüsüne AIDS olduğunu söylemeyen kızın hikâyesi. İkisi de öldü, ikisi de kitap okurdu, ikisini de tanıyordum..

Tüm bunların yanı sıra, bu kitabı okuyan kişilerin, kızların ve erkeklerin, birbirlerinden hoşlanma potansiyeline bakalım. Bırakalım olumsuzlukları da hadi bu tatlı durumları düşünelim. Şu an belki masmavi gözleriyle, hayalimdeki hatun diyebileceğim biri bu satırları okuyor. Öte yanda gayet yakışıklı bir erkek de olabilir, onun hayalindeki kız ondan iki bölüm geride bu kitabı okuyor olabilir, ya o kız ve o erkek olası bir tanışma durumunda birbirlerinden çok hoşlanırlarsa? Bakın ne yapalım biliyor musunuz, imza günü adı altında buluşmalar tertipleyalım, sanırım bunlar ben ayarlayacağım ama imza gününden çok, daha ailevi buluşmalar yapalım, güzel olur gibi geliyor, sizlere söz, bunu gerçekleştireceğim. Utanıp sıkılıp gelmemezlik yapmayın kafi, gerisi kolay.

Hem belki de hayatımın aşkı bu satırları okuyanlardan biridir, neden olmasın, deneyip görmek lazım. Kendimi Esra Erol gibi hissettim lan bir an, her neyse siz benim ne demek istediğimi anladınız, umarım imza günlerinde görüşürüz.

*Bir Sultan Süleyman gördüm, istemediği haberler getirdiği için
kuşun kanatlarını kopartan, uyan ey millet, uyan!*

Bu hikâye, şu anki hali dijital olan fakat sizlere ulaştığında has mürekkep ve kâğıtla bütünlenmiş olacak seçilmiş kelimelerin bir araya gelimiyle var olmuş, sikko hayatımın kimine düzgün, kimine çarpık döngüsünün ve de gidişatının gerçek zamanlı yazısallaştırılmış anlatısıdır.

Şimdi böyle bir açıklamaya neden gerek duyduğumu soruyor olabilirsiniz. Ama havalı olmadı mı, Amerika'nın kendi araştırmalarımla kanıtladığım uzay sırlarını veriyor-muş gibi hissettim kendimi. Aslında tam olarak öyle olmadı, biraz farklı hissettirdi işte, her neyse.

Gelelim doğru noktaya, yani benim anlatmak istediğime çünkü kesin doğrular değil, kuvvetli ihtimaller ve en mantıklı seçimler vardır, tabii basit bir cümlenin varlığına ve bu cümlede bu sözü ne anlamda kullandığımıza baktarsak, bunca açıklamayı ileriki kısımlarda gereksiz kılacağından, doğru nokta ikilemesini kullanmam gayet mantıklı ve çelişmez bir ifade olacaktır.

Evet, doğru nokta hakkındaki garip ve kendime “Niye bu kadar uzattın?” diye sorduran açıklamam bittiğine göre, bu karmaşıklığımın sebebini açıklama zamanı gelmiş demektir.

Düşüncesizliğe alışık değilim, hayatı takmamaya alışık değilim, önemsememeye, sade yaşamaya alışık değilim,

hiç değilim. Baskıladığımı her şey sosyal hayatıma olumlu, tekil hayatıma ise olumsuz etki ediyor. Bu bir süredir böyle devam etmekte. Olumsuzluklarsa korkutucu değil tabii ki, aksine basit ve göreceli olarak gülünç bile olabilir.

Konuşmadığım, yazmadığım, anlatmadığım tüm parçaları rüyalarımnda çok saçma sapan şekillerde görüyorum. Hatta bir tanesinden, en az saçma ve de en güzel olanından bahsedeyim. Prof. İlber Ortaylı'yı bilirsiniz, hani cahil düşmanı olan, kendisini şahsen tanımıyorum, internet ortamında ne kadar görüp okuduysam tüm bilgim o. Hakkında hiçbir bilgim yok, araştırmadım, gerek duymadım, zaten o da beni tanımıyor. Cahillerin bir numaralı düşmanı Sayın Ortaylı ile 1936 yılının Kadıköy'üne dönmüştük. Ne alakaysa Yeldeğirmeni'nin oralarda yine alakasız bir sokakta Ulu Önder Mustafa Kemal Atatürk ile buluştuk. Yüzünü çok net hatırlıyorum, hafif yaşlanmıştı, birkaç kırışığı vardı. Siyasi mevzuların döndüğünü anımsıyorum, ben üçüncü adamdım, dinliyordum sadece, söz hakkım yoktu sanki. Birden konuşma alevlenip tartışmaya dönmüştü, iki çocuk gibi birbirlerine resmen trip atarak ayrı köşelerden sinirli sinirli yürümeye başladılar. Sayın Ortaylı'nın arkasından, "Hocam durun yapmayın!", Atatürk'ün arkasındansa, "Paşam, lütfen geri dönün," diye bağıryordum. Önce paşaya koşup durdurdum onu, sonra hocaya gittim, "Dur koca Atatürk var karşında!" dedim. Öyle demedim tabii, onu da rica minnet geri getirdim. Olay nasıl oldu hatırlamıyorum ama tatlıya bağlanmıştı, rüyaya ibnelik katacağım ya illa, girdim ikisinin de kollarına, dedim hadi gidiyoruz. İki tek atacağız, 78 yıl geriye boşuna mı geldik değil mi hocam? Hem bu fırsat ele geçer mi bir

daha, ulan kolumda imzasını taşıdığım insan yanımda, bırakır mıyım? Şimdiki balıkçıların oraya kadar geldik, hava çok güneşliydi, ya da geçmiş bana hep sapsarı gelir, sanırım küçükken izlediğim bir filmde kaynaklanıyor ama hoş bir gündü. Baktım tüm sahil şeridi, sahil meyhanesi kaynıyor, hemen kurulduk bir tanesine. Garson kim dersiniz, İsmet İnönü! Rüyanın bokunun çıktığını orada anlamıştım, anlamaz olaydım,

İsmet Komutan'ı görünce, gerçekliğinden şüphe ettiğim o anlar silikleşmeye ve ben de uyanmaya başladım. Birkaç saniye içinde de kendime has mırlamamla uyanmıştım zaten. Bana göre en komik yanıysa 1936 yılına dönüp Atatürk'ü görmemin saçma gelmemesi ama İsmet Komutan'ı garson olarak görmemin ne oluyor lan dedirtip beni uyandırmasıydı.

İşte rüyalarım böyle acayip, anlatmaya kalksam gördüklerimi sabah olur, abidik kubidik şeyler işte, kışım da açıkta kalmıyor ama niye böyle oluyor bilmiyorum. Yaşadığım değişim bu tarz adaptasyon sorunlarını da beraberinde getirmiş bulunmakta. Diğer yandan öteki olumsuzluksa eskisi gibi konuşamıyor olmam. Daha az konuşmak benim tercihimdi ama artık kendimi düzgün ifade edememeye başladım, bir kelimeyi beş kere kullanır oldum, övüneceğim bir konuşmam kalmadı. Bir diğer eksi de boşverdiğim şeylerin rüyalar haricinde kafamı karıştırıyor olması. Bu da düşünmediğim bir düşünce kaosa sürüklüyor beni. Beynimde bir ağırlık, düşündüğüm bir şey yok üstelik, bir kez daha anlıyorum ki her haltı bir kenara atmak o kadar da kolay değilmiş. Tabii biraz başka açılardan bakarsak, uzun süredir arkadaşsız takılmam, kendimle kalmam,

bağımlılıklarımı bırakma çalışmalarımın sonra bu tarz ufak tefek aksaklıkların normal olduğunu düşünüyorum. Psikiyatr arkadaşım İpek'e danıştığım da, adaptasyonumun da zamana ihtiyacı olduğunu söyledi. Zaten büyütülecek bir şey yok, bunların tamamı aktif alkol ve seks olayını bitirmemden kaynaklanıyor. Bunun yanı sıra, değer vermediğim insanlarla takılmayı bırakıp değer verdiğim insanlara dönmenin karmaşasını yaşıyorum. Davranışlarımı ve söylediklerimi kontrol altında tutmaya çalıştığım için biraz problemle karşılaşıyorum. Kendimi dizginlemem gerektiğini, onların diğerleri gibi olmadığını biliyorum. Kimseyi içimde kötülük yokken kırmak, üzmem istemiyorum çünkü yanlış anlaşılma istemiyorum, değer verdiğim insanların beni yanlış anlamasını istemem. Tüm bunlar, tüm anlattıklarım birbirlerine cevap veren cümleler oldu. Suskunum işte biraz, eskisinden daha fazla sustuğum için düşünceli duruyorum, ama aslında sadece izliyorum ve uyum sağlamaya çalışıyorum. Ben kendime bu kadar kötülüğü nasıl yapmışım, kendimi bu kadar nasıl koparmışım, gerçekten bilmiyorum.

Neyse ki kendisini tamir edebilen bir yaratığım ve bunca zaman ettiğimi de biliyorsunuz. Hatta son basamakta olduğumu, son vidayı sıktığımı sizler de görüyorsunuz.

Bu arada, geçen ay biriyle tanıştım. Bundan size bahsetmedim çünkü pek önemsememiştim onu. Lakin zamanla önemsemem gerektiğini anladım, şimdilik sadece arkadaşız, bunun dışında bir şey yok, yatmak kalkmak falan kesinlikle yok. Üzücü bir geçmişi var, çok zor bir çocukluk ve ergenlik geçirmiş. Basit şeyler değil, anlatacağım ama daha vakti gelmedi, vakti gelince hikâyeye tüm boktanlığıyla sizindir, merak etmeyin.

Saat 01:57, sabah 10'da ve 12'de adını bile bilmediğim iki ayrı dersten sınavım var. Vizeler tekrar hayatımda anlayacağınız, öğrencilik zor iş. Saat 01:58, hepinize iyi geceler, duruma göre iyi gündüzler de olabilir...

Eğer bir millet

İktidarda bulunan kişilerin

Şereften, onurdan, ahlaktan yoksun davranışlarını, hırsızlığını

Yalnızca kendi siyasi görüşünden olduğu için görmezden geli-

yorsa,

O millet erdemini yitirmiştir

Erdemini yitiren millet bir gün vatanını yitirir...

Niccolo Machiavelli

Dokunuşlar

Sarıldığınızda arkada kalan gözleri göremezsiniz. Öpüşürken gözkapaklarının açık mı kapalı mı olduğunu bilemezsiniz. Bilmeye kalksanız ikilemde kalırsınız, ya o da sizin ona yaptığınız gibi sizi kontrol ediyorsa? Dokunuşlar, aynı temizlikle, aynı hazla, yani aynı duyguyla konduruluyor mu bedenlere? Avuç içiyle okşamalar, gözyaşı silmeler birer oyun mu yoksa gerçek mi? Asıl gerçek nedir peki, sadece güvenmek mi, hislerin peşinde koşmak mı, gerisini düşünmemek mi? Yılları devirdiğiniz sevgiliniz, nişanlınız, eşiniz, sizinle birebir aynı duyguları yaşıyorlar mı tüm bunları yaşarken? Peki ya siz, onların hissettiklerinin bir gramını bile hissetmiyorsanız, paragraf boyunca yanlış tarafı yargıladıysam ne olacak? Bir gözden geçirin duygularınızı, her şey eskisi gibi mi, siz karşınızdakini sorgulayacak kadar siz misiniz, seviyor musunuz hâlâ? Siz size düşeni yapıyor musunuz, oyun var mı, yok mu içinizde?

Sadece kendimizden emin olabiliriz, kendimizi sorgular ve sonuca ulaşırız. Karşı taraf için ancak gözlemlerle oluşan bir sonuç çıkartabiliriz. Eli kalbe koymakla hissetmek olmaz, Türk filmi mi bu? İyi yalancılar gözleri-

ni de kontrol edebilirler, öpüşmeler yalan, sarılmalar boks karşılaşmaları misali, dinlenmek için, güvenme!

Koku diyorsun, en sevdiğim! Yahu parfümün güzeldir, bırak kokuma tapıyor ayaklarını. Belki hoşlanmasa bile çekiyor içine, tamamı yalan, kendinden başkasını bilemezsin, güvenemezsin!

Bu acımasız tavır değil, değiştiğim doğru lakin bu gerçek olan. Kimse sizi sizin onu sevdiğiniz gibi sevemez demiyorum, emin olamazsınız diyorum! O da beni seviyor, ne biliyorsun, sen o musun! İşte, işte bunları düşün bakalım önce, düşün ki hayattan aldığın iki kuruş zevk de yok olsun, aşka sarılmış insanlarız, yalana gerek yok, bizi en mutlu eden sevdiğimiz insanlar. Yazdıklarımı bırakın, kendinize bakın, siz seviyorsanız yeter, sevgiyi yaşayın. Üç kıta beş tokat attı zaten hepinize, düşünmeyin yazdıklarımı bu paragraftan sonra, hevesinizi kırdıysam affola, ama aşk tek kişiliktir, bunu sakın unutma.

Karşıdakine yükleme kendini, gel beni kurtar, ayağa kaldır laflarını bırak. Sen sevmeyi biliyor musun, sen adam gibi adam, kadın gibi kadın mısın? Ne bekliyorsan kendinden bekle önce, kendin gibi seveni onun gibi sevebilecek misin? Ee hani çok seviyordun, bu soru boşuna zaten değil mi...

Bitiyorum saçmalamalarımı, aslında saçmalamıyorum, anlatmak istediğim karmaşık şekilde çıkıyor bazen lakin ara sıra anafikir konunun tamamını güzel gösterebilir, yazımı eleştirmiyorum, genel bilgi sadece.

Siz değerli arkadaşlarım, sizleri kendime sorduğum her soruyu kendinize de sormaya çağırıyorum, bu cümle gecikmiş bir cümledir, ilk sayfada yazılmalıydı, lakin ben

bu cümleyi yazmadan bile tüm soruları kendinize sordunuz zaten. Bazılarınız önemsememiş olabilir, ben de yeni Amerikan başkanımı zaten biliyorsunuz.

Bölümü geçen gün bahsettiğim hatunu anlatmak için açmıştım, yine dağıttım gördüğünüz gibi. Dokunuşlar diyecektim, sonra kendime, bize getirecektim olayı. Hadi bakalım getireyim, bunca şüphenin ardından ona şüphe etmeden sarılabilmiş miydim acaba? Yalan yok, bir kadın güzel kokuyorsa ona âşıkmişçasına sarılabilirim. Nefesi kokmuyorsa deli gibi öpüşebilirim. Bakılmayı hak ediyorsa, gözlerine saatlerce kenetleneyim. Karşı taraf da bunların tümünü yapabilir, bazen oyuncu kadın bazen de erkek olur.

İnsan bazen gözlerinin neden kapandığını anlayamaz, sarıldığında neden gitgide daha çok sarmaladığını veya bla bla bla, örnekler yeterli. İşte, kendinize soracağınız sorulardan ilki, bunu neden yapıyorum? Neden ona her saniye daha fazla sarılıyorum? Güzel koktuğu için mi, yoksa kokusu güzel geldiği için mi? İyi bir bedene sahip olduğundan mı, yoksa o olması yeterli olduğundan mı? Huzur bulmak var, rahatlamak. Daha sıkı sarıldığında rahatlıyor musun yoksa cinsel dürtülerin mi artıyor?

Soru iki, uyandığında yanında olsun ister misin? Peki istersen sebebi ne, bir gün daha takılmak mı yoksa sebebi yok mu, sadece o olsun, olsun ya yanımda mı diyorsun?

Soru üç, bu soru aslında düşünülmemeli ve yaşayarak cevaplanmalı. Hayır, bunu yapmamalıyım ama tutamıyorum kendimi, sormalıyım, sıkılır mıyım acaba ya, ya da kaç güne sıkılırım? Yapma arkadaş, inançsız başladığın, sorguladığın her şeyin sonu yakındır, tek gün de olsa düşünme

ve yaşı. Bu soru için kusura bakmayın, hatta çıkartın bunu buradan, bunu kim koydu buraya yahu, ilk iki soru yeterli.

İki soruda da dürüst olun, kendinize yalan söylemeyin, bunlar kendinize soracağınız sorular. Cevaplara göre belki.. ben neden bunlardan bahsediyorum ki? Erkek açısından bakarsam, kendi hayatımı da göz önünde bulundurursam hiçbir erkek bunları düşünmez. Erkekler kendilerini kaptırdıklarını fark etmeden hiçbir şey düşünmezler. Bu aslında güzel bir şey, anı yaşamak deniyor, neyse bir dakika, biraz toparlayalım konuyu. Ben bu kısımlara neden girmiştım, kendimizden emin olmak için soracağımız soruları bulup cevaplandırmak için. Devamındaysa dürüst olmamız gerektiğini söyledim. Görüyorum ki biraz erkek tarafına çekmişim konuyu, kadınların ne istediklerini biliyor olmalarından da kaynaklanıyor olabilir bunu yapışım. Kabul etmek gerek ki, kadınlar bu konuda bizlerden çok daha üstün. Bu yüzden de umduklarını bulamadıklarında çok fazla üzülüyorlar. Lakin ne istediğini çok iyi bilen kadın, erkeği çoktan değerlendirmiş ve sonuca ulaşmıştır, istediklerini alana kadar savaşırlar, işi bilen kadınlar erkeklerin anasını ağlatmaktadır, önlerinde eğilmek lazım.

Toparlayamıyorum ve boka batıyorum gibi bir his var içimde, işte, buldum, his, ufak tefek de olsa his. Bırakın gece sabaha varsın, sadece seviş ya da uyu. Ne yapacağına sabah karar verirsın, o iki soruyu sabah tekrar sorarsın, biraz değiştirirsin, beraber uyanmaktan memnun muyum, hâlâ o çıplak sırta sarılmak istiyor muyum? O ufak his cevapları bulmak için gayet yeterli olacaktır, merak etmeyin.

Dönelim en geriye ve hayatın bu konudaki saçmalığını kısa bir anlatımla özetleyelim. Ne kadar uzun yazsam aynı

sonuca çıkacak, atomu parçalamıyorum, yazdıklarım arasında ipucu bulamam, bulamazsınız, bu cinayet soruşturması değil. Hayatın kanıtı yoktur, hayat kaset bölmesi boş bir kameradır. O an yaşanır, o an izlenir. Anıları at çöpe, beynine giremem, o halde geçersizler!

Üzgünüm, lakin kırk yıllık eşinin seni hâlâ sevdiğini bu hayatta bilemeyeceksin. Üzgünüm, en yakın arkadaşın gerçekten güvenilir bir insan mı, tamamen emin olamayacaksın. Sevgilin sana senin ona baktığın kadar saf bakıyor mu anlayamayacaksın. Üzgünüm, bırak sevgiyi, on saniyeler senin için hep sürpriz niteliğinde geçecek. İşin özü, bu hayatta yaşamak da, ölmek de bir ekip işidir, ne diyorum ben yahu, her neyse bu hayatta hiçbir şeyde kesin olmayacaksın, tahminlerle ve hislerle yaşayacaksın. Tabii ki kendin dışında, kendinde kesin olmak gerçektir ve senin elindedir.

Ve yine üzgünüm ki bu hayat böyle ve üzgün olmadığım noktaysa bunların hiçbirini düşünmek zorunda olmamamız. Düşünürsek yaşayamayız, yaşamak için yaratıldık, bunu unutmayın, keyif aldığınız her an, keyif aldığınız şeyin dışındaki şeyleri düşünmediğiniz anlar olabilir ancak. Düşünmeyin...!

Sıra bana gelsin; evet, bunları ben yazdım ama inanın dün ona sarıldığımda hiçbirini düşünmedim. Sarılmaktan keyif alıyordum ve o an sadece ona sarılmayı düşünüyordum.

Aklımda akşamki maç yoktu, veya başka bir şey, onun ne hissettiğini de önemsemedim. Sadece sarıldım, sarıldım, daha sıkı sarıldım. Hâlâ arkadaşız, duygusal bir konuşmaydı ve arkadaşlar ağladıklarında birbirlerine sarı-

lırlar. Gün geçtikçe daha çok şey  ğreniyorum hayatıyla ilgili, gün geçtikçe daha çok vakit geçiriyoruz ve bu durum kendime sormam gereken ‘onu neden yanında tutuyorsun’ sorusunu ortaya çıkartıyor. Sorunun iki  ıkkı var, acıma duygusu mu yoksa hoşlanma mı..

Dediğim gibi, düşünmemek lazım, bazen cevap vermek için de zamana bırakmak gerekiyor. Bu sorunun cevabını vermem için zamana ihtiyacım var, siz de kendinize zaman vermeyi unutmayın. Tabii ki zamanla gerçekleşecek şeylerin sonuçlarını da göze almalısınız, birileri    lebilir çünkü... acıyor muyum yoksa ho lanıyor mu...

Filmleri uyku getirme aracı olarak kullanıyorum uzun zamandır. Kendimi saat on ikiye kadar oyalıyor, sonra da bir film seçiyorum. Gece iki sularında film bitmiş, uykum da uyumaya çat pat yetecek kadar gelmiş oluyor. Şu sosyal paylaşımları kontrol edeyim diyorum son kez, hepsine tek tek bakıyorum. Beş dakika önce ne twit atsam diye düşünürken yakaladım kendimi mesela, gerçekten acaba ne yazsam diye düşündüm, bunu bazen yapıyorum, hatta sanırım çoğumuz aynı şeyi yapıyor ve kendi halimize gü-lümsüyoruz.

Olayın doğruluğuna veya yanlışlığına ya da gereksizliğine değinmeyeceğim, ben bir insanım, bazen dibine kadar saçmalamaya ihtiyacım var, evet saçmalamaya hepimizin ihtiyacı var. O yüzden siktir edin şimdi bunu.

Şahsi görüşümü dile getireceğim, tamamen salt olarak aklıma geleni, bir anda oluşanı. Kitabın boka sardığının farkındayım, felaket şekilde sıkılıyor bile olabilirsiniz.

Belki de okumayı bırakanlar oldu. Ne garip değil mi, yazılanlar kurgu olmadığı için benim hayatım boklardan arındıkça kitap boka bulanıyor. Sıfır heyecan, sıfır aksiyon.

Sizlerle paylaşmak istediğim daha çok şey var, geçmişe ait birçok şey. Kadıköy'ün bir diğer yüzü evsizler ve onlarla geçirilen günler gibi veya Talha ile birlikte takımımızla

giriştiğimiz mahalle baskınları, attığımız ve yediğimiz da-
yaklar, kırılan kemikler, kucaklarımızda ölen kardeşler. Bir
de lanet olsun ki yaptığımız acımasız işkenceler.

Bu sayfaya kadar hep normal düzeyde karşılanacak şey-
leri anlattım, her gencin başına gelen acı tatlı karışımı ve
aslında her gencin tecrübe etmesi gereken olayları..

Bundan sonra da bu değışmeyecek, kitabın konusu sizi
geçmişimde boğmak değil çünkü. Ben size geleceği vaat
ettim. Tabii ki birkaç cümle önce bahsettiğim o değışik
günlere de değineceğim. Basit ve durağan bir gençliğim,
gençliğimiz olmadı, aslında hâlâ da olmuyor. Lakin pek
çok şeyi geride bırakıp zararsız bir alkolik olmak bile bazen
o kadar tatlı geliyor ki insana, bunu hepiniz bilemezsiniz.
Bu sakinlik, dinginlik, her gece âlemler, takılmalar, evine
dönüp zıbarmalar, işte düşünüyorum da bu hayatı acaba
geçmişte yaşadığım hayattan dolayı mı hediye etmiştim
kendime? Arkadaşlarımın yası elbette vardı ama belki de
asıl sebebi kaybettiğim canlar, uğradığım ihanetler değildi.
Bok gibi oradan oraya sürünerek, kırık kaburgalarla, kırık
burunla erken yaptığım askerliğin emekliliğiydi bu, bu ya-
şadığım. Talha da ben de küçük yaşlarımıza vağmen birçok
şey yaşamış ve sonunda düzeni seçmiştik. Allah rahmet
eyleye, bu yolun yolcusu bir tek ben kaldım.

Şimdiki düzenime bakıyorum, kendime hediye etti-
ğim hayatı kısıtlamış halime. E her tatilin bir bitişı vardır
diyorum. Mezun olacağım, yaşıım ilerliyor, daha ne kadar
böyle devam edebilirim? Üstelik bu şekilde basit bir Ka-
dıköy yaşantısının benim için tarz değil sadece ara sıra ya-
pılacak erkeksi bir hobi olduğunun da farkındayım. Uzun
zamandır tek başıma bir çay bahçesine gitmemiştim arka-

daşlar. En son Moda tarafına ne zaman yürüdüğümü bile hatırlamıyorum. Sahile şöyle bir turlamaya ne kadardır gitmemiştim. Çimlere uzanan arkadaş gruplarını, sarılan çiftleri, koşuşturan köpekleri.. Sahi bunlar bu dünyadan mıydı, farkında bile değildim. Bugün o yürüyüşü yapmakla değişimimle ilgili son basamağı da atladığıma karar verdim. Siz de gidin, merdivenlerin üst tarafında iki tane çay bahçesi var, isimlerini vermeyeceğim -ki zaten çoğunuz o mekânları biliyorsunuzdur ve belki de birkaçınızla bugün oralarda aynı saatlerde oturmuşumdur. Güzel mekânlar lakin çay ve kolanın aynı fiyata satılmasını biraz garipse-dim, sahil manzarası diye bir çaya üç lira, ne kâr yapıyor adamlar değil mi?

İçim rahat etmedi, siz şimdi belki de biraz önce yazdıklarımı kafanızda çok büyüteceksiniz. Merak etmeyin, bir masuma zarar vermedim, cinayet işlemedim, sadece her genç gibi bazı yapmamam gereken şeyleri yaptım. 80'ler-vari geçti birkaç yıl, biraz vurdulu kırdılı işte. Ayrıca hepimizin sırları yok mu bu hayatta, lütfen bana kendi hayatını anlatan bir yazar olarak kendimi suçlu hissettirmeyin. Evet, söylemediğim bir şeyler var lakin bunlar basit değil ve kesinlikle öyle beklediğiniz gibi kötü şeyler değiller. Bazıları için sadece ipucu vereceğim, bazılarından biraz bahsedecek ve bazılarını da dibine kadar yaşatacağım sizlere. Ama bunlar fazla uzun bölümler olmayacak, hatırlamak, yazmak ve böyle tanınmak istemiyorum çünkü. Lakin dostlarım olduğunuz için, biraz biraz hepsinden haberiniz olacak elbette. Unutmadan şunu da söyleyeyim, kimisine anlattığım şeyler çok basit gelecek, sen ne yaşamışsın ki diyecek.

Aile mevzusuna çok takışız, yani öyleydik. Neden acaba, neden birkaç çok iyi arkadaş hep aile hayali kurar ki, neden aile oluşturmak isterler? Buna sebep olan neydi, bu çocukların aileleri olmamış mıydı ki aile hayaliyle yanıp tutuşuyorlardı, birlikte koca bir aile olmak istiyorlardı? Alın sizlere, sayfası geldiğinde anlatılacak bir mevzu daha, lakin biraz zamanı var.

Saat 02:51, hikâyesinden henüz bahsetmeyecek olsam da artık ismini vermek ve onu sizinle tanıştırmak istiyorum, evet, hayatımda duyduğum en ilginç sese, en garip gülüşe, en acayip yürüyüşe ve en deli kafaya sahip olan benden üç yaş büyük kadının adı Aslı. Ekleme yapmak gerekirse çok klasik bir ismi olduğunu düşünüyorum, küçüklüğümde karşı apartmandan komşumuz vardı bir tane Aslı Teyze diye, çok severdi beni sağolsun, nedense Aslı ismini duyduğumda hep o gelirdi aklıma, şimdilerde ise yeni tanıştığım Aslı geliyor. Ne çok Aslı dedim be, hey oradaki, bu sayfayı okuyan, adın Aslı ise, güzel bir ismin var bence, gülümse biraz hadi.

*O kadar zaman geçti, Angel'dan hâlâ ses yok.
Kim bilir nerede ne yapıyor...*

Oğlum, vicdanından asla vazgeçme, seni yavaşlatsa bile onu taşımalsın.

Oğluma Mektuplar/7

Sanırım Aslı'ya âşık oluyorum arkadaşlar. Hatta oldum bile diyebilirim. Bu acıma duygusu değil, bunca zamandır beklediğim insan, evet doğru insan, en azından şimdilik.

12 gündür yazmama sebebim açıkçası kendimi çok kaptırmış olmam. Birçok defa kırılan aşk kemiğim daha ne kadar kırılabilir ki diye Allah ne verdiyse yürüyorum işte. Ama hâlâ sevgili değiliz, adı konulmamış müthiş bir ilişkimiz var. Son iki gündür bende kalıyor, aslında sürekli kalmak istediğini söylüyor ama annesini yalnız bırakmak istemiyor. Zaten buradaki bir mekânda part-time olarak çalışıyor, hemen hemen her gün beraberiz. Şu an işte mesela, ben çıkmamayı tercih ettim, mesaisi bitince gelecek, onu bekliyorum. Bu tarz bir hayatla hiç alakası bulunmayan biri açısından olaya baktığımda, Aslı dahil kimseyle düzgün bir ilişki kurulamayacağını görüyorum, daha doğrusu söz konusu düşünce aklıma ışık hızıyla yapışıyor ve 'olmaz' diyerek damgalayıp düşünceyi onaylıyorum. E bir diğer taraftan bakıyorum olaya, benimle de olmaz abi, ne bok yediği belli olmayan bir Kadıköy serserisiyim, hangi kız güvenir ki bana, değil mi?

Beni tanıyorsunuz, açıkçası güvenilmeyecek bir adam olduğumu düşünmüyorum, yani insanları görünüşüne, yaşayışına göre falan değerlendirmek ne kadar anlamsız.

Aslı'ya bakıyorum, acayip acayip dövmeleeri, orasında bu-
rasında piercing'i, değişik saçıyla çoklarının 'kaşar' diye
nitelendirdiği tipte. Ama değil abi, değil işte, ne alakası var.

Siz biliyor musunuz, onu ayıplayanlar biliyor mu ki bu
kız 10 yaşındayken babasının tecavüzüyle hayattan ilk to-
kadını yiyor, siz biliyor musunuz bu kız lösemi geçiriyor,
siz biliyor musunuz bu kızın annesi kaç kere intihar teşeb-
büsünde bulunuyor, siz biliyor musunuz o şerefsiz babası
yüzünden bu kızın ve annesinin neler çektiğini, açlığı, su-
suzluğu, evsizliği bilir misiniz? Tabii ki hayır, tipini gördü-
ğünüzde 'orospu' diye vurursunuz damgayı, ardından da
"Ne sikilir be!" deyip insanlığınızın son adımını atarsınız.
Kimsenin içine bakmak yoktur çoklarında, çoklarının iç-
ten anladığı avuçlanacak göğüslerdir.

Evime neşe getirdi lan bu hatun, bir saat bile uğraması
eve baharı getiriyor. Yıllarca bok gibi yaşadığı için anın kıy-
metini biliyor, küçük zaman dilimlerinde mutlu olmakta
ve mutlu etmekte üzerine yok. Merak ediyorsanız söyle-
yeyim, aklınıza mutlaka gelmiştir, belki de gelmedi ama
neyse, onunla yatıyoruz evet, ama sadece uyuyoruz, elle-
rimi ellerine sarıyor sıkıca, eskiden yaşadığı şeyleri unutu-
yor, uyuyor ve uyuyorum. Sabah bir öpücükle ya ben onu
uyandırıyorum ya da o beni. Yaşıyoruz lan biz işte, kime
ne, o mutlu oldukça ben daha mutlu oluyorum, beni bir
bok sanıp değer veriyor ya, işte kopuyorum o an, o kadar
da kötü değilim be, insan kalan yanlarım var, var ve ge-
lişiyor diyorum. Oysa ben zaten hep insandım, koptum
gittim ya bir ara, kendimi abartarak kötülemeyi severim
ben, geçmişim aklıma geliyor işte her neyse.

Bazen onun yanındayken çocuk gibi hissediyorum ken-

dimi, öyle bir konuşuyor ki susup kalıyorum. Yorumsuzca ve sessizce başımı eğiyorum. Ben seni üzme için söylemedim diyor ve sarılıyor sonra, anlıyorum ki daha her şeyi öğrenememişim, çok yolum var. Ona bütün hayatımı anlattım, karşıma alıp da kimseye anlatmam normalde, hele ki bu kitap basılmadan önce imkânı ihtimali yok ama ona anlattım. Tek söylediği “Geçmiş geçmişte kaldı Kenan, zaten bir yola çıkmışsın, böyle devam et” oldu.

Tek başıma ayakta kalmayı öğrenmiş bir adamım, Aslı bana bu yolda arkadaş olacak, ben de ona, umarım her şey güzel gider, umarım bozulmaz bu ilişki, gözlerimin içi gülüyor biliyor musunuz, mutluyum ya, bu kız neşeme neşe kattı.

Bu seferlik biraz kısa girmiş olayım, bölüm kısa ama anlamlı bence, tek nefeste size onun en önemli sırlarını anlattım, size onun hayatını emanet ettim. Saat 00:32, kendime sallama çay yapıp televizyon karşısında pinekle-mek istiyorum şu an, tekrar görüşmek üzere, yarın gece kimseye söz vermeyin...

Gecelerce yazarsam, çok değil sadece gecelerce, bir sabah bitecek işte..

Ilık bir ilkbahar günü, çocuk kirpiklerimden sızan güneş ışıklarının ardında gülümseyen bir kadın ve endişeli bir adam gördüm. Adam kadını izliyordu, adam hüznünlüydü sanki. Kadının gözlerinde mutluluk gözyaşı diye tabir edilen parıldamayı fark ettim. Kadın bana bakıyor ve gülümsüyordu, kollarını iki yana açmıştı ve Kenan.. Kenan.. diye sesleniyordu. Elimde oyuncak arabam vardı, daha doğrusu o anlık benim olan bir arabaydı. Gitmek istedim o kadına, biraz da korkuyordum, müdür annemize baktım önce, git işareti yapıyordu eliyle, o da gülümsüyordu. Ne olduğunun farkında değildim, git demişlerdi ve gitmiştim sadece. O günden sonra geri dönmedim, bir ailem olmuştu anlaşılan.

O güzel kadın annemdi, biyolojik olarak olmasa da öyleydi, öyle olmayı başarmıştı. Hüznünlü adam da babamdı, eh, babamdı işte, her ne kadar bir çocuk nasıl yetiştirilir bilmesede babamdı. Ben asıl annemle babamı hiç görmemiştim ki zaten, hatırladığım en eski anı o güne ait, sonra sünnetim falan geliyor, daha gerisini bilmiyorum. Tek bildiğim terk edilmiş bir bebek olduğum gerçeği.

Hangi babama kızgınım bilmiyorum, bana ev, aile, huzur ve sığınak olana mı yoksa hiç görmediğime mi, inanın emin değilim, aslında artık umurumda bile değil. Bir

aralar araştırmaya koyulmuştum lakin sonuç alamayınca peşini bıraktım, bana ne be, benim bir ailem var zaten. Sanırım ben babama biraz haksızlık ediyorum, neyim eksik ki, kendime ait bir evim bile var, ben bu adamın asıl çocuğu bile değilim düşünsenize, neyden şikâyet ediyorsam, aslında şikâyet ediyorsam onu da seviyorum demek ki.

Gözlerim doluyor ya böyle, uyuz oluyorum, ama nasıl dolmasın bilmiyorum. Eskiye hatırlamak, hele ki böyle bir mevzuda insanı hüznlendirmiyor değil. Hüznlenmek biraz da mümkün değil açıkçası. Biraz geç açıklamış olabilirim, inanın kendimi ancak hazır hissettim, hayatım tamamen sizindir artık, bilmediğiniz önemli bir şey kalmadı.

Şimdi aile olmak ve Talha ile kurduğumuz hayallerden bahsetmek istiyorum. Önceden konusunu açtım, yarım bırakmak olmaz. Talha benim gibi evlatlık değildi lakin kendi deyişiyle, boktan bir ailenin boktan bir çocuğuydu. Baba ve annenin boşanması, babanın yaptığı hoş olmayan davranışlar ve benzerleri. Sorunlarının tamamı çocukluğunda yaşadığı travmalara bağlıydı. Neyse ki kendimizi bildiğimizde dost olmuştuk çoktan, aile açlığımız da buradan geliyor, onun geçmişi belli, benim geçmişim belli. Kendi küçük dünyamızı değiştirmek ve mutlu olmak istiyorduk işte. Bizi terk edenlerden olmayacaktık asla, adam gibi adamlar, büsbütün bir aileydi hedefimiz. Biraz çalakalem anlatıyorum, kusuruma bakmayın, fazla girmek istemiyorum bu kısımlara, içim sıkılıyor, kolay değil, öldü gitti değer verdiğim kim varsa, ya da kendisini gözlerimin önünde bende öldürdü amına koyayım. Daha ne denir ki, her neyse, geçmiş geçmişte kaldı be Kenan..

Gitmeden önce size bir parça armağan etmek istiyorum, Tanju Okan'ı da, seslendirdiği parçaları da çok sevirim ben. Hatta yazarken çoğu zaman onun şarkıları eşlik eder bana. Sizlere bugünün kulağında yankılanan son şarkısını gönderiyorum, Tanju Okan - 'Dostlarım'...

Dijital tozlarla kaplanmış bir yazı, sonlara saklıyordum.

Talha'dan, Talha'nın anlatımıyla bir yaşanmışlık, değerli bir anı..

Hermes Kuşudur Benim Adım, Uysallaşmak İçin Yemeğim Olur Kanatlarım...

Evsiz dostlarımla birlikte onuncu günümü doldurmuş bulunmaktayım. Temmuz ayında olduğumuz için geceleri sıcak, tek sorun aylarca su yüzü görmemiş bir bedenin, alışık olmayan burunlara çektiirdiğı işkence. Neyse ki bur-num tarifsiz acılar içinde kıvranırken beynim mutluluktan dans ediyor. Konuşmalar, fikirler ve hatıralar inanılmaz, bu adamlar o kadar çok şey görüp geçirmişler ki insan yanla-rında kendi yaşantısından utanıyor. ilginç bir hiyerarşi var bu köprüaltı insanları arasında, her biriniz görmüşsünüzdür o yaşlı ak sakallı kallavi şarapçayı, hatta belki acıyıp para bile vermişsinizdir.

İşte o şarapçı burada kral, en yaşlı en bilge hayata dair altın değerinde fikirleri ve geçmişinde yaşadığı büyük acı-ları var. O evsiz kalmadı, bilerek indi sokaklara hayata ve insanlara ya da şimdiki popüler adıyla sisteme baş kaldırdı. İşte bu adam eğitıyor kendinden daha genç olan evsizleri, herkes onun gibi idealleri uğruna inmiyor çünkü sokak-lara. Mesela Sayko, annesi ölmüş, babası dayakçı bir alko-lik, dört tane kardeşi var, babasından bezdiği için evden kaçmış, insanlara karşı öfkesi o kadar büyük ki o gencin

yanında olmak dahi istemezsiniz, potansiyel bir tehlike. Annesinin ölümü için hayatı, babasının yaptıkları için de o hayatta yaşayanları suçlu buluyor. Yüzü girdiği çetin kavgalardan aldığı yaralarla dolu, şarapçımız olmasa bu çocuk kesin birilerini öldürür lakin heyecan yapmayın, o da öğreniyor. Şimdi Marto, onun neden evsiz olduğunu işin aslı bilmiyorum ama bu herif şarapçının kral olduğu bir sistemde kesinlikle kraliyet soytarısı olur. Soğuk geceleri esprileriyle ısıttığını söylüyorlar onun için.

Benim söyleyebileceğim şey ise Marto'nun hayatı kesinlikle dalgaya aldığı. Gözlerine dikkatli bakın dostlarım, büyük bir acı var orada, polisler ve coplarla alakalı bir acı, siz tahmin ettiniz. Bir de devrimci Füge var, saygı duyulması bir adamdır bu Füge, sağ sol kavgasının yaşandığı o olaylı yıllarda hapse girip çıkmış, tahtalarından birkaçını da işkence odasında bırakmış kültürlü bir adam, lakin deli olduğunu birkaç konuşmadan sonra anlıyorsunuz, en son gördüğümde hararetli bir şekilde başbakanla konuştuğunu anlatıyordu.

DJ bu herif, aynı zamanda hamallık yapıyor. Onun hakkında söyleyebileceğim tek şey gözlerinden sapık olduğunu anlayacağınızdır. Küçük kızlardan hoşlanan bir şeytan, kendisiyle kavga etmişliğim vardır, zorlu bir rakip, en büyük silahıysa bedeninden yayılan ve tüm benliğinizi körleştiren ağır kokusu. Kavganın sonucunu merak edenler için kıl payıyla ben yendim diyebilirim ama gerçekten çok ince bir kıl payıyla dostlarım. Unutmayınız, evsizler tehlikeli adamlardır ve çoğunun psikolojik rahatsızlıkları vardır. Anlatacağım son insan Kerto, bu çocuğun özelliği elinin çok hızlı olması, inanın bana bu herif olmasa her

gece aç kalırsınız. Burnunu her işe sokanlardan, zıpır bir şey, yerinde duramıyor, bir bakıyorsun dilencilik yapıyor bir bakıyorsun pastaneden poğaça çalışıyor. Geceleri meyhanelerin etrafında dolanıp sarhoş adamları söğüşlüyor. Bir de şu darbukacı çingenlerden sevgili yapmış kendine, “Hayat bana güzel, siz kendinize bakın, deyip yıldızları seyrediyor. Seviyorum bu çocuğu, garip bir söz olacak ama bana kendimi genç hissettiriyor. Son olarak gecenin kötü adamları tinercilerden bahsetmek istiyorum. Korkulanın aksine bu çocuklar tiner çıktıklarında tehlikeli olmuyorlar, asıl sorun kafaları ayıkken tehlikeli olmaları. Evsizlerin en büyük düşmanları bunlardır, ceplerindeki beş kuruşu alırlar, döverler, bazen öldürürler, tecavüze girmek dahi istemiyorum. Her şey bir yer kavgasıdır aslında, anlatılanlara göre yazın pek sorun çıkarmıyorlarmış, lakin kış gelince sizin köprüaltı diye bakıp hakir gördüğünüz yer altın değerinde oluyor. Evet, sevgili dostlarım, ne ilginç değil mi, şehrin ortasında orman kanunları konuşuyor. Sığınak için her türlü suç mübahtır, haydi rastgele...

Ve bendeniz Talha, hayatı boyunca hiçbir ekonomik sıkıntı yaşamamış aydın bir ailenin tek evladı, bu insanların arasında ne işim mi var, anlatayım. Her şey bir laf ile başladı, şinitzel olarak tabir ettiğim kümes insanlarından biri nasıl da sisteme isyan edip onu yendiğini anlatıyordu: ‘Talha, fuck the system abicim, ben bunlardan kurtulmuş bir adamım, bak takmadan yaşıyorum, ne güzel, gelen geliyor giden gidiyor, bana ne hayattan ondan bundan!’ İşte bu sözler beni bir arayışa itti, bu herife baktığımda gördüğüm yegane şey sistemin kadrolu bir kölesi olduğuydu. Starbucks’ta kahve içince kendini yüzüklerin efendisi zanneden,

telefonu konuşmak için değil de sosyal bir kimlik olarak kullanan, iki felsefi laf edip kendini filozof ilan eden uzun lafın kisası çoğunuz gibi bir insanımsıydı. Benim sorum ise şuydu, tüm bu sistemsel uzantılardan arınmış, daha doğrusu arınmak zorunda kalmış, bırakın kahve içip kendini bir bok sanmayı, yiyecek ekmeği zor bulan ve ister istemez fuck the system demiş insanlar var mıydı?

Evet vardılar, her gün sokaklarda gördüğümüz evsizler; ucuz siyah bir tişört, alelade bir kot ve çakma spor ayakkabılar, yeni kimliğimin ilk enstürümanları...

Adım yine Talha lakin annem temizlikçi babam tarafından terk edilmişim. Benden küçük iki kardeşim ve Selamsız'da bodrum katında bir evim var. Bekleyin beni evsiz dostlarım, fakılacak bir sistemimiz var.

Kadıköy'de Söğütlüçeşme İstasyonu'nun orada bir köprü vardır. İşte oraya gittim. Evsiz dostlarım oradaydılar, abi oturabilir miyim diye girdim söze ve büyük bir sevgi gördüm. Kardeşim kalacak yerin yok mu, ne oldu da geldin buraya, geç otur, şarap içer misin, aç mısın falan... Onlara yeni oluşturduğum kimsesiz Talha'nın hikâyesini anlattım.

Beni anlayışla karşıladılar ve unutulmaz bir on iki gün böyle başlamış oldu. Birlikte epey hareketli zamanlar yaşadık, kimi geceler tinerci korkusu ve çoğu geceler de polis dehşetini birlikte göğüsledik. İronik bir biçimde hayatın bilinmeyen gerçek yüzünü bu psikopat filozoflardan dinledim ve aslında yaşamamış olduğum gerçekliğiyle yüzleştim. İnsanlar her şekil ve şartta yaşayabilen takdire şayan yaratıklardı, bunu gördüm ama asıl gerçekle daha yüzleşmemiştim.

On ikinci gecem bitiyordu ve ben usulca ağarmaya başlayan güne süzülüyordum. Kerto'yu hatırlıyor musunuz, hani şu eli çabuk çocuk, o yoksa aç kalırdınız demiştim hani.

O gece Kerto gelmedi, niye gelmediğini bilmiyorum ve öğrenemedim de. Neyse dağıtmayalım, Kerto yoksa yemek de yok. Sekiz adamın toplam parası ise iki lirayı geçmiyor. Bu durumda ne yapılır, açsın, delicesine bir açlığın var. İşin aslı her zaman açsın, sonuç çöpleri karıştırmaktır tabii ki. Evet, dostlar, hayatımda ilk kez o gün çöpten çıkmış bir şeyin tadına baktım ve berbattı, açık konuşuyorum, berbattı. Lakin insan aç olduğunda fırın ya da çöp pek fark etmiyor, bunu da öğrenmiş oldum. Gecenin son demlerinde bu adamlara gidişimi fark ettirmeden yola koyuldum. Kızıltoprak'ta bir üst geçidin üstünde günün ağarmasını izlerken gerçek dersi aldım.

Sistem yokmuş gibi yaşayamazsın bu dünyada, sadece sistemin izin verdiği ve adı systemsizlik olmasına rağmen aslında gerçek sistemin bir uzantısı olan sistemi yaşarsın. Düşününün sistem karşıtı furyayı ve onun eserlerini, dönen parayı, oluşan ikonları. Baktığınızda fuck the system dese de karşı çıktığı sistemin çarklarından biri olmuş para kaynağını. Peki ya evsizler, burada sistemin işine yarayan ne olabilir ki diyebilirsiniz ama sistemin var olabilmesi için potansiyel suçlululara, insanları güven arayışına itecek aç bırakılmış varoş insanlarına ihtiyacı var. Hayatımızı çalan bu yapıya başkaldırmamamız için kendimizi güvensiz hissetmeliyiz. Hadi ortaokul derslerine dönün, devlet yapılanması neden kurulmuştu bir hatırlayın; insanların kendilerini güvende hissetmeleri için. Ne komik değil mi,

güya işi bizi korumak olan polisin (devlet de diyebilirsiniz, sistem desen de olur) sisteme arıza çıkardığımızda gelip bizi dövmesi, hatta öldürmesi. Uyanın dostlarım, sistem size asla bir güvenlik sağlamayacak, suç işleyenlerin yüzdesine bakıldığında aç insanların çoğunluk olduğunu göreceksiniz. Sistem sizi aç bırakacak, uyanın ya da boş verin tüm bunları. Sistem değişmeyecek, emin olun. Hep böyleydi ve böyle de gidecek ama ondan kaçabiliriz. Bırakın sistem sistemliğine devam etsin, bedenlerimize sahip olsun ama ruhlarımıza asla...

Kuralların çizdiği çerçevede kualsız yaşıyorum, ironinin dibindeyim hem ağlıyorum hem gülüyorum.

Yazar tanınmalı kendini önce, doğru tanınmalı, tanıdığı şekliyle kendisini kabul etmeli ve özüne ihanette bulunmamalı. Okuyuculara paylaşımda bulunurken veya kurgulanmış bir bölümü yazarken kendini çok üstte tutmamalı. Eğer yazdığı kadar tecrübeliyse o zaman kendini üstte tutabilir, ben bu işin piriyim diyebilir. Lakin kışından uydurduğu elementin yaratıcısı olarak görüyorsa bir yazar, samimiyetinden şüphe duyar, sanatı unuttuğunu düşünürüm. Ben demeyecek yazar dediğin, egolarını kitapta tatmin etmeyecek, neyse o olacak be. Tabii bunlar kurgulanmış kitaplar için geçerli değil, bir yazar karakterini müthiş ve kusursuz olarak tasarlayabilir, hatta bu sayede bir yandan da olmak istediği kişiyi lanse edebilir. Kimse gelip de yapmadığın bir şeyi yapmış gibi göstermektir işte yazarlık, sanatçılık demesin, onlar araba çarpacak diye sokağa çıkmayan tipler, içlerinde kendileriyle büyük çatışmalar yaşıyorlar. Cesur olun be, benim bir kurgum yok, ben benim ve her şeyimle bu satırlardayım. Sanat işte budur, yazarlık sözcük cambazlığı yapmaktır, yalan cambazlığı değil. Açıkça belirtmek gerekirse ülkemizde pek çok usta yazar var, ki hiçbir lafım onlara değildir, zaten ne demek istediğimi anlayan kimse sözlerimi üzerine almayacaktır. Yirmi beşimin tecrübesi ve bakış açısıyla konuştuğumu da göz önünde

bulundurmak gerekli. Ben gördüklerimi ve okuduklarımı bir süzgeçten geçirerek bu bölümü yazıyorum, cidden ve harbiden yazarlık sıfatını hak etmeyen insanlara sayısız imkân sağlandığını görmekte ve ben ve benim gibiler için üzülmekteyim.

Ben yalancıyım diyene lafım yok, ben olmadığım bir insan olarak gösteriyorum kendimi ve bunu kabul ediyorum diyene gerçekten tek bir lafım yok. Sen halinden memnunsan ve öyle olmayıp da öyle görüldüğünü kabul ediyorsan kral bir insansın. Bu senin kendi aşağılıklıklarınla barışmış ve hayat mücadelesinde aslında çok tutulan bir cephede savaşıyor olduğunu gösterir. Benim kızgınlığımın sebebi neredeyse her gün bu tarz insanlarla karşılaşp, hikâyesinin ardı boşken, bu durum ortaya çıkmışken hâlâ yalanını ve abartısını kabul etmeyen kişilere şahitlik etmem. Kesinlikle taraf tuttuğumdan falan değil ama bu konuda buraların hatunu olmuş pek çok kadın hayatın amına koymuş gibi konuşuyor ve geçmişinin bir bölümünde hayatının amına koyan kısmı bu şekilde saklıyor. Erkekler daha rahat, tek dertleri kızı eve götürebilmek için söyledikleri ufak tefek yalanlar. Tabii ben Almanya'dayken, Uludağ'da kayak yaparken, şurda sörfteyken, burda çatışırken, şurda iki hatunla sevişirken muhabbetleri genelde erkekler tarafından açılır. Yazık ki ortama yeni girmiş genç kızlarımız da artık hangi kafayla düşünüyorlarsa sabah kalktıklarında kendilerini yüzünü bile hatırlamadıkları bir herifin yatağında bulurlar. İşte genç kızların ben hayatın amına koydum olayı bu ve benzeri şekillerde başlar. Girenin çıkamadığı bir durum bu, bu Kadıköy'de, bu sikik Beyoğlu'nda her ne varsa, içleri bok dolu lağımlardan

ibaret. Genelde bara 'karı kaldırma' amacıyla giden adamlar da zaten ya gitar çalar, ya resim çizer ya da fotoğrafçıdır, aman abi ben söyleyeyim, hemen vermeyin be. Ben de yaptım, biz de yaptık, inkar etmem, o yüzden diyorum zaten, bazen yavaşlığımız tutar. Bu konuları konuşmuşuzdur belki önceden, iki kelime fazlası, iki kelime faydası varsa bile yeterli, olsun, ben yazarım üşenmem.

Sakallarımı hiç bu kadar uzatmamıştım, üç haftayı geçmezdi genelde; kısaltır, inceltir, bir şeyler yapardım. Şimdi takke taksam hocam diye eğilecekler neredeyse önümde.

Bana olan neyse çok iyi şekilde ilerleme kaydediyor, kendimi yeniden programlamış gibiyim, tabii bunda Aslı'nın etkisi de büyük, hatun bana konuşarak sevişebilme sanatında mastır yaptırdı. Bu evin yaşayanı oldu artık, anahtarı var, ben pek çıkmıyorum biliyorsunuz artık, genelde evdeyim, ders çalışıyorum, ufak tefek seslendirme işi olursa gidiyorum, yani biraz eve kapanmış haldeyim, tabii sigara almaya falan çıkıyorum, çıkmak zorunda kalıyorum maalesef. Lakin düşünmüyor değilim bu kızla sevgili olacak mıyız diye, illa olmanız mı lazım diyorum sonra, yani bilemiyorum diyorum, içimde bir müren balığı kıvrılıyor, yüzgeçlerini iki yana açıp dudağını büzen vaziyette. Korku var tabii biraz, bozulsun istemiyorum açıkçası, açıkçası sınırlendiriyor beni, sevgili olunca sevişmek zorundaymışız gibi geliyor, ayar oluyorum, böyle bir beklentim yok, öyle düşünmesini istemiyorum. Ama ne yalan söyleyeyim, tırnak ucuna kadar hayran olduğum kadınla her şeyi yaşamak isterim, istiyorum da. Başka bir düşünce daha beliriyor anırsınız, ulan buna anahtar bile verdin, ya bir ibnelik çıkarsa işin içinden diye. Sonra rahatlıyorum aniden, bunca yıl

dikkat ettin de ne oldu, tedirgin yaşıdın da ne oldu, giren yine girdi be oğlum, düşünme, sadece yaşa diyorum. Zaten garip bir şekilde Aslı'ya karşı müthiş bir güven var içimde, inanın bu ilişki nereye gider bilmiyorum, onun da bildiğini sanmıyorum lakin kendimi tanıyorum, bu sevgililik durumunu çözmeden rahat edemeyeceğim. Bir ara konuşmalıyım, ama uygun bir zamanda, acelesi yok.

Cevdet'i hatırladınız mı, hani bir gün alıp çıkartacağım dışarı demiştim. Geçen hafta eve uğradım, tabii fırsat bu fırsat diye aradım Cevdet'i, hadi dedim hazırlan yemek yiyelim, yakınlarımızda bir alışveriş merkezi var, oraya gideriz diye düşünmüştüm. Hemen kabul etti, heyecanlıydı yine, on dakika geçmedi dikildi kapıya. Her neyse, yürüdük gittik oturduk işte, yemekler geldi, sohbet başladı derken 'Aşk nedir lan sence?' diye sordum bir sessizlik anında, yüzüme baktı birkaç saniye, sonra cevapladı, ben ne bileyim, bilmem böyle şeyleri dedi ve kız arkadaş, erkek arkadaş, dolaşırlar giderler tarzı gevelemeleri ekledi ardından, çalışmadığı yerden sormuştum, ne diyeceğini şaşırmıştı açıkçası, aslında ona sormak istediğim çok soru var da işte, ne ben onunla devamlı vakit geçirmek isteyecek bir insanım, ne de o her soruma cevap verebilecek bir insan, o gün gözlerinde gördüğüm, ben yetersizim ifadesi bana en iyi cevaptı zaten, haddini aşma dedim Kenan, bir insana böyle hissettirmek hakkın değil, evet hakkım değil, daha dikkatli olmalıydım ve eğer bir şeyler soracaksam bir daha, daha dikkatli sormalıyım.

Saat 02:10, bir saat olmuş ve veda zamanım gelmiş, Aslı'nın hepinize selamı var, tabii selam söyle demiyor da beni de yazıyor musun falan diyor işte, okuyanlara selam

söyle demek güzel olurdu aslında, yeni geldi zaten, neden gittiğimi anlayın işte, özlüyorum devamlı onu, her neyse uykum da geldi, bu geceyi de bir şarkı ve bir sigarayla kapatalım; ‘Tanju Okan - Çık git içimden..’ hepimize gelsin arkadaşlar, cümlelere bak ya, kendimi radyo programı sunucusu gibi hissediyorum be fena halde, neyse çaktırmayın, aramızda kalsın.

Bugün, bundan hemen hemen beş saat önce Buse'yi aradım. Çok üzgün olunca değil de çok mutlu olunca saçmalıklar yapabiliyorum bazen. Ben terazi burcuyum, Nisan ilk ay olmak üzere üç ay sürecek 'ay tutulması' denen şeyin etkisinde olacağmışız tüm burçdaşlarımla. Yani yaptığım birkaç saçmalık mazur görülebilir demeye çalışıyorum.

Eski bir dostu arar gibi aradım, sakince konuştum önce, ilişkisini sordum, verdiği tüm cevaplara güldüm, açıkçası ağzıma sıçtı, aradığıma pişman oldum, on beş dakika konuştuk, bunun ilk on iki dakikasında, arayarak onu rahatsız ettiğim için epey saydı sövdü, bense sadece kahkaha attım. Telefonu kapatınca düşündüm biraz, ulan bunun için bölüm bile yazdın, sen onu değil, o seni arayacaktı. İnanın anlamadım neden aradığımı, ama o bölümü okuyunca arayacağına eminim, hâlâ gülüyorum, sebepsiz.

Sanırım astroloji olayının fazla etkisindeyim, abi ne alaka Buse'yi aramak, hayret ediyorum kendime. İçimde kendimi getirdiğim güzel aşama ve Aslı faktörüyle büyük bir mutluluk var, anlık yaşamak gibi, ben bana yetiyordum ki biliyorsunuz Aslı çıktı ortaya, işler değişti. Hâlâ sevgili değiliz, ve ben birisiyle yatmayalı uzun zaman oldu. Aleti sadece işlemeye kullandığım için korkmaya bile başladım,

ya paslanırsa? İnsan seks yapmadan tabii ki yaşar ama aktif cinsel hayatı pat diye bırakıp neredeyse her gün âşık olduğu kadınla uyanıp bir şey yapamıyorsa tüm insanlık adına şu an çok tehlikeliyim demektir. Belki de abartıyorum, ama onunla artık bir şeyler yaşamak istiyorum, geliyor, kalıyor, uyuyor, yiyor, yediriyor, evi düzenliyor, temizliyor ama o kadar. Hata bende, niye söylemiyorum ki hissettiklerimi, katlanamıyorum artık susmaya.

Peki ya âşığım derken basit bir elde etme hevesiyse asıl istediğim, bir kere öpsem geçer mi, gece yatsak sabah ne yaparız, bilmiyorum işte, aramızdaki güzel şey bozulur diye öyle korkuyorum ki, bundan hep bahsetmiştim, seviyorsan git konuş diyorsunuz eminim, tamam be, bu ay bitsin, ben yavaş yavaş şerbeti vermeye başlayayım, tepkilerini ölçeyim, sonra konuşacağım. Hem o da hoşlanmasa böyle olur mu ya, gününün iş saatleri dışındaki çoğu kısmı bana ait, yanımda olmaktan mutlu olduğunu da saklamıyor, hiç belli olmaz konuya direkt girebilirim de, bugünkü sessizim sadece. Yakın zamanda çözeceğim olayı, siz çalan parçayı dinleyin ve sayfayı çevirin kafi;

Tanju Okan - Güzel, yok mu insafın senin?

Arabayla, motorla, yatla veya katla kız tavlalmaz oğlum, ancak kaşar tavlânır.

Oğluma Mektuplar/8

Önce bir müzik..

Yağmur kokusunda, kar tadında, güneş sıcaklığında olsun.

Sanat, Sanatçı, Çocuk, Deli, Aptal ve Sapık

Tecavüz! İşkenceler! Aşk! Cinayet! Doğa Üstü! Vampirler! Uzaylılar! Algıda saçmalık diyorum, evet, vampirleri yazarken çoğu beyinsizin çocuk musun sen be, ya salak mısın vampirlere mi inanıyorsun dediğini hatırlıyorum. Ya da işkencede veya tecavüzde biraz abartıya kaçsam, sapık mısın sorusuyla karşılaştım. Uzaylılar dedim, deli oldum, deliyi oynadım yetenekli adam dediler, yazdığım veya bu tarzda yazılan her şeyi sevdiler, o karakterler olmak istediler, amma da çok çeliştiler...

İnsanlar, sanata bakış açıları, aslında ne kadar çelişkili değil mi. Sanatın her dalına, müziğe, tiyatroya, sinemaya, resme ve diğerlerine yani sanata ve de sanatçıya. Mesela, aynı kitapta sayfalarca aşkın peşinden koştum, aşkı buldum, sonra sayfalarca cinayet işledim, işkenceler yaptım, konu gereği tecavüze kadar ilerledim. Cinayetten kimse rahatsız olmadı, kimse bana ne koştun bir kızın peşinden be demedi, taktıkları şey tecavüz, işkence; cinayet değil, aşk değil, çünkü aşk ve cinayet hoşlarına gidiyor. Adam sanıyor ki kitapta tecavüz bölümü varsa ben sapığım, işkence varsa sadistim, hiç demiyor ki cinayet işliyorsa bu adam bir katil. Anlam veremiyorum, ya kardeşim, ne emmeye geliyorsun ne gömmeye, fantastik yazıyorum deli diyorsun,

hayal dünyası diyorsun, saçma diyorsun. Lan bizim işimiz bu değil mi, sen sanatçıyı delilikle yargılayamazsın ki, normal insan sanatla uğraşır mı hiç düşündün mü, doğru ya sen düşünmezsin, konuşursun sadece, çünkü bir boktan anlamazsın...

Bak aga, dünyada sanat olmasa da olur, ama sen olmasan da bu dünya var olur. O yüzden, ne sen bana dokun, ne de ben sana, saygı duyma, lakin çekil kenara, tuvali kirletme, kara çizgilerini çizme, o kısımlar bizim işimiz, herkes işine baksın, anlaştık mı?

Neye sinirlendim de patladım böyle, hep diyorum ya burada binbir çeşit kafa var, konuşan konuşana, sallayan sallayana, duyuyorsun söylenenleri, sonra sinirleniyorsun hafiften. Durum o kadar saçmalık dolu ki, Allah'ın dağından geldin eyvallah bir ayırım yok, hadi oturdun mekânın birine eyvallah, içeceksin eyvallah, adam gibi duramayacaksan sikerler öyle işi. Ulan sen nesin de, beynin kaç megahertz hızda çalışıyor ki sanatı aşağılıyorsun be abi, bir de hangi kafayla etraftaki tüm hatunlara öküz gibi bakıp kaşar bu, kesin verir düşüncesindesin? Sinirim çok bozuldu bugün, açıkçası bazı tiplerle somut olarak aynı dünyayı paylaşmaktan baya şikâyetçiyim, tıynetini siktiğimin götleri.

Küfür ediyorum çok, özür dilerim, aklıma Can Yücel'den bir özlü söz geldi şimdi: "Şiirlerinde küfür etme diyorlar, usülsüz. Ulan bu kadar orospu çocuğunu nasıl anlatayım küfürsüz?"

Bir ara internetten Can Yücel efsanelerini aratmanızı tavsiye ederim, ayrıca sadece o değil, birçok şairimizin ve yazarımızın özlü sözleri, güzel kapakları mevcut.

Bilmeli ve feyz almalı bence, kiminize günaydın, kiminize iyi geceler, kiminize iyi günler...

Gün karışıkta biraz bildiğiniz gibi, ben karmaşanın içinde değildim lakin. Övündüğümünden değil ama tercihim arkadaşlarımla bir arada kahve içmek oldu bu sefer. Ne katıldığım ne de katılmadığım için kendimi övebilirim zaten. Sadece içimden geleni yaptım der ve bununla mutlu olurum.

Gezi Parkı süreci geldi aklıma, Talha ile geçirdiğimiz değişik günler. İnönü'nün sıra demirlerine uzanışımız ve bir anda otuz kişiye ulaşmamız. Sonra yerinden söküp taşıdığımız demirin alt kısmından kafatasımı çatlatırcasına sert bir darbe yiyip ayakta kalmaya ve çaktırmamaya çalışmam. Talha ile dönüşümlü olarak barikatta çatışmamız.

Yediğimiz gazlar, birbirimizi kollamamız, kepçe hareket ettirildiğinde yaşadığımız sevinç, milleti gaza getirmemiz ve o milletin gaz yiyerek geri püskürtülmesi. Daha ilk günün sabahı, alkollü vaziyette İstiklal'den dönerken otobüsün içine atılan biber gazı, astımlı bir vatandaşın ölümüne yaklaşması, bizim eylem mi var, ne eylemiymiş diyerek sonraki durakta otobüsten inip ne eylemi olduğunu bilmediğimiz halde eylemcilerin yanında soluk almamız, daha doğrusu alamamamız. Büyümez sanıp eve dönüşümüz, lakin ertesi mevzuyu çözüp köprüyü yürüyerek geçerek polis copları eşliğinde Taksim'e çıkışımız. Kaba-

taş'ta mahsur kalıp yoldaş şikolataları yememiz, düğünden dönerken, mahsur kalmış bizleri görerek iskeleye yanaşan gezi eylemlerine destekçi ultra zengin ablalarımızın altlarındaki yatla bizimle birlikte yirmi kadar kişiği Üsküdar kıyısına götürmeleri, alkışlarla karşılanmamız.

Bir başka gün, önceki bir bölümde bahsetmiş olduğum ve bize evini ačan İpek'le tanışmamız. Kadıköy'ün Fransız şaraplarına hasta Fransız Kemali'yle karşılaşmamız, bari-katın içinden yarı çıplak, elinde şarap şişesiyle bir anda be-lirmesi, oo gençler siz de mi buradaydınız diyerek şarabı ağzımıza dayaması, tanıştığımız pek çok diğeri insan. Bize su ve yiyecek taşıyanlar, bizler çatışıp dönerken ellerindeki fıfısırlarla acil müdahale yapan kadınlar, camiye taşıdığımız yaralıları için seferber olan tüm sağık çalışanları ve doktor-lara ve de aklıma gelmeyen tüm yardımseverlere teşekkür ederim. Değışik ve güzel günlerdi, topallayarak okula ge-lip sınava girdiğimi, sonra geri döndüğümü hatırlıyorum. Gerçekten değışikti ve farklı bir duyguydu. şimdi dönüp bakıyorum, iyi mi yaptık, kötü mü yaptık bilemiyorum, lakin bildiğim ve emin olduğum řey, yaptığımız şeyin, içi-mizden gelen řey olduğu. Talha'nın da dediğı gibi sistem, fuck the system diyenleri de kapsar. Kimilerimiz her za-man, kimilerimiz ise bazen şinitzeliz, olmak da zorunda-yız. Olmak istemiyorsak bir molla hayatı yaşamalıyız, ama doğıru ya, sistem mollaları da kapsıyor, üzgünüm, sanırım kaçış yok, sadece az etkilenmek var.

Özlem Dediğin...

Özlem yok eder mi kini, bastırır mı nefreti, unuttur mu onca şeyi. Karşılaşırsan, gelse yanına diz çökse, alsan kokusunu, okşasan yanağını, ah bir de sarılırsan eskaza, ne yapacaksın. Tadımlık bir şarap mı bu, itecek misin onu, daha sıkı mı sarılacaksın? Ya da sar geri, görmezlikten gel, izin verme yanaşmasına, basıp gidecek misin?

Boşalan bacakların taşıyabilecek mi seni, belki de umurunda bile olmaz doğru ya. Bakacaksın yoluna, yenilme-miş olacaksın aslında. Aslında yenildin eğer o bacaklar boşaldıysa, gurur yapıp gitmek bile bir karşı hareket, bir ataktır. Kaybettin dostum, evet, o yerinden çıkacakmışçasına çarpan kalbin sana kaybettirdi. Senin suçun yok, hepsini kalbin yaptı. Kazanmanın tek yolu var, daha doğrusu tek bir durumda kazanmış sayılırsın; sıfır his, müthiş bir nötrlük.. Eğer kazananlardansan sorgulayacaksın kendini, birçok yaşanan, onlarca acı, aylarca, belki de yıllarca süren unutamama sendromu. Bu kadar basit miydi, hiçbir şey olmamış gibi gidiyorum diyeceksin. Bak, diyorsun ya olanlar, yaşananlar yaşandı ve bitti, güzellikleriyle ve de çirkinlikleriyle geride kaldı, geçmiş hakkı verilerek geç-

miŖte kaldı. Ayrıca dostum, sana haksız yere acı ektireni asla unutma, sana yapılanı unutma, affet ama unutma. Unutursan unutan yerlerine sokayım. Affetmek hayatın devamı, unutmamak devam edeceğin hayatta basmayacağın amurlardır. Unutmadıkların sayesinde, kimi yerleri seksek oynayarak geçeceksin, rahat rahat, yüzünde hafif bir tebessümle yemezler artık diyeceksin, yemezler...

Yemedim de, dedim de. Gece Aslı'nın alıŖtığı, son zamanlarda en çok uğradığım Reks'in çaprazındaki küçük ve tatlı mekândaydım. Mekânı benimsemek önemli, tabii ki ince bir ayarda, ayarı tutturursanız içtiğiniz suyun tadı, ettiğiniz muhabbetin zevki katbekat artıyor. Peki neden özellikle bu mekân, dedim ya küçük ve tatlı, bir kere gelince bir daha gelmek istiyorsunuz. Yola açılan geniş cam ve içerideki loŖ kırmızı yoğunluğu, müziklerin güzelliğini de ekleyince sizi içine çekiyor. Hem Aslı'yla da burada tanıştım, burada alıŖıyordu, hâlâ burada alıŖıyor. Mekân kalabalıktı, hava sıcak olmasına rağmen yağmur insanları içeriye ekmiŖti. Barda oturuyordum, sağımda adını hatırlamadığım bir ocuk, solumda lak lak yapmanın dibine vurduğum Umut adında bir adam vardı. Sırtım mekânın tamamına dönüktü, barın konumu bu şekilde olduğundan göz hizanızdaki tek Ŗey raftaki içkiler oluyor burada. Etrafa bakmak için sırtla birlikte dönen boyun hareketine ihtiyacınız var. Belki de ben abartıyorum, her neyse.

Adım her zamanki gibi Kenan'dı elbette, burada beni herkes Kenan olarak bilir. Aslı da dahil tüm tanıyanlar. O yüzden burada tanıdığım hiç kimse sosyal ağlarımda ekli değildir. Numaramı bilirler, Kenan diye kaydederler. Kenan sosyal aç kullanan bir tip değil anlayacağınız. Bir ara

Kenan ismiyle twitter açmıştım Kadıköy'e özel, şifresini bile unuttum, kimin sikinde yahu zaten.

İlk başlarda biraz garip geliyordu, Barlar sokağından geçiyorum, Kenan hop, Kenan naber ya, bana mı dedin abi? Komikti, zamanla alıştık, Kenan göbek adım olsun dedim, o gün bugündür Kadıköylü Kenan'ım ben. Talha'yla planlamıştık aslında, kendimize yeni isimler bulalım diye. Bu isimler kimi zaman sıf piçlik olsun diye kullanıldılar, kimi zaman zırhımız, kimi zaman bizim yaşadığımız ama biz olmayan iki adam, kimi zaman geçmişimizden arınıp sığındığımız sıfır bedenler, kimi zaman asıl olmak istediklerimiz, kimi zamansa asıl biz oldular. Belki Talha'nın adı da gerçekten Talha değildir, kim bilir. Ben bilirim, bende kalsın. Piç, bok vardı ölecek.

Umut tuvalete kalktı bir ara, adam beni cidden güldürüyordu, anı yaşamayı, sarhoş olmadan bilenlerdendi. Beni bile sarhoş edecek potansiyeli gördüm herifte, yaşça biraz büyüktü benden zaten, açıkçası aynı yolun yolcusuyduk, lakin o önde ilerliyordu. Bardağın dibindeki o az köpüklü, biraz ısınmış sidiğimsi birayı fondipledim Umut'un yokluğunda. Ardından boş bardağı masaya bıraktım ve Rıdvan Abi'nin sarma sigaralarından bir tane çalıp yaktım. Bu sırada sağ omuzumda bir sol el avuç içi ve omuzu sıkın parmaklar hissettim. Aslı sandım önce, ben de sol elimle omuzumdaki ele dokundum hafifçe, ama o el çekilmedi, Umut, Umut sesleri eklendi aksine. Kim ulan bu diye çevirdim başımı, yanı başımdaki kişi Angel'dı...

Soğukkanlıydım, gülümseyerek ayağa kalktım. Bir arkadaşla karşılaşmış gibi gayet normal şekilde öptüm onu. Gülümseyişim devam ediyordu, gel dedim, burası çok gü-

rltl, dışarıda konuşalım. Girdim koluna, dışarı çıktık. Mekândan biraz uzaklaştıktan sonra gülümsemeyi bırakmıştım, artık gerek yoktu.

- Bana Umut diye hitap etme, kaç kere söyledim sana yapma diye. Hem sen hâlâ hangi yüzle yanıma geliyorsun ya, söylesene?

- Ben.. ben sadece, kolumu acıtıyorsun, sadece selam vermek istedim.

-Sen de benim canımı sıkıyorsun, yahu kızım uzak dur benden uzak, istemiyorum selamını falan!

-Neden, neden istemiyorsun, bir selamın ne zararı olabilir.

- Sana her şeye rağmen iyi davrandım, ben insanlığımı yaptım, bunca zaman yoktun ve inan umurumda bile değildin. Evime geldin, yaptığın orospuluğa rağmen, sesimi çıkartmadım, sana git dedim, dönmemek üzere git, ama sen şimdi gelmiş masum bir selamdan bahsediyorsun, gerizekâlı mısın sen?

- Özür dilerim, tamam, ama böyle tepki vereceğini tahmin etmemiştim.

- Hah.. ne sandın, yine sana sarılacağımı falan mı?

- Bilmiyorum, sadece bir selam, uzak kalıp uzak kalamamak gibi belki de, belki de en fazla bu kadar dayanabilmek.

- Hey, bir dakika, ne demeye çalışıyorsun ne geveliyorsun sen?

- Seviyorum, belki, hâlâ, olamaz mı, artık yeni bir hayatım var.

- (Sokak kahkahamla yıkılmıştı.) Seviyor musun, ne saçmalıyorsun sen be?

- Pişmanım, canım çok yanıyor, sana yaptığım şeyin cezasını her gün çekiyorum Umut, bir şans, yok mu, sevmiyor musun artık, hissetmiyor musun?

- Seviyorum da, hissediyorum da. Ama sen değil, hayatımda başka biri var ve çok ama çok seviyorum, aşkımdan ölüyorum desem yeridir, anladın mı?

- ... Bence yalan, sırf beni göndermek için.

- İstersen tanıştırabilirim, kendisiyle aynı mekândayız, ister misin, gel hadi?

- Bana ne, neden tanışayım?

- Bak, beni iyi dinle. Çünkü bir daha göz göze bile gelmeyeceğiz, buna garanti verebilirim. Yeni bir hayatım var diyorsun, umarım güzel bir yol çizmişsindir kendine. Her şeye rağmen bundan sonraki hayatında akıllı olman, insan olman, mutlu olman beni de sevindirir. Aslında sevindirmek değil, sadece daha iyi olur, öyle işte. Karşıma çıkma demiyorum, anlıyorum ki buralara geri döndün, unutma ki seni buraya ben getirdim. İstersem seni kazırım buradan, o yüzden beni gördüğünde tanımadığın bir insana nasıl davranıyorsan öyle davran, yokmuşum gibi, sen bana dokunma, ben sana dokunmayayım, anlaştık mı?

- Beni tehdit mi ediyorsun?

- Ben tehdit etmem kadın, siktir git, uzak dur işte, daha nasıl anlatayım.

- Peki, öyle olsun.

- Bu senden son ricam, onca şeyin hatrına umarım lafımı dinlersin.

... Gerçekten istediğin buysa, onca zamana rağmen özlemek yerine unuttuysan, sanırım istediğine saygı duymaktan başka çarem yok.

- Evet gerçekten istediğim bu. Ayrıca özlemek konu-

sunda da unutma konusunda da yanılıyorsun. Seni özledim, unutmadım da. Bir insan hatalarını unutmamalı, tadını beğendiği bir eti de özlemeli bence, anlatabildim mi?

- Bana hakaret etmekten bıkmayacaksın değil mi?

- Ne açıdan baktığına bağlı, iltifat olarak da kabul edebilirsin.

- Tabii.. ne iltifat hem de!

- Söylemek istediğin başka bir şey var mı?

- Ne olabilir ki, yok!

- O halde gülümse, geriye beraber dönüyoruz, arkadaşlarının yanına oturuyorsun, afiyet olsun, iyi eğlenceler deyip el sallayarak kendi masama dönüyorum ve bir daha da asla yakın veya uzak temasa geçmiyoruz, tamam mı?

- Tamam.

- Kızdığında kollarını bağlıyorsun, gözlerin doluyor hâlâ. Yüzünü çeviriyorsun, kızarıyorsun. Bundan sonra hep bu kadar sade ve görüldüğün gibi ol olur mu, iyi veya kötü her şey için teşekkür ederim. Kötü laflarım için de özür dilerim. Her neyse, hadi artık bu oyunu bitirelim, sen yoluna, ben yoluma, umarım huzurlu bir hayatın olur.

Dudakları titriyordu, içeriye gülümseyerek giremeyecekti. İnanın bu durum umurumda bile değildi, gırtlığının yandığını güç bela 'senin de' demesiyle anlamıştım.

Lakin yapacak bir şey yok, ben hayatımda sadece Aslı'yı istiyorum ve Angel'ın bu hayatın sınırlarında dolanmasından bile rahatsızım. Ona da söylediğim gibi, umarım güzel bir hayatı olur bundan sonra...

'Tanju Okan - Çık git içimden'

Bu hayatta utanmazlığın ve arlanmazlığın sınırlarını zorlayan kadınlar var oğlum.

Senin de karşına çıkacaklar, kalbini dinle..

Oğluma Mektuplar/9

Hele de böyle bir kitabı.. normal adam yazar mı lan bunu?

*Bazen bazı insanları kullanman gerekir oğlum,
Bazıları sırf biz kullanalım diye vardır çünkü,
çekinme..
Lakin dikkatli kullan, işler tersine dönebilir.*

Oğluma Mektuplar/10

Rüzgârlı güneşli ve yağmurlu günden hepinize kucak dolusu sevgiler falan göndermiyorum. Ne dengesiz bir hava, üşüsem mi terleşem mi bilemedim. Başım fena ağrıyor, uzun bir aradan sonra çok içince dokundu sanırım. Günün bu saatinde yazmama ne ben alışığım ne de siz ama olsun, farklılık iyidir, baş ağrım geçmeden yazmak istedim.

Gece Aslı'ya Barlar Sokağı'nda ne kadar mekân varsa girdik, hepsinde bir şeyler bulduk içecek. Lakin üst satırda da bahsettiğimle bağlantılı olarak hayatın her zamanki garipliklerinin dışında garibime giden şey, uzun süredir uzun aralarla en fazla iki bira içmemden mi yoksa psikolojik olarak kendimi şartladığımdan mı tam bilemiyorum, biranın tadından tiksинmemdi. Dedim gel Bardanadam, bana teki-la getir. Tekilayı içtim, öksürmemek için zor tuttum kendimi, gözlerim yaşardı, kızardım. Biraz viski içeyim dedim, yine yok. Anladım ki sorunum bira değil alkol, canım istemiyor. Su kadar keyifle içtiğim şeylerden artık nefret eder gibiydim. İlginç dedim, ama bugün Aslı'yla ayrı bir yakındık ve daha da yakınlaşacaktık. O içiyordu, ben de aksıra tıksıra eşlik ettim mecburen. Zaten Bardanadam'dan çıkıp Karga'ya geçtiğimizde benim kafam dönmeye başlamıştı. İçtiğim şeylerse bir ellilik iki şat tekila ve bir yudum vis-

ki, komikti. Tabii Karga'da da boş durmadık, ikişer bira ve tekila daha indi midelerimize. Daha ikinci mekândayken benim kafam yeterince güzel olmuştu. Aslı'da tık yoktu, gayet sağlam gidiyordu. Karga'dan da çıktık, soluklanıyor gibiydik zaten. Fazla durmadık iki mekânda da. Sıradaki durağımız Buddha'ydı. Bir tekila içip midem bulanıyor, daha fazla içemeyeceğim dediğimi hatırlıyorum. Oysa ki bu kadar içki beni ancak çakırkeyif yapardı. Elimde yudumlamaya çekindiğim şişe birayla durdum hep.

Önceki iki mekânda devamlı sohbet etmiştik, burada pek konuşmadık, canlı müziği dinledik sadece -ki bilen bilir, Buddha'ya genelde müzik dinlemek için gidilir. Burada da bir iki saat arası takıldık, sonra çıkıp birkaç yere daha uğradık. Bok var ya tanıdıkları göreceğiz illa, laklak yapınca ve salak salak gülünce ayrı bi zevk veriyor. Halimi görünce millet başka bir şey içtiğimi sandı, iyi madara olduk Aslı sayesinde. Gitmeyelim dedim, laf dinlemeyip tuttu soktu her mekâna. Neyse ki yavaş yavaş toparlıyordum kendimi, o birayı da içmeyip bırakmıştım çıkarken zaten. Buldukça da su içtim sabah acısını çekmeyeyim diye ama ne fayda, başım yine de çatlayacak derecede ağrıyor. Her neyse, Barlar Sokağı'nı ardımızda bıraktığımızda son durağımız geçen gün bahsettiğim, Reks'in çaprazındaki küçük tatlı mekânımız Wizard oldu. Tanıştığımız mekânda geceyi bitiriyorduk. İşte ne olduysa orada oldu zaten, uykunun da bastırmasıyla değişik modlara girdiğimden içimde ne varsa söylemeye başladım. Bir ara gözlerim doldu, birkaç damla gözyaşımı Aslı'nın sildiğini hatırlıyorum, o da duygulanmıştı..

Gece yaşananları hatırladıkça şu iç dökme konusun-

da biraz ileri gittiğimi anlıyorum, anahtar teslim yaptım resmen al kullan beni diye, kayıtsız şartsız teslim oldum. Olsun ama, dürüstlük ne kaybettirir ki, üstelik karşınızdaki insan size hayatının tüm dönüm noktalarını acısıyla ve tatlısıyla çoktan sunmuşken.

Ve tabii ki ben rahat olunca o da rahat olmaya başlamıştı. Epey sohbet ettik, uzun uzun, hiçbir olayı atlamadan. Ben ne kadar ileri gittiysem o da o kadar ileri gitti, bilmediğim şeyleri varmış, önemli değiller ama varmış, anlattı, öğrendim. Ben de sakladığım son şeyi, asıl adımlı söyleyecektim ama tuttum kendimi, açıkçası biraz suçlu hissettiriyor bu durum bana kendimi ama birkaç gün daha bekleyip sevgilim olmasını isteyeceğim için bu sırrı o gün açığa çıkartmanın daha mantıklı olacağını düşündüm. Teklifimi kabul edeceğine eminim, onun duygularının da hoşlantıdan ibaret olduğunu sanmıyorum, başını omuzuma koyup alkolün de etkisiyle tatlı tatlı konuşmaya başladığında bunu fazlasıyla hissettim.

Dolaylı şekilde de olsa beni sevdiğini defalarca söyledi hem de. Ben de ona onu sevdiğimi çok defa dolaylı şekilde anlattım zaten. Parıldayan gözlerle birbirimize baktık ve sarıldık, güldük, utandık. Fark ettim ki bunca zaman aynı yatakta çok farklı şekilde uyumuşuz, iki sessiz eşya misali sarılmışız, ben anlatamıyorum ama siz anladınız. Yani biz hayatlarımızı aslında dün gece paylaştık ve birleştirdik. Dün gece biz olma yolunda koca bir adım attık...

Eve geldiğimizde saat dördü biraz geçiyordu, üçte de ancak açabildik gözlerimizi, gece herhangi bir atraksiyon olmamıştı, atraksiyonda bulunacak hal mi vardı ki zaten.

Şimdi bu konu hakkında bir süre konuşmayıp, zamana

bırakarak uygun anda benimsin kadın demem lazım. Yani daha güzel bir şekilde tabii. Bakın aklıma bir fikir geldi, teklifi yaparken bir yandan da ne konuşuluyorsa kayıt altına alayım. Canlı yayın misali, bir romanda canlı yayın olayına ne kadar yaklaşabilirsek yaklaşalım. Güzel olur, keyifli ve değişik bir çalışma. Hem onun da hoşuna gider, seveceğine inanıyorum, beni sevdiğine inandığım gibi.

Hadi, birer sigara yakalım şimdi, Tanju Okan'dan da Aşkı Bulacaksın parçasını açalım ve keyfimize bakalım, sahi, çay var mı çay?

*Sakın evlat sakın, birisini unutmak için bir başkasını harcar-
ma, hem unutamazsın ki zaten..*

Oğluma Mektuplar/11

Birileri gider birileri gelir. Sizin için çok çok önemli olan insan bir bakarsınız ki artık umurunuzda bile değildir. Mesela Angel, ben onun kanatlarını koparttım. Kadınların kanatları yoktur zaten, yani o da şimdi herkes gibi.

Bir kitap biter, bir yenisi yazılır. Dostlarım, eğer kararımı değiştirmezsem bu romanın sonuna çok yaklaştığımızı bildirmek isterim. Bu bölümü okurken kalan sayfalar az ise anlayın ki kararım değişmedi. Yok eğer değişmişse zaten sayfa kalınlığından bunu çözersiniz. Her şeyi tadında bırakmak gerekli, kıcımdan element uydurup sırf yazmış olmak için yazmak istemiyorum, çünkü bu benim hayatım, acısıyla tatlısıyla benim, tamamen gerçek olan hikâyem.

Sözünü verip de bahsetmediğim birkaç konuya gelemim. Zamanında kader inancımdan bahsedeceğimi yazmıştım. Düşündüm ki bu bende kalsa daha iyi olur. Lakin sizler de artık beni az çok tanıyorsunuz, kadere inanmadığımı iddia edemezsiniz. Evet, kadere inanıyorum, sadece farklı bir bakış açım var ve aslında çok sağlam bir bakış açısı bu. Bugüne kadar teorimi çürütebilen olmadı. Düşünün, her şey önceden yazılmışsa ve dünyaya ilk defa gelmişsek, Tanrı'nın karışmadığı özgür irade nerede? Hayatımızı belirleyen o özgürlüğümüz, yaptığımız tercihler nerede, ne

anlamları kaldı? Gerici tayfayı duyar gibiyim, homurdanıyorlar, hayır dostum, aklına gelen şeyden bahsetmiyorum.

Kastettiğim şey daha doğmadan aslında doğmuş olup deneme sürümü tarzında aynı hayatı yaşamış olmamız. Bu satırları aslında deneme sürümünüz çok daha önceden okumuştunuz.

Ayrıntılı dinlemek isterseniz kapım açık, beni nerelerde bulabileceğinizi biliyorsunuz, teorimin çürük kısımlarının bulunması hoşuma gider, tartışmaların sonucunda her zaman daha iyi fikirler çıktığına inanan bir insanım. Gelin, bu teoriyi birlikte güçlendirelim. Ama tabii önce tamamını dinlemeniz gerekli.

Cevdet'e gelelim, neden onu tercih ettim? Onun yerine sabah akşam dolanıp bağırarak, güler yüzlü zararsız, ailemin kaldığı apartmanın çaprazında oturan deliyi de anlatabilirdim. Ama bir kitaba iki deli fazla olurdu sanki, haksız mıyım? Sizden tek isteğim zihinsel engelli insanlara daha dikkatli yaklaşmanız, hatırlarsanız sorduğum soru Cevdet'i üzmüştü, bunu fark etmiştim. Açıkçası daha bir şey sormuyorsam da o yüzden.

Yaptığım ve kendimi çok suçladığım bir hataya değinmiştim bir ara. İki senelik bir mevzuuydu lakin iki sene önceki mevzu bugün de sizi rahatsız ediyorsa ve benim gibi takıntılı bir insansanız çıldırabiliyorsunuz. İnanın önemli bir şey değildi, güvendiğimiz insanlardan yediğimiz kazıklar diyelim. Hem biliyorsunuz ki ben kazığın alasını yedim. Aynada gördüğüm kişiden başka sarılacak kimsem de yoktu.

Bahsetmediğim geçmiş, Talha bunu anlatmamı istemezdi. Etraflıca düşündüm, bunu Aslı'yla da konuştuk.

Her şeyi açıklamak zorunda değilsin dedi. Ben de gerçekten o konuya hiç girmek istemediğimi fark ettim. Bir adamın çükünden elektrik vererek işkence, hak etmiş miydi, kesinlikle. Ama dediğim gibi keşke yapmasaydık, bu elektririk olayı en hafıfı üstelik, her neyse, bu konuyu kendime bile açmayacağım bir daha.

Oo bir de Melek var, bildiğim tek şey, hiçbir şey bilmediğim. Ne kesin olarak bir hayaldi diyebilirim ne de gerçek. Lanet olsun ki mekâna kamera daha yeni takıldı.

Yoksa bakardım ama asıl önemli nokta mekândan çıktıktan sonrası, işte o kısım, siktir edin ya, ölmüş olan iki kardeşinin (Murat-Talha) karışımı bir adamla dertleşen, ara sıra kendi yarattığı karakteri etrafta gören birisine ne kadar güvenebilirsiniz? Yani o dönemlerde, şimdi değil, artık o yönden bir sıkıntım yok.

Yanında bir kitap durur, sen bir kitap yazarsın. Konular farklıdır, ucundan da olsa benzerlikleri yoktur aslında. Lakin ne hikmetse bir kitap bir diğerini yazdırır işte.

İşte bu şekilde yazar, bitime iki bölüm kalmışken, araya gönülden gelmiş bir bölüm koyar. Anlatma isteği, yazma isteği üstün gelmiş ve o da esir olmuştur kalem sallamaya.

Parmak sallamak desem daha doğru olur, kalemle kitap yazan varsa orasını bilemiyorum tabii, ben bilgisayar-da yazıyorum. Ah bu müzik, aşktan bahsediyor ama içimi kararttı kızın ses tonu, söyleyiş tarzı, hâlâ söylüyor, değiş-tirdim bile. Bir yandan finali düşünüyorum, Aslı'ya açıldığım zaman sonuç her ne olursa olsun final de o bölüm olsun diyorum. Sonra veda etmeden mi gideceksin, alacağın cevap seni hiç mi etkilemeyecek, hiç mi bahsetmeyeceksin diyorum ve finali final adlı bölümle yapmakta karar kılıyorum. Bir yanımda korkuyor, acaba sığ ve basit kaçır mı diye. Bir yanımda gayet cesur, kızla konuşacak derin ve özel neyin kaldı ki? İsim olayı geliyor aklıma, önemsemeyeceğini biliyorum, belki kızacak biraz, o kadar. Bir tek aşk kalıyor geriye, zaten her şey belli olduğu için lafı uzatmadan güzel bir cümleyle sevgilim olmasını isteyeceğim. Yani sığ veya değil, her ne oluyorsa o an, yazılan da o olacak.

Bugün 10 Mayıs, saat şu an itibariyle gece üç on bir. Dio'dan 'Dream on' şarkısı kısık seste eşlik ediyor bana. Zigondaki küllükte tüten bir sigaram var, yarıya dayanmış halde. Yanında güzel bir roman duruyor, üçte biri bitmiş durumda. Yerde dibi görünen bir kola şişesi ve boş bir bardak, karşımda kumandadan kapattığım, sol tarafında kırmızı ışık yanan siyah LCD televizyon duruyor. Kışımı koyup ayaklarımı uzattığım, yani üzerinde bulunduğum şeyse üçlü bir kanep. Televizyona yatay olarak konumlandırılmış. Diğer ayrıntılardan bahsetmiyorum, çünkü dikkatimi ve enerjimi kucağımda duran küçük laptop dışında harcadığım şeyler onlardı. Ailemin evindeyim, Üsküdar'da. Aslı da bugün annesiyle birlikte. Öğleden sonra evime geçeceğim, o da gelecek. Gece birlikteyiz, dışarı çıkıp içmemeyi düşünüyorum. Hatta ona yardım etmek daha keyifli olur, getir götür yaparım, vakit geçer. Beraber çalışacağız işte. Tabii durum değişebilir, evden çıkıp geceye karışmadan önce onunla konuşacağım çünkü. Neyle karşılaşacağımız hakkında fikir üretebiliriz sadece, ama emin olamayız tam olarak. Beni terk edebilir de, ya ben seni arkadaş olarak görüyorum Kenaan derse. Güldüm gerçekten, her erkeğin ve kadının başına gelmiştir bu durum, eheh, hâlâ gülüyorum. Tabii bu ihtimal uzak bir ihtimal, zaten yarın canlı yayında neler olacağını birlikte öğreneceğiz.

Asıl problem şu, evi kendi evimle karıştırıp sigara yak-tım, oturma odasımdayım ve bu şimdi aklıma geldi. Evde sigara içen yok, oda biraz dumanlı, en iyisi balkon kapısını açmak ve kimse gelmeden kokuyu yok etmek. Allahtan ev iki katlı, gece gece babamla tartışmak istemezdim. Neyse

onlar uyumaya devam etsinler, ben de yatağa geçip onların moduna girmeye çalışayım.

- Zeynep, şimdi ben sana bir şeyler söyleyeceğim. Laptop elimde olacak ve tamamını yazıya geçireceğim, farklı bir şey deniyorum da kitapla ilgili, tamam mı?

-Tamamını yani, soru cevap gibi.

- Gibi değil öyle, zaten yazıyorum şu an görüyorsun.

- Biraz sinir bozucu, konuşuyorsun, susuyorsun, yazıyorsun, tekrar konuşuyorsun ama her neyse, bir yandan da zevkli, anlaştık, hadi sor.

- Imm şimdi, şey...

- Ney?

- Germe beni, neyse tamam, söylüyorum. Hayatıma girdiğinden beri kitapta varsın. Seni, seninle yaptıklarımızı tamamen anlattım. Önceki bölümde bugün seninle konuşacağımı da söylemiştim, hatta bu bölümün bu şekilde yazılacağını da. Daha da güzel olanı sana söyleyeceğim şeyi okuyucular biliyor. Yani bu kitap onlara ulaştığında bu bölümü okumadan önce ne söyleyeceğimi biliyor olacaklar.

- Sanırım önemli bir şey, dinliyorum..

- Öncelikle benim adım Kenan değil...

- Biliyorum

- Nasıl?

- Sana her Kenan değişimde irkildiğini, garipsediğini fark ettim zamanla. Herkes anlayamaz, aslında iyi oynuyorsun ama ben anladım. Cüzdanını açıp kimliğine bakmam yeterli oldu zaten. Bir bildiğin vardır diye düşünüp sana bunu belli etmedim.

- Ne kadar zamandır biliyorsun?

- Epey oldu, hem zamanını boşver, neden böyle bir şey yaptın, herkes seni Kenan olarak biliyor, neden, bana neden söylemedin?

- İnan ki önemli değil, bazı şeyler vardır, aman ya bildikleri gibi kalsın, bir zararı yok dersin, Talha ile düşündüğümüz bir şeydi işte. Sana da bugün söylemeyi planlamıştım ama sen öğrenmişsin zaten.

- Artık gerçek adınla hitap edebileceksem benim için hiçbir zararı yok.

- Tabii ki...

- Peki o zaman Umut, ağzında zor tuttuğun ve seni heyecanlandıran o diğer şey ne?

- Bazen r leri yutuyorsun sanki Aslı?

- Sırıتما öyle, konuyu da dağıتما, hem sana öyle geliyor.

- Peki, seni seviyorum, sevgilim olur musun?

- Sen benim sevgilim olur musun?

- Ben olurum, sen olur musun?

- Sen oluyorsan ben de olurum.

- E şimdi sevgili olduk mu biz?

- İsmi koyulmamış bir sevgili hayatı yaşamıyor muyduk zaten?

- Doğru aslında.

- Hayatımda senin gibi bir adam görmemiştim, bunu defalarca söyledim ama senin kadar odununu da görmedim Kenan, ay pardon Umut. Bir erkek sevdiği halde ve o sevdiği kadın onun daima yakınında olduğu halde neden bu kadar gecikir onu sevdiğini söylemekte?

- Kaybetmekten korktum.

- Kazanmadan kaybedilir mi, sevdiğin kadından sana arkadaş olur mu, bu kadar beklememeliydin. Bana dokun-san, öpsen, yani sana engel olmazdım. Geçen günkü konuşmaları bırak şimdi. İkimiz de beraber uyuduğumuzda yakınlaşmamak için zor tuttuk kendimizi, en başında belliydi her şey, ama yine de tebrik ederim, bir erkek olarak kendini bu kadar tutabildiğin için. Aynı yatakta neredeyse

her gün beraberiz ve sen bana sadece sarıldın, bunu herkes yapmaz, yapamaz.

- Zeynep, ben ömür boyu da tutarım kendimi, ama artık tutmak istemiyorum.

- Tutma, sana ben kendini tut mu dedim?

- Daha ilk dakikadan kavga ediyoruz sanki.

- Kavga etmiyoruz, sadece sen hâlâ yazarak sinirimi bozmaya devam ediyorsun, sana kendini tutma diyorum, anlatabiliyor muyum?

Oğlum, şöyle de bir gerçek var ki; her lafımı dinlersen, bu hayatta bir bok öğrenemezsin...

Oğluma Mektuplar / Son Mektup

Asıl mesele, asıl meselemiz oğlum, bazen senin bile kendinin farkında olmamandır. Hayat uzun bir yolsa, çizgileri varsa, çizgilerin üzerinde yürümediğin her an delisindir. İşte oğlum, ben çizgiyi çoktan sikip atmışım, hızla şerit değiştirip sayısız arabanın altında kalmışım. On beş aydır bu amına koyduğumun hastanesinde tedavi görüyorum.

Kimseye zararım yok, zaten verecek halim bile olmuyor. Öyle ilaçlar var ki evlat, tek damlası en baba uyuşturucudan beter. Lakin dünyam kayıp, ilacın etkisinde olmadığım anlarda düşünüyorum, bazı görüntüler geliyor gözüme. Benim gibi bir adamın yumuşak odada ne işi olabilirdi? Ne yapmıştım acaba, olsa olsa kendime zarar vermeye kalkmışımdır ya da komiklik yapacağım diye korkutmuşumdur milleti. Hayatımı geride bıraktım, bırakmak zorunda kaldım daha doğrusu. Buradan çıkar mıyım bilemiyorum, diyorum ya ilaçsızken, yani ağır ilaç vermeyi gerek görmediklerinde gayet kendimdeyim, gayet demeyelim de doğmamış oğluyla konuşacak kadar. Ama korkma be evlat, ben doğduğumda deli değildim ki, sen de bir gün doğarsan normal doğacaksın, umarım başına benim başıma gelen olaylar gelmez.

Şimdi ben her şeyi kıcımdan mı salladım? Elbette ha-

yır, yani öyle olduğunu sanıyorum.Çünkü benim de bir hayatım vardı, normal bir hayatım, anlatırken tarihi ve saatleri değiştirmişimdir en fazla. Ama dediğim gibi yine de pek güvenmemek lazım, beni üçüncü kata yerleştirmişler. Bu sokuk yere tonlarca para ödeniyor benim için, onlar da beni en manzaralı yere koymuşlar herhalde. Öyle bir manzarası var ki, arkadaşlarımdan çoğu vücutlarında kendi oluşturdukları izler taşıyor. Koridorda aksiyon hiç bitmiyor.

Bakışlarsa, işte o bakışlarsa hiç mi hiç değişmiyor. Acıyan gözler üzerimizde, bir yandan da korkuyorlar bizden. Üzülüyorum üzülmeye duygusunu hissedebildiğim anlarda. Elimi omuzlarına koyup, bana güvenebilirsiniz demek geliyor içimden, içimde parmağımı bile hareket ettirmemi engelleyen bir ilaç oluyor.

Stajyer bir çocuk getirdiler yedi ay önce, adı Umut'tu. Sanırım sürekli çalışacakmış burada -ki iki gün öncesine kadar hâlâ çalışıyordu zaten. Tam olarak ne iş yaptığını hiçbir zaman anlamadım lakin dikkatimi çeken, ilk geldiği gün çalışan güvenliği için iki kilodan fazlası yüklendiğinde çözülen boyunluğu kendi kuvvetiyle devamlı çözüp tekrar birleştirmesi olmuştu. Onu izlemeye başladığımda onun bizlere diğerleri gibi bakmadığını görmüştüm. Yeni başlamasından kaynaklanan bir durum değildi, yeni başlayanlarda korku olur çünkü, onda korkudan eser yoktu, sanki, sanki asıl ait olduğu yere gelmişçesine bir ifade taşıyordu. İnsan irisi bir çocuk, kendimi ne kadar yakın hissetsem de yaklaşılamıyordum, bakmayın, kurallar çok katı burada. Ama dediğim gibi, o çocukta bir şey var, beni hep kendisine yakın hissettiren bir şey.. Kendi gençliğime ben-

zetiyorum onu. Bıyıksız halim, bıyıksızken ikimiz de çok çirkiniz bence. Bırakabilse, bıyık kesme kuralı olmasa da bıyık bırakabilse, eminim en az bana yakıştığı kadar yakıştırdı ona da. İşi bıraktığına göre belki de bir gün bıyıklarıyla birlikte gelir buraya, bir umut bekliyorum işte.

Tüm olumsuzlukları geçerse, günde bir saat yazmama izin veren yönetime, bunun için çabalayan aileme teşekkür ederim. Yazarken yanımda bir sağlık güvenlik personeli ve elinde sakinleştirici bulunan bir hemşire beklese de bunu yapabilmek güzel. Keşke beynim bana az oyun oynasa, keşke şimdi size tamamen neyin gerçek neyin hayal olduğunu söyleyebilsem, bazen bilgisayar başında bile donup kalıyormuşum. Hareketsizce bakıyormuşum öyle ekrana, inanın hâlâ finale nasıl geldiğimi bilmiyorum. Kaç gün arayla yazdığımı bilmiyorum, bildiğim tek şey birisinin bu hikâyeyi tamamlamama yardım ettiği. Belki ben anlamsız şeyler yazarken, her gün biri onlara anlam katıyor. Belki şu an bu satırları o belirsiz kişi yazıyor. Belki bu kitap artık bu hastanenin ürünü, tüm karakterler belki bu hastaneden. Ve siz değerli okuyucular, üzülerek belirtmeliyim ki, bu satırları kimin yazdığından hiçbir zaman emin olamayacaksınız.

Ve kim bilir, bu kitap belki de delirmiş bir yazarın, stajyer rolüyle hastanede çalışmaya başlayan genç bir yazarın kaleminden yeniden tasarlanıp yazılmış olan hikâyesinin kitaplaştırılmış halidir...